COLECTIA ROMANTIC

Dorothy Cork

152

POARTA GAZELEI DE AUR

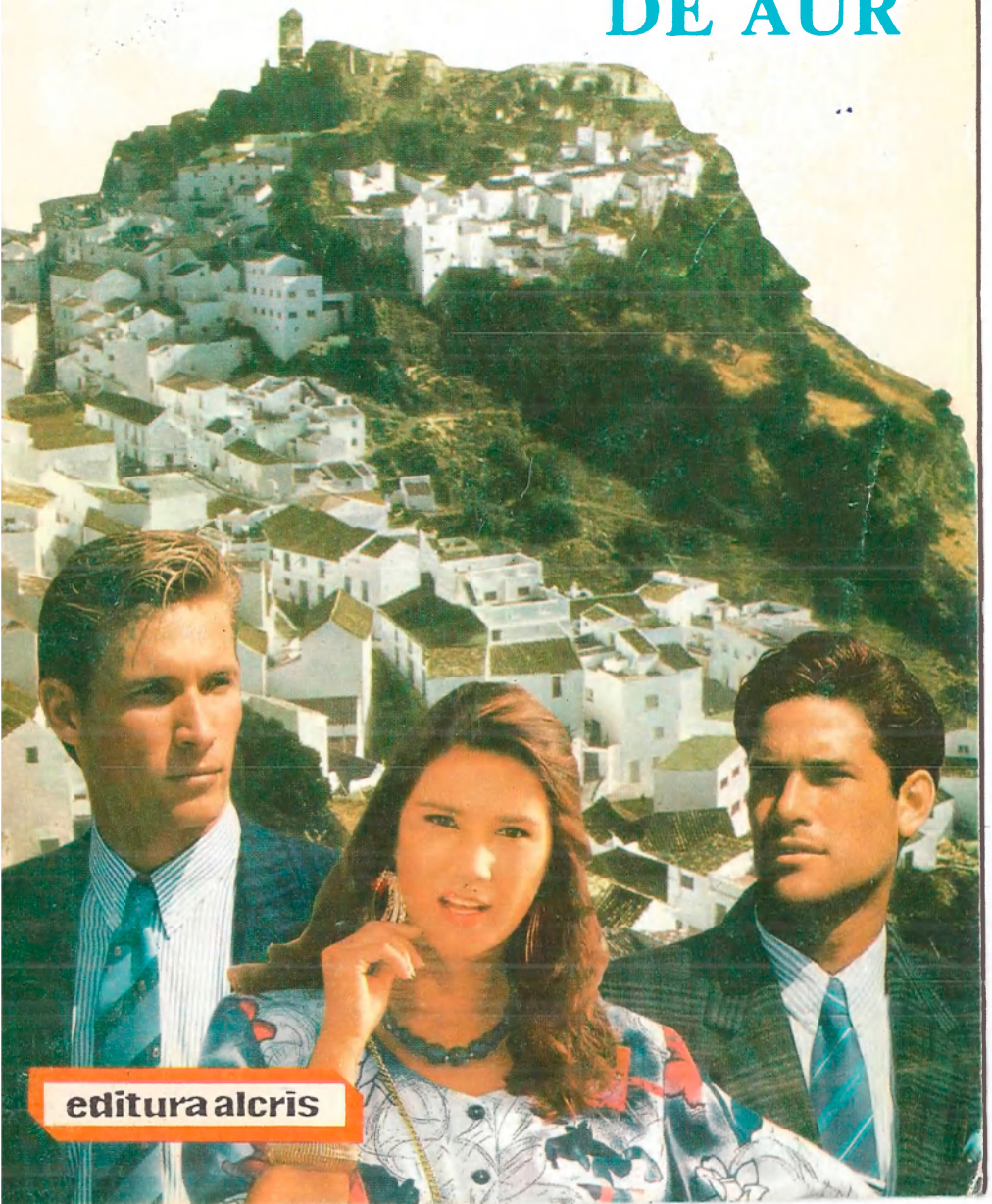

editura alcris

DOROTHY CORK

POARTA GAZELEI DE AUR

BUCUREŞTI

Redactor : **AURELIAN MICU ANDY**
Consilier editorial : **TRAIAN IANCU**
Lector : **ANGELA VASILE**

ISBN 973-580-095-0

Colecția „ROMANTIC"

Coperta : **ANDY**

© Dorothy Cork, 1974

GATE OF THE GOLDEN GAZELLE

În românește de : LIGIA NICOLESCU

Toate drepturile asupra acestui titlu în limba română aparțin editurii ALCRIS.

CAPITOLUL I

Marrakech cel Roșu, fabulosul Marrakech – Perla Sudului ! Și-atât de neașteptat de plin de arome de portocale și de flori.

Josian Jones visase la el de luni și luni de zile – visul acela pe care i-l generau afișele publicitare pentru „concediu-la-soare", expuse în vitrinele agenției de turism pe lângă care trecea ea zilnic la Londra, către magazinul de confecții unde lucra. Și-acum, în această după-amiază târzie de primăvară, pășea cu-adevărat chiar prin extraordinara și fantastica Piață Jmaa el Fna. Tot ceea ce vedea depășea orice posibilitate de exprimare în cuvinte. Prezența ei acolo i se părea atât de neverosimilă, încât în momentul în care a coborât din autobuzul care o adusese de la Casablanca acum două ore, i s-a părut că nu face decât să continue să privească la acele minunate postere. Pâcla de praf, măslinii, curmalii, tainicele ziduri roșii... Și, plutind peste toate, dincolo de silueta minaretului Koutoubia, delicata linie îndepărtată a munților Atlas, acoperiți de zăpadă, transparenți și ireali în aerul fierbinte.

Singura pată-ntunecată pe bucuria Josianei era faptul că era singură. Deoarece sora ei Francine, care ar fi trebuit să vină cu ea în Maroc, tocmai se logo-

dise şi David era pentru ea mult mai important şi mai interesant decât orice călătorie, indiferent în care colţişor al lumii acesteia mari. Aşa că, a trebuit să-şi anuleze rezervarea şi Josian a sosit aici singură.

Ei bine, lasă că o să întâlnească aici oameni noi şi o să se împrietenească cu unii dintre ei. Şi iată că o ciudată coincidenţă a făcut ca, în autobuzul cu care venise de la Casablanca, să se afle o fată pe care o cunoscuse în anii de şcoală, tot o domnişoară Jones — Natalie. Era cam de vârsta lui Francine, cu patru ani mai mare decât Josian, care avea douăzeci. Dar Jo nu prea credea că s-ar putea înţelege cu ea, deoarece, din ceea ce-i povestise câteodată Francine, Natalie Jones ar fi considerat-o prea naivă şi prea simplută...

Acum, Josian rămăsese pentru o clipă pe loc, pentru a admira un grup de dansatori Gnaoua, îmbrăcaţi cu halate albe şi având pe cap nişte turbane brodate cu mărgele. Apoi, s-a îndepărtat de ei, pentru a privi la o scenă complet diferită. Un bărbat, îmbrăcat cu o giubea peticită şi cu nişte papuci galbeni jerpeliţi, şi-a făcut apariţia, trăgând după el un cărucior stricat. Mulţimea i-a făcut loc, iar el s-a îndreptat către un teren din apropierea lui Josian, marcat cu pătrate, asemenea unui şotron. Acolo, pe unul dintre patrulatere, s-a oprit şi a-nceput să descarce din vehiculul rudimentar o mulţime de încălţări ponosite, de tip european — pantofi şi sandale — unele, practic, făcute praf, pe care le aranja cu atenţie şi chiar cu un fel de mândrie, de parc-ar fi spus : „Acesta-s eu şi asta-i tot ce am de oferit omenirii. Allah a vrut aşa, iar eu îi îndeplinesc voia..."

Brusc, Josian s-a simțit cuprinsă de un sentiment contradictoriu, ceva între compasiune și dorința de a râde-n hohote. Și chiar în momentul acela, a auzit un glas exclamând în engleză :

— Hei, ce bine că-ntâlnesc pe cineva cunoscut ! Ești Josian Jones, nu-i așa ?

Jo s-a răsucit, mirată, păstrându-și încă surâsul în ochii de culoarea chihlimbarului auriu. Sigur, era Natalie, care-și schimbase blugii și cămașa sport cu care fusese îmbrăcată în autobuz. Acum purta o rochie cam stridentă, fără mâneci, din mătase de un indigo neobișnuit. Chiar și pe vremea când era la școală, Natalie fusese renumită pentru frumusețea sa, dar acum mai avea și un aer sofisticat, de fată bogată. Totuși, s-a mirat în gând Josian, ea frecventase aceleași cursuri de secretară ca și Francine și nu-ntâlnise, încă, bărbatul bogat la care visase de pe când se afla pe băncile școlii. Încerca să depene, în minte, ultimele lucruri pe care le auzise de la Francine în legătură cu asta — Natalie tocmai renunțase la căsătoria cu Tony Greyhurst, fiul milionarului Blyth Greyhurst, unul dintre magnații industriei de materiale plastice. Se zvonea că Tony plecase nu se știe unde, pentru a o uita. Toată povestea era uimitoare și enigmatică, deoarece ei petrecuseră împreună o parte din iarnă undeva, în sudul Franței.

Creierul lui Jo continua să se ocupe de această problemă, chiar și atunci când exclamă încântată :

— Exact — Josian Jones. Hello, Natalie ! Nu-i totul extraordinar și minunat, așa cum ne-am dorit să fie ?

Natalie a ridicat din umerii care se bronzaseră superb în iarna petrecută la Cannes.

– Nu mă impresionează. Toți sunt atât de săraci și de ponosiți ! Și ce zgomot ! Iar în ceea ce privește cerșetorii, aceștia sunt îngrozitori. Am mereu senzația că cineva se va strecura pe la spatele meu și-mi va smulge poșeta sau îmi va tăia părul. Trebuie să recunosc, nu-i genul meu.

S-a întrerupt, scoțând un țipăt pe jumătate înăbușit, în momentul în care un individ îmbrăcat cu un halat cenușiu i-a atins brațul și i-a arătat un lănțișor, de care atârna o amuletă de argint – mâna Fatimei.

– Engliș ? a-ntrebat marocanul, în timp ce ochii lui măsurau rochia scumpă și părul auriu al lui Natalie. Vino la prăvălia mea ! Vino !

Brațul lui s-a întins, arătând una dintre dughenele acoperite cu pânză de cort, înșirate la câțiva pași mai încolo.

Natalie s-a îndepărtat de el, de parcă omul ar fi emanat vreo substanță otrăvitoare.

– Pleacă de-aici ! Nu mă interesează nici un pic vechiturile tale !

După care, a apucat-o pe Josian de braț și a tras-o deoparte în grabă, în timp ce omul arunca priviri dușmănoase în urma lor.

– Dumnezeule ! exclamă Natalie. Nu poți face un pas, fără ca cineva să te agațe ! Trebuie să mă duc în suk, iar acolo va fi un veritabil iad. Hai cu mine, Jo !

S-a dus naibii orice poză sofisticată, se gândi Josian amuzată. Să vezi ce-o să râdă Francine, când o să-i scriu că Natalie mi-a cerut sprijinul !

Josian ar fi preferat să rămână, să se uite la îmblânzitorii de șerpi, la povestitori sau la acrobați,

dar dorea și ea să vadă sukul – piața arabă – și-apoi, mai era și mâine o zi, așa că spuse :

– Perfect. Vreau să văd suk-ul. Dar de ce spui că „trebuie" să mergi acolo ?

– Păi, trebuie să dau de un vânzător de covoare, care îmi va transmite un mesaj din partea unui prieten pe care sper să-l întâlnesc aici.

Suna oarecum misterios și Josian se simți puțin șocată. Era de-a drepul ciudat să-ți contactezi un prieten prin intermediul nu știu cărui negustător de covoare dintr-un suk din Marrakech.

– Cum stai cu franceza ? s-a interesat Natalie pe drum. Eu, pur și simplu, n-am nici un talent pentru limbile străine.

– Mă descurc, i-a răspuns Jo precaut. De fapt, ea se apucase să buchisească manualele de franceză din școală, încă din clipa când își plănuise vacanța aceasta. Asta se petrecuse cu multe luni în urmă, iar norocul i-a scos în cale și o clientă a magazinului, care s-a oferit să-i împrumute niște discuri cu lecții pentru învățarea limbii fără profesor.

– Slavă Domnului ! spuse Natalie. Atunci, te rog să-ntrebi pe careva, cum putem ajunge în suk. După asta, nu cred că vom avea probleme în a-l găsi pe negustorul acela.

Doar că, ideea ei în privința ușurinței cu care vor da de suk-ul cu covoare s-a dovedit a fi complet eronată. Josian a tot întrebat de direcția în care se aflau suk-urile și, peste un anumit timp, s-au trezit pășind printre tarabe încărcate cu obiecte de ceramică. După aceea, au intrat în „kissaria", piața acoperită cu o veritabilă împletitură de poteci înguste, peste care se întindea o împletitură din trestie, prin care se strecurau jucăușe raze de soare.

Josian avea impresia că a pătruns într-un tărâm de vis, din care trebuia să iasă din când în când, pentru a întreba, plină de speranță :

– Les tapis, s'il vous plait ? Vă rog, unde sunt covoarele ?

De fiecare dată, i se dădeau indicații detaliate, dar nu făcea decât să intre, iarăși, într-un nou cadru oniric, plin de prăvălii orientale. Am întâlnit tarabe cu vaze și ceainice și tăvi din argint și aramă, dughene cu fructe colorate și aromate, piața de marochinărie, cu pantofi, papuci, cordoane pline de pietre prețioase, poșete cu franjuri, magazine exotice și somptuoase și mici prăvălioare cu lucruri cu utilizare inimaginabilă. Pretutindeni, glasuri catifelate chemau fără-ncetare : „Vino, vino să vezi !", Străluceau ochi negri și se-ntindeau mâini : „Hei, amic' ! Hei ! Vino la mine. Ieftin. Nu cumpărat, doar uitat !".

Femei ascunse de văluri ofereau șiraguri de mărgele, bonete împletite din fire groase de bumbac, coșuri de trestie.

O femeie cu un copil în spate a tras-o pe Natalie de braț, întinzând spre ea o mână plină cu coliere din mărgele albastre, albe și portocalii.

– Patru dirhami, madame – pentru bebe – merci, madame !

Natalie și-a mușcat buzele și s-a tras iute într-o parte, dar Josian, privind în adâncul ochilor negri, conturați cu cărbune, a ghicit, dincolo de văluri, durerea și disperarea sărmanei mame și n-a putut rezista rugii ei. Și-a deschis poșeta și banii și-au schimbat stăpânul. Acum, mărgelele îi aparțineau.

– Balek ! Balek !

Fetele s-au lipit de un zid, deoarece întreaga cărare fu ocupată de un măgar. Coșurile care i se legănau pe spinare ocupau, practic, tot spațiul dintre tarabe.

Acesta a fost sfârșitul pentru biata Natalie. Rochia ei s-a murdărit rău de tot și, după cum se plângea ea, cineva vrusese să-i fure poșeta. Ea s-a îndreptat, cu pas hotărât, către un scuar micuț, un veritabil colț de rai, unde erau magazine cu vitrine adevărate, în spatele cărora scânteiau minunate bijuterii – smaralde rusești, agate, nestemate care aruncau raze de foc verde sau roșu, toate montate în metale prețioase, artistic lucrate. Natalie s-a adăpostit la intrarea unuia dintre ele și a exclamat disperată :

– M-am săturat !

– Ce s-a întâmplat, scumpo ? a întrebat-o o doamnă care tocmai ieșea din magazin și a cărei origine americană se putea remarca chiar de la distanță. Era cu o prietenă și Jo și-a amintit că le văzuse pe amândouă la hotel.

– Nu reușim să dăm de suk-ul unde se vând covoare, rosti Natalie extenuată.

– Mă tem că nu vă putem fi de nici un ajutor. Noi ne întoarcem acum la hotel și tot ce știm este drumul până acolo.

Jo și-a dat seama că Natalie era cu nervii încordați la maximum.

– Trebuie să-l găsesc pe negustorul ăla de covoare, spuse ea privind-o acuzator pe Jo. Iar franceza ta se pare că nu prea ne-a fost de folos.

– Ia-ți un ghid din piață, scumpo, a sfătuit-o una dintre femei. Nu trebuie să dai decât câțiva dirhami pentru vreo două-trei ore.

– Dar eu nu vreau nici un ghid, izbucni Natalie. Eu vreau doar un suk, un suk micuţ şi un mic neguţător de covoare – atât şi nimic mai mult. Iar acum, am senzaţia că nu mai pot suporta să mai rămân nici măcar o clipă în casa asta de nebuni! Tot ce-mi doresc este să mă-ntorc la hotel, unde totul este suficient de civilizat şi să fac o baie-ndelungată şi...

Josian îi răspunse veselă :

– Eu n-am obosit încă. Dacă vrei, continuu eu pentru tine.

Natalie s-a luminat pe loc :

– Grozav! Întotdeauna ai fost o fetiţă drăguţă. Apoi, s-a întors către americance : Aşteptaţi-mă o clipă, vin şi eu.

– Nu te grăbi, spuse cea mai bătrână şi amândouă s-au oprit să se uite la o altă vitrină.

Natalie îşi deschise poşeta şi scoase de-acolo o hârtie împăturită.

– Uite, aici ai numele suk-ului pe care-l caut eu. Întreabă-l pe negustor dacă are vreun mesaj pentru Natalie Jones – arată-i biletul ăsta. Şi să nu te miri dacă te va privi cam lung. Tu ar trebui să fii tânără, frumoasă şi blondă. Îşi închise pe jumătate ochii cenuşii şi cercetă cu o privire critică părul lui Josian, care era tot atât de lung ca al ei, dar moale şi de un castaniu foarte deschis. Apoi decise, într-un mod nu prea măgulitor pentru Josian : Cred că, pentru locurile acestea, merge. Oricum, străduieşte-te să-l convingi că tu eşti Natalie Jones. Şi, dacă apare cumva omul pe care-l caut, adu-l cu tine la hotel.

Josian, cu ochii măriţi de uimire, dădea din cap întruna.

— Totul e cât se poate de simplu, mai spuse Natalie. O.K. ?

— O.K.

În mai puțin de un minut, Josian revenise în mijlocul puhoiului de oameni, în timp ce Natalie dispăru împreună cu prietenele ei din America. Rămasă singură, Josian se simți, brusc, scăpată de orice griji. Nu-i păsa cât timp o să-i ia găsirea suk-ului și, într-un fel, considera că va fi foarte amuzant dacă o să se rătăcească pe-acolo. Pretutindeni întâlneai o mulțime de lucruri noi și ciudate și puteai să te distrezi de minune, urmărind spectacolul oferit de mulțimea care se mișca în toate direcțiile. Natalie nu găsea nimic interesant în asta, dar Josian era deja învăluită de vraja Marrakech-ului.

Totuși, se hotărî să-și caute un băiețel care să dorească să câștige în mod cinstit un dirham, conducând-o la negustorul pe care-l căuta. Prin urmare, își alese ca ghid un puști de vreo zece ani, ras în cap și cu o față strălucitoare. Dar, când s-a îndreptat către el, a auzit din spate un glas care a întrebat-o într-o engleză corectă, dar cu un ușor accent străin :

— Căutați ceva, domnișoară ?

— Oh !

Josian și-a ridicat ochii căprui. Razele trandafirii-roșcate ale serii se strecurau într-un fel straniu prin împletitura acoperișului kissariei și ea nu putea distinge prea bine chipul străinului. Dar o fâșie de lumină s-a reflectat în ochii lui, iar aceștia s-au aprins asemenea smaraldelor rusești pe care le văzuse acum un sfert de oră, în vitrina magazinului de bijuterii. Ochi întunecați, cu o expresie enigmatică. Glasul avea o tonalitate catifelată, se-

ducătoare, și Josian spera se să vadă un maur cu turban și giubea de un alb imaculat. În loc de asta, s-a trezit în fața unui bărbat înalt, cu sprâncene întunecate, cu păr bogat, negru, frumos ondulat și cu tenul brun-roșcat, strălucind în lumina disipată prin împletitura acoperișului. Era îmbrăcat cu pantaloni și cămașă de culoare deschisă și părea a sta la pândă, asemenea unui animal din junglă, poate un tigru, îi trecu lui Josian prin minte. Avea o suplețe deosebită și ceva perfect echilibrat, perfect disciplinat, infinit de controlat și inteligent.

S-a trezit murmurând :

— Caut piața unde se vând covoare...

— Atunci, veniți cu mine. Nu durează decât două minute. Eu cunosc foarte bine toate suk-urile, domnișoară.

Ochii lui s-au aplecat către ea și, când privirile lor s-au întâlnit pentru o fracțiune de secundă, ea s-a simțit oarecum hipnotizată. Deși nu-l vedea prea bine, îl simțea cu toată ființa ei, dar nu reușise să-și dea seama dacă era maur sau francez. Tot ce știa era că el era-nconjurat de un fel de aură, care o făcea să se simtă de parc-ar fi căzut în transă și spațiul și timpul se dilataseră, trecând dincolo de hotarele normalului. Avea simțământul bizar că, dacă s-ar fi uitat la o violetă sau la un fluture, acestea ar fi crescut la dimensiuni ireale și ar fi scânteiat în lumina stranie a amurgului.

— Veniți, i-a șoptit vocea de lângă ea.

A simțit o mână puternică pe braț și a-nceput să meargă, sau să plutească, printre benzile de lumină și umbră.

— Probabil doriți să cumpărați un covor, nu-i așa ?

„Să cumpere un covor !" Pronunțate cu acel glas, cuvintele căpătau o rezonanță romantică. Niciodată o voce nu avusese o asemenea influență asupra ei. „Cred c-am înnebunit" îi trecu ei prin minte.

— Dacă doriți ceva neobișnuit, vă recomand un covor Chechouan, îi șopti glasul.

Josian făcu un efort pentru a-i răspunde :

— Nu... de fapt... nu vreau să cumpăr nici un covor. Eu... caut un anume vânzător de covoare...

Într-unul din buzunărașele poșetei se afla bucățica de hârtie pe care i-o dăduse Natalie. O scoase și i-o întinse bărbatului de-alături. Când s-a uitat la el, în momentul în care lua hârtia, ochii lor s-au întâlnit din nou și ea a simțit un șoc puternic care a readus-o la realitate. Nicicând nu mai fusese privită astfel de vreun bărbat. Ochii lui păreau a-i străpunge învelișul exterior, pătrunzându-i în adâncurile inimii, care s-a pornit să-i bată de parcă ar fi fost în pieptul unei adolescente. Pleoapele lui grele s-au lăsat, ascunzând ochii întunecați și plini de mister. Necunoscutul începu să citească cuvintele scrise pe hârtiuță. Ochii lor s-au reîntâlnit, atunci când el i-a întins bilețelul și ea a remarcat că tot misterul din ei dispăruse. În locul tigrului, a ființei exotice. Josian văzu un bărbat obișnuit. Un bărbat plin de dorințele și curiozitatea masculului aflat dinaintea unei femele. Un tremur i-a străbătut trupul și, în gând, i-a încolțit o întrebare : Ce fac, oare ? Cum de m-am lăsat în voia unui asemenea om ?

Lumina crepusculară începuse să se estompeze, și prin prăvălioare s-au aprins becuri palide. Josian a simțit cum revine din transă.

– Eu știu unde-i locul pe care-l cauți dumneata, domnișoară Jones, așa că, te rog să-mi permiți să te conduc acolo.

A luat-o iarăși de braț, dar acum degetele lui erau reci. Mergea cu pași mari și o ținea cât se poate de aproape de el, pentru a o feri, oarecum, de mulțimea care o-mpingea din toate părțile. Era extraordinar, înalt și puternic, făcându-și loc, fără nici un efort, prin șuvoiul de oameni. Nu scotea nici un cuvânt și apropierea lui îi crea lui Josian o senzație de confuzie și de jenă. Îi simțea căldura cămășii de mătase și mușchii care se mișcau dedesubt și...

Peste două minute, exact cum spusese el, au ajuns în suk-ul unde se vindeau covoare. Bărbatul s-a oprit și i-a eliberat brațul. Apoi, i-a indicat o prăvălioară, pe jumătate ascunsă de un magazin somptuos, scăldat în lumini, unde erau expuse în vitrină și pe pereți, superbe covoare și carpete.

Desigur, acesta trebuie să fie locul pe care-l căuta Natalie ! Dar, când Josian vru să înainteze...

– Nu, nu aici, domnișoară Jones, spuse străinul pe un ton ironic. Și, cu un gest scurt, îi arătă prăvălioara din vecinătate, prost luminată și oarecum sinistră. Ei, dacă așa stăteau lucrurile...

– Vă mulțumesc, domnule...

– Laurent, spuse el, deși ea nu prea se așteptase ca el să se prezinte. Raymond Laurent. Vă aștept aici.

Acum, accentul lui franțuzesc era foarte marcat. Josian nu știa ce-ar trebui să spună, dacă să accepte sau să protesteze față de propunerea lui de a o aștepta. Expresia ochilor lui a făcut-o să nu mai fie prea sigură nici de înțelepciunea ei, nici de

abilitatea de a-şi purta singură de grijă. Privindu-l cu atenţie, s-a mirat de ideea ei că acest bărbat ar fi fost maur. Era francez, din cap până-n picioare. Şi... supărător de frumos.

Când, cu un zâmbet linguşitor, s-a ivit în prag negustorul din prăvălioara dărăpănată, bărbatul s-a tras la o parte, prefăcându-se că studiază cu atenţie modelul unui imens covor de mătase, care atârna în magazinul de alături.

— Doriţi să vedeţi covoarele ? a-ntrebat-o el pe Josian în franceză.

Puţin încurcată, neştiind ce limbă să aleagă, Josian a răspuns :

— **Mais non, monsieur.** Eu sunt... eu sunt Natalie Jones şi cred că aveţi un mesaj pentru mine.

Abia atunci i-a dat prin minte să-i întindă bileţelul pe care se afla adresa prăvăliei, sub care scria : „Vă rog, daţi-i domnişoarei Natalie Jones scrisoarea pe care v-am lăsat-o". Semnat — Tony Greyhurst !

Văzând semnătura, Josian a simţit un fior pe şira spinării. Deci, aici se retrăsese acel playboy, fiul milionarului producător de materiale plastice, pentru a o uita pe Natalie. S-o... uite ? Păi, nu părea deloc că era vorba de uitare !

După ce-i dădu bileţelul negustorului, îşi dădu seama că acesta nu-i în stare să-l citească. Prin urmare, repetă cele scrise acolo :

— Sunt Natalie Jones. Aveţi, pentru mine, o scrisoare din partea lui Tony Greyhurst.

O privire vicleană apăru în ochii negri, care începură s-o cerceteze cu atâta minuţiozitate, încât biata fată se înroşi toată. După ce a inspectat-o din cap până-n picioare, negustorul s-a arătat sa-

tisfăcut de constatare. Dar acum, privirile sale coborâră, insistent, pe poşeta ei.

– Ştiţi, domnişoară... începu el tărăgănat. Scrisoarea dumneavoastră nu se află la mine... Dar v-aş putea spune unde...

S-a oprit, zâmbindu-i şiret. Înţelegând ce i se cere, Josian a deschis poşeta şi şi-a scos portmoneul, apoi s-a uitat la el inchizitorial :

– Şi-acum, spuneţi-mi, vă rog, unde-i scrisoarea.

Negustătorul a-ntins o mână.

– Va trebui să vă duceţi la Si Kembouch. Dar casa lui nu poate fi găsită prea uşor de un străin. Veniţi mâine, şi o să am veşti pentru dumneavoastră.

– Mâine ? Dar eu trebuie să-l văd pe acest om astăzi. Acum ! exclamă Josian, necăjită pe ea însăşi că se grăbise prea tare să-i dea bani negustătorului. Spune-mi cum pot ajunge acolo, şi-o să găsesc eu pe cineva să mă conducă.

– Nu, nu la ora asta. N-ar avea nici un rost. Mâine dimineaţă, devreme, veniţi din nou la mine. Şi Kembouch îmi este prieten. Trec eu diseară pe la el şi vom aranja lucrurile împreună.

„Hm, medita Josian. Şi astfel, voi fi obligată să-i mai dau nişte bani." Apoi, mai mult pentru a-şi satisface propria sa curiozitate, întrebă :

– Şi Tony Greyhurst, se află şi el acasă la Si Kembouch ?

Un surâs, o ridicare din umeri.

– Mâine veţi şti tot ce vă interesează... Acum, ce-ar fi să vă uitaţi puţin şi la covoarele mele ? Intraţi... O vizită scurtă...

O şi apucase de braţ, în ciuda protestelor ei, când a apărut francezul şi a salvat-o. Negustătorul

a eliberat-o fără nici o tragere de inimă și Josian s-a trezit din nou pe una dintre aleile ce șerpuiau printre tarabe și prăvălii.

– Cum a fost, domnișoară Jones ? Ai reușit să intri în posesia scrisorii ?

Josian clătină din cap cu tristețe :

– Nu, n-am făcut decât începutul. El a fost mult prea isteț pentru mine. Se pare că va trebui să revin mâine dimineață.

– Da, cam așa se procedează pe-aici, rosti el moale. Nici măcar cea mai fermecătoare tânără nu poate obține chiar tot ceea ce-și dorește... Probabil că, acum, vei avea nevoie de cineva care să te ajute să ajungi la hotel.

– V-aș fi foarte recunoscătoare dacă o veți face, acceptă Josian, oarecum nedumerită de solicitudinea ghidului ei. Habar n-am pe unde mă găsesc acum și trebuie să ajung la hotel pentru masa de seară.

– Desigur ! Va trebui să vă readuc în siguranța oferită de hotelul dumneavoastră. Nu-i deloc înțelept să rătăciți noaptea pe-aici, și, din păcate, eu sunt ocupat

Frazele fuseseră rostite pe un ton sec, plin de scepticism, care o miră pe Josian. Era clar că-i pasă de ea, deși îi era complet străină, dar nu înțelegea prea bine de ce se scuzase că nu-și va putea petrece seara împreună cu ea. Suna de parcă ea s-ar fi așteptat ca el s-o invite undeva, dar ei nu-i trecuse prin minte o asemenea idee. Josian nu știa ce să mai creadă. Atunci, în lumina soarelui strecurată prin kissaria, i se păruse asemeni unui zeu. Dar acum, ceva se schimbase, se schimbase drastic...

Au ieşit din suk în lumina amurgului. Afară, nişte clovni acrobaţi dădeau un spectacol în aer liber. Raymond Laurent le aruncă vreo doi bănuţi, în timp ce Josian, generoasă, le dădu cincizeci de franci. Imediat după aceasta, buna dispoziţie îi fu întunecată de gândul că va trebui să-şi supravegheze mai bine cheltuielile, dacă nu vrea să rămână fără bani. Un lucru era sigur — va trebui să renunţe la luxul hotelului turistic şi să-şi găsească o locuinţă mai ieftină.

Dintr-o dată, o cuprinse senzaţia amară a insatisfacţiei totale şi înţelese că la asta contribuise şi francezul de lângă ea, deşi nu prea era capabilă să-şi explice cum.

Oricum, era efectiv extenuată. Se întâmplaseră ctâtea lucruri în ziua care murea !

Un taxi s-a oprit lângă ei şi el i-a deschis portiera :

— La ce hotel locuiţi, domnişoară Jones ?

I-a spus, şi el i-a comunicat şoferului adresa, după care s-a întors către ea :

— Vă doresc succes pentru mâine. Inş'Allah, dimineaţa veţi primi scrisoarea... Sunt sigur că noi doi ne vom mai întâlni, domnişoară Jones.

A privit-o drept în ochi, cu o vădită răceală şi brusc, Josianei i-a trecut prin minte : „Omul acesta nu mă place deloc !"

Dar de ce ? În taxi, inima ei bătea nebuneşte. N-o plăcea şi totuşi, spusese că se vor reîntâlni. Sau o fi fost doar o formulă de politeţe ? Oricum, în momentul acela, ea nu era prea convinsă că ar dori să-l mai vadă vreodată. Sigur, era fascinant, dar mai era şi enervant. Şi mult prea sofisticat, pentru gus-

turile ei. Trebuie să aibă peste treizeci de ani, își spuse ea amuzată.

Ei, și ?! Ce importanță mai aveau toate astea ? Josian s-a hotărât să și-l scoată cu totul din minte.

Dacă ar fi putut...

Revenind la hotel, a găsit-o pe Natalie, care o aștepta în hol și care i-a venit în întâmpinare :

— Ei, ai reușit să iei scrisoarea ? Ai găsit adresa ? Apoi, fără a-i mai aștepta răspunsul : Vino cu mine în salonul de cocktail-uri și povestește-mi tot.

Au intrat în barul intim și s-au așezat la o măsuță.

— Ce iei ? Un Martini ? Josian acceptă, cu o aplecare ușoară a capului. Apoi, după ce chelnerul cu pielea cafenie le-a servit băuturile, și-a reluat întrebările : Ai găsit prăvălia aceea ? Ai luat scrisoarea de la Tony ?

— Prăvălia am găsit-o, răspunse Josian. Dar, îmi pare rău, însă negustorul a zis că, pentru scrisoare, trebuie să se-ntâlnească cu un om numit Si Kembouch.

— Dar, pentru Dumnezeu ! exclamă Natalie, tremurând de furie. De ce n-ai făcut nimic ? De ce nu i-ai spus omului să meargă cu tine ? Nu puteai s-aștepți până ce s-ar fi dus să ți-o aducă ?

— Îmi pare rău, murmură Josian. I-am dat câțiva dirhami, dar a zis că eu... că tu, s-a corectat ea repede, va trebui să te duci acolo mâine dimineață. Până atunci, va face toate aranjamentele de rigoare.

— Iarăși prin piața aia nesuferită ! Să mă ferească Dumnezeu ! Trebuia să-i dai mai mulți bani.

Josian sorbi puțin din pahar și nu mai zise nimic. Ea făcuse tot ceea ce se putea face.

– Ei bine, oftă Natalie după o clipă. Bănuiesc că n-ai putut face mai mult. Dar totul pare extrem de complicat. Tot ce-am vrut eu, a fost să-l anunț pe Tony că sunt aici, la acest hotel. Cred că putem aștepta ziua de mâine pentru asta.

Și-a sorbit toată băutura și a privit-o vesel pe Josian.

Josian o privi curioasă. Era ceva ciudat în toată afacerea asta. Josian nu prea știa despre ce-i vorba, dar era sigură că dragostea dintre Natalie Jones și Tony Greyhurst nu murise de tot. Francine spunea că, probabil, căsătoria fusese anulată deoarece, la Cannes, cei doi descoperiseră că sunt total incompatibili. Dar acum, lucrurile păreau a sta cu totul altfel.

În timp ce sorbea din Martini, Josian își aminti că Tony Greyhurst fusese odată cu Natalie la magazinul doamnei Wentworth din Londra. Tony arăta surprinzător de tânăr, poate doar cu un an sau doi mai mare decât ea. Avea ochi albaștri și păr lung, blond și era foarte frumos bronzat. Dar părea nervos și extrem de tensionat și lui Josian i se făcuse cam milă de el. Milă, pentru fiul unui milionar ! La doar câteva zile după aceea, Francine venise cu vestea că mariajul fusese desfăcut și că Tony plecase într-o lungă călătorie, ca să uite totul. Atunci, n-aveau habar că ar fi plecat în Maroc. În ceea ce privește uitarea... Josian o privi pe Natalie cu coada ochiului, cât se poate de nedumerită...

– Știu de ce ești atât de mirată, rosti Natalie pe neașteptate. La școală, spuneam mereu că o să mă mărit cu un milionar, nu-i așa ? Și sunt con-

vinsă că ai citit toate bârfele acelea prosteşti din ziare.

Josian nu citise nimic, dar Francine — da. Prin urmare, n-avea nici un rost să se prefacă a nu şti nimic. Deci, Josian dădu aprobator din cap. Natalie semăna acum cu o fetiţă gânditoare, naivă şi tristă. Dar, când genele dese i s-au ridicat, aerul de inocenţă dispăru definitiv şi Josian înţelese că, în afara iernii de la Cannes, în viaţa Nataliei mai fuseseră şi alte... mă rog, incidenţe, că Natalie intrase în nişte situaţii complet neobişnuite pentru celelalte două fete Jones.

Natalie continuă :

— Desigur, doream să mă mărit cu Tony, care-i o dulceaţă. Dar... dar părinţii lui au considerat că nu-s destul de bună pentru ei. Şi, pe bune. După cum ştii, părinţii mei nu-s oameni bogaţi. N-ai să mă crezi, dar Dinah — mama lui — m-a acuzat că i-aş fi sedus fiul la Cannes ! De parc-ar fi fost vorba de un copil. Sigur, el a fost cel care m-a cerut în căsătorie şi continuă să mă iubească nebuneşte. Ei o ţineau morţiş că el e prea tânăr, dar, Dumnezeule ! Are douăzeci şi doi de ani ! Şi n-am fost eu prima femeie din viaţa lui... Şi-atunci, tatăl lui a zis că nu-i mai dă un ban şi toate prostiile acelea de melodramă demodată. Aşa că am fost nevoiţi să renunţăm la tot. Vreau să spun, ce altceva ar mai fi fost de făcut ? Totuşi, Tony mi-a spus să nu-mi fac griji, c-o să aranjeze el cumva treburile. Ştii, Tony are o imaginaţie foarte productivă.

— Deci, ce-aveţi de gând să faceţi acum ? întrebă Josian, cu ochii mari de uimire.

— Ei, Tony l-a convins pe Blyth să-l lase să se ducă în Maroc, pentru a efectua nişte studii socio-

logice privind populația nomadă din sud. Ideea era absolut convingătoare, deoarece, după terminarea școlii, el a urmat un an de sociologie, la universitate. Așa că Blyth a fost foarte impresionat. Deși, adevăratul scop al părinților lui a fost să-și îndepărteze cât mai mult odrasla de mine și de influența mea negativă. Prin urmare, el a sosit în Maroc, după care a dispărut urgent și suficient timp, pentru ca părinții lui să intre cu adevărat în panică. Nici o scrisoare, nimic. Știi, era vorba de un fel de truc psihologic. Dinah era de-a dreptul disperată. A reușit, chiar, să se decidă să-mi telefoneze, să mă întrebe dacă știu ceva. I-am răspuns cât se poate de calm : „Încă n-am aflat nimic". Apoi, exact în momentul crucial, el le-a scris și le-a spus că are de gând să se căsătorească cu mine și că, dacă voiau să-l mai vadă vreodată, sunt obligați să accepte situația. Dinah a venit la mine în aceeași seară și nu-ți închipui ce fericită a fost să mă găsească acolo ! Eu primiscm deja o scrisoare, în care Tony îmi explicase totul. Aveam adresa negustorului de covoare — aceasta era doar pentru mine — iar ei n-aveau nimic. Le-am spus că Tony avea de gând să mă contacteze printr-un prieten de-al său din Marrakech. Ei au încercat să mă cumpere cumva, dar văzând că nu le merge, au fost nevoiți să-mi plătească toate cheltuielile, exact așa cum am socotit și noi — Tony și cu mine. Însă a trebuit să le promit că nu ne vom căsători decât după ce ne întoarcem în Anglia.

— Și crezi că ei vor permite asta ?

— Așa au spus, afirmă Natalie pe un ton sceptic, dar era evident că nici ea nu credea așa ceva.

Au tăcut amândouă.

– Blyth a venit la mine, continuă Natalie. De-ai fi văzut ce caraghios era așa, deghizat, cu ochelari negri și guler ridicat până la sprâncene. Nici o publicitate, nici un: „aceasta-i viitoarea mea noră". Mi-a spus doar că trebuie să-l aduc pe Tony înapoi. Și, conchise Natalie, să sperăm că vom da de el mâine. Chiar dacă eforturile de astăzi n-au dus la nici un rezultat, eu tot apreciez foarte mult ajutorul tău, Jo.

– N-a fost cine știe ce, rosti Josian politicoasă. Mi-a făcut plăcere.

Apoi Natalie s-a ridicat, spunând că se duce să se-mbrace pentru cină. Josian s-a dus și ea în camera ei, gândindu-se la povestea pe care i-o spusese Natalie.

După cină, Josian a revenit în somptuoasa încăpere care-i fusese repartizată și a privit îndelung, de pe balcon, grădina care se vedea de la fereastră și razele lunii care se scăldau în piscina albastră, iar gândurile i s-au îndreptat către frumosul francez din suk.

A doua zi, după micul dejun, s-a reîntâlnit cu Natalie în holul hotelului.

– Ai dormit bine, domnișoară Jones ? o întrebă ea în glumă. Ai vreun plan special pentru astăzi ?

– Aveam de gând să mă duc până la Palatul Bahia, răspunse Josian. Bănuiesc că tu te duci la negustorul de covoare.

– Ei... Natalie se întoarse către trei persoane care stăteau în apropierea boutique-ului de la hotel – o pereche de vârstă mijlocie și un domn distins, cu păr argintat. Mi-am făcut niște prieteni noi și ei m-au invitat să-i însoțesc în orașul nou, să

facem unele cumpărături. M-am gândit că, poate, tu ai putea să...

S-a oprit și i-a oferit lui Josian un surâs întrebător.

– Să iau mesajul în numele tău, completă Josian veselă. Perfect. N-am absolut nimic împotrivă. Și, dacă dau de Tony acolo, ce trebuie să fac ? Să-i spun să vină la hotel ? Și dacă va crede că-s de la vreun ziar sau ceva asemănător ?

Natalie o privi gânditoare :

– Pentru orice eventualitate, ia asta cu tine. Uite... Și-a scos de pe deget un inel, care părea a fi foarte scump – un smarald, înconjurat de diamante strălucitoare. Arată-i inelul. El mi l-a dat. E mai în siguranță, dacă-l pui pe deget.

Nehotărâtă, Josian și-a pus inelul, care i se potrivea perfect. Dar arăta atât de prețios, că și-l scoase imediat.

– Dacă-l pierd ?

– N-ai să-l pierzi.

După o jumătate de oră, Josian se afla din nou în suk și, de data asta, memoria și norocul au ajutat-o și a găsit prăvălioara cu covoare fără ajutorul nimănui.

Gândul ei era mereu la misiunea ce i se încredințase și la momentul în care s-ar fi putut să-l întâlnească pe Tony. Ce minunat ! Întâlnire romantică la Marrakech ! Dar s-a oprit, șocată, dându-și seama că imaginea din mintea sa nu era nicidecum cea a lui Tony, ci a străinului care o condusese aici în ajun.

Dar la prăvălioara negustorului de covoare n-o aștepta nici un Tony Greyhurst. Și nici un Si Kembouch. De fapt, n-o aștepta nici măcar vreo

scrisoare. Abia după ce i-a mai întins o monedă de cinci dirhami, vicleanul negustător i-a spus că Si Kembouch se va întâlni cu ea la Grădinile Menara, după apusul soarelui.

— Si Kembouch ? întrebă Josian dezamăgită. Dar... dar Tony Greyhurst unde-i ?

Negustătorul ridică din umeri :

— Eu nu știu nimic. Grădinile Menara, după apusul soarelui. Si Kembouch o să-ți spună atunci totul.

Când s-a îndepărtat de prăvălioară, a simțit o prezență străină în stânga sa. S-a întors, plină de speranța că ar putea fi Raymond Laurent. Dar, în locul frumosului francez, în apropierea ei se afla un bărbat îmbrăcat cu o pelerină cenușie, cu gluga trasă tare pe ochi. Un fior i-a străbătut trupul. Acum avea convingerea că umbra, pe care i se păruse că o zărește în apropierea prăvălioarei, era exact umbra acestui individ dubios. Doamne ! Deci trăsese cu urechea și auzise întreaga convorbire !

S-a întors și a grăbit pasul cât a putut. Acum, se temea de inelul care arunca raze strălucitoare pe degetul ei, dar nu și-l putea scoate, deoarece oricine i l-ar fi putut fura din poșetă. Exact în acel moment, auzi un bărbat care striga ceva tare în urma ei, simți cum cineva o împinge puternic, își pierdu echilibrul și poșeta îi alunecă de pe umăr. Apoi, cineva a târât-o spre o prăvălioară. Amețită, nu reușea nicicum să-și adune gândurile, când un glas i-a șoptit la ureche :

— Liniștiți-vă, domnișoară Jones.

Era glasul omului cu glugă. Dar... Domnișoară Jones ? Domnișoară Jones ! S-a răsucit și l-a văzut

lângă ea pe Raymond Laurent, ale cărui mâini o țineau strâns în loc.

Brusc, totul începu să plutească, să se-nvârtească, să-și piardă conturul și culoarea. Ultimul lucru de care și-a mai dat seama, a fost că era gata să leșine.

CAPITOLUL II

— Acum ești în siguranță, îi spuse un glas venit din depărtări — glasul francezului — și Jo s-a străduit să rămână lucidă cât mai mult timp posibil.

Dar ochii s-au închis din nou și toate culorile au dispărut, transformându-se într-un cenușiu fără nici o formă. Ea a-ncetat să mai încerce să înțeleagă ceva din ceea ce i se spunea, deoarece glasul devenea din ce în ce mai slab și mai neinteligibil.

Când a reușit din nou să-și ridice pleoapele, a descoperit că era culcată pe ceva luxos și confortabil și a văzut cum soarele lumina o grădină care se-ntindea dincolo de umbrele unui portal cu ornamente delicate. Mirosea a flori de portocal și se vedeau mari trandafiri galbeni și două păsări, care zburau deasupra unui copac cu frunze-ntunecate.

Oare unde se afla ? S-a ridicat cu greu și a privit în jur. Ședea pe un divan acoperit cu mătase, plin de perne de catifea, într-o cameră lungă și îngustă, ale cărei uși largi dădeau într-o grădină de basm. Raymond Laurent stătea în picioare, cu brațele încrucișate pe piept, și o cerceta atent cu ochii. Iar ochii aceia, observă ea abia acum, nu erau nici negri, nici căprui-închis, așa cum i se păruse la

început, ci de un verde întunecat – verde de junglă.

A intrat un băiat, cu un burnuz foarte alb peste pantalonii negri, purtând o tavă de aramă pe care se aflau o cană mare de argint și o ceșcuță fără toartă, tot din argint. A depus tava pe o măsuță joasă cu tăblia din marmură și a ieșit, fără a produce vreun zgomot. Raymond Laurent s-a apropiat și a turnat apă în ceșcuța de argint, pe care i-a întins-o, apoi, lui Josian.

– Bea, domnișoară Jones. Și nu mai fi atât de speriată. Ești în perfectă siguranță aici. La fel și toate lucrurile dumitale, a mai adăugat el sec, când a văzut-o uitându-se alarmată împrejur.

– Nu-i prea plăcut să te simți singur pe lume, nu ? întrebă el ironic. Mă mir c-ai putut fi atât de speriată de kissaria.

Jo bău puțină apă rece ca gheața și simți cum îi revine culoarea în obraji. Nu, ea nu se speriase de kissaria, ci de omul cu glugă... și de mâinile care o prinseseră în momentul în care simțise că o să cadă – mâinile lui Raymond Laurent.

– Nu mi-e teamă deloc de kissaria. De ce mi-ar fi ? Totul s-a petrecut din cauză că m-a lovit un măgar încărcat cu mărfuri.

Ochii ei au încercat să-i susțină privirile. Era convinsă că el va izbucni în râs dacă îi va spune că fusese urmărită de o persoană mascată. Nu, o urmărise doar el și nimeni altcineva. Un gând straniu le-a înlăturat pe toate celelalte – sigur, el dorise s-o aducă aici, pentru a se întâlni cu Tony Greyhurst, crezând că ea este Natalie. Știind că-l căuta pe fiul milionarului, s-a străduit să afle pe unde-i acesta și să-l aducă aici.

Prin urmare, l-a întrebat repede :

— Şi Tony ? Tony e aici ? Tony Greyhurst ?

Una dintre sprâncenele întunecate s-a ridicat interogativ :

— Tony Greyhurst, aici ? **Mon Dieu, mais non !** Nici vorbă ! Aceasta-i casa mea, domnişoară Jones. Iar când v-am zărit, m-am apropiat să vă-ntreb dacă aţi dat de persoana căutată. Tocmai atunci, a trecut omul acela cu măgarul... Prin urmare, trebuie să-nţeleg că n-aţi reuşit nimic ?

Jo nu i-a răspuns imediat. A mai sorbit din apă, făcând diverse prezumţii în legătură cu motivele care-l aduseseră pe Raymond Laurent în apropierea prăvălioarei cu covoare. În sfârşit, s-a hotărât să vorbească :

— Nu, n-am reuşit nimic până acum. Dar Si Kembouch va veni diseară la Grădinile Menara, ca să-mi spună...

Brusc, s-a oprit. „Să-mi spună..." De parcă ar fi fost şi ea convinsă că era Natalie Jones. Ei, în definitiv, ce-i păsa lui ? El o numea domnişoara Jones şi ea chiar era domnişoara Jones. Şi-a ridicat privirile, precaută, şi a observat că interlocutorul ei o cercetează speculativ. S-a gândit că, probabil, observase deja toaleta pe care şi-o confecţionase singură, după un model de la magazinul doamnei Wentworth — un model considerat ca foarte reuşit, de către cunoscătoare. Dar nu, nu îmbrăcămintea ei îi trezise interesul lui Raymond Laurent. Francezul o privea intens pe EA !

Şi-a lăsat picioarele pe dalele reci şi a încercat să se ridice, dar întreg trupul continua să-i tremure uşor şi se mai simţea puţin slăbită. Gândul că el n-o place îi crea o stare continuă de stres. Poate

că, pur și simplu, nu-i putea suferi pe turiști. Sau pe tinerele englezoaice...

Și-a luat poșeta și și-a îndreptat puțin eșarfa din păr.

– Nu doresc să vă mai deranjez, domnule Laurent, rosti ea distant. Încă o dată, mulțumesc pentru amabilitatea dumneavoastră și vă rog să mă iertați că v-am creat atâtea probleme.

– N-a fost nici o problemă. Și apoi, o fată frumoasă nu trebuie să-și ceară iertare pentru nimic, răspunse el protocolar.

Apoi, a condus-o prin grădina în care susura o fântână arteziană care-și arunca apele de cristal în aer. Jeturile multicolore căzeau, jucăuș, în bazinul de marmură, înconjurat de enormi trandafiri galbeni.

Raymond Laurent o conduse printr-o altă intrare, care ducea într-o cămăruță aproape goală, cu excepția unui divan și a unei măsuțe sculptate pe care stătea un telefon alb.

A reapărut băiatul care-i adusese apa, dar, de data aceasta, peste burnuzul alb purta o giubea închisă la culoare. Băiatul deschise o ușă grea de lemn și Jo văzu o străduță care nu semăna cu cele ce străbăteau marele bazar, ci era cu mult mai murdară, dacă așa ceva era posibil.

– Ahmed o să vă conducă la Jemaa el Fna, sau unde veți dori dumneavoastră, domnișoară Jones, spuse francezul și o salută abia perceptibil cu capul.

Peste o clipă, Josian se afla cu Ahmed în uliță, ușa cea grea se închisese în urma lor și părea că grădina, casa maură și însuși Raymond Laurent nu existaseră niciodată.

De data aceasta, n-a mai zis : „Ne vom mai întâlni", a meditat ea și s-a trezit că-și mușcă buzele cu ciudă și regret.

*
* *

Natalie n-a venit la hotel la prânz și astfel, după-amiaza era definitiv pierdută — o prețioasă după-amiază în Marrakech ! Ar fi trebuit să se ducă să-și caute o locuință mai ieftină, dar n-avea nici un chef și-și petrecu tot timpul în răcorosul hol de la recepția hotelului și apoi în grădină, așteptându-și prietena.

Aici, a-ncercat cu disperare să nu se mai gândească la cele întâmplate. Dar de fapt, ce se întâmplase cu adevărat ? se tot întreba ea. Nimic. Absolut nimic. Totul nu fusese decât produsul propriei sale imaginații. Și totuși, nici chiar aici, în grădina hotelului, Josian nu putea scăpa de senzația că cineva o urmărește. S-a ridicat de pe fotoliul confortabil și s-a îndreptat către umbra răcoroasă a unor palmieri, când cineva s-a mișcat de-acolo și a dispărut, discret dar rapid. Era un bărbat în giubea și pe ea o cuprinse frica.

Se uită la ceas. După-amiaza trecea repede și ea se gândea că Si Kembouch va veni, în curând, în Grădinile Menara. Dacă Natalie nu se-ntorcea mai repede, va fi prea târziu să se mai ducă să se-ntâlnească cu el. Unde Dumnezeu s-o fi dus fata asta ?! După toate câte-i spusese ea despre Tony, Josian credea că va sosi ca vântul la hotel, să vadă dacă-i fusese adusă scrisoarea lui.

La recepție, i s-a spus că domnișoara Jones nu se întorsese încă.

– Doriți să lăsați un mesaj ? o întrebă funcționarul.

– Vă rog, comunicați-i că eu, domnișoara Jones, adăugă ea zâmbind, am plecat la Grădinile Menara, să mă întâlnesc cu persoana cu care-ar fi trebuit să se-ntâlnească ea.

A urcat în camera ei, unde s-a schimbat, și-a aranjat puțin părul și a sunat la recepție, cerându-le celor de acolo să-i comande un taxi.

După douăzeci de minute se afla deja în spațiul înconjurat de pereți de lut – așa-zisele grădini, care nu erau decât o plantație de măslini uriași. Mașina s-a oprit lângă bazinul cel mare care, după cum scria acolo, fusese construit în secolul al doisprezecelea. I-a plătit șoferului și s-a apropiat de bazin. În jurul lui mai erau parcate câteva automobile, vreo două-trei taxiuri și chiar câțiva măgari. Un marocan vindea înghețată Pinguin. Singurul european care se mai afla prin zonă era un tânăr de vreo douăzeci și cinci-treizeci de ani, cu barbă neagră și cu mustață, care se sprijinea de un perete, la o oarecare distanță de ea, ținând în mână o carte pe care era clar că n-o citea.

Cel puțin, Si Kembouch nu va avea probleme cu recunoașterea ei, medita Josian.

S-a amestecat printre cei care se plimbau pe alee, privindu-i cu interes. Era fascinată mai ales de femeile marocane, unele cu o mulțime de copii care alergau în fața lor sau se zbenguiau pe lângă ele. Pe sub hainele întunecate, se zăreau pantofi eleganți și moderni, poalele unor fuste sau rochii

din materiale care se purtau în sezonul acela în Europa.

Când a trecut pe lângă tânărul „cititor", acesta i-a zâmbit, dar nu i-a adresat nici un cuvânt.

Josian s-a apropiat de un pavilion care se afla ceva mai încolo și s-a uitat înapoi. Soarele cobora repede, prin urmare, Si Kembouch nu va întârzia să apară. Dar omul pe care-l aștepta nu se mai ivea. Începuse să se-ntunece, și oamenii se grăbeau spre ieșire. Desigur, toate taxiurile au plecat, se gândea Josian și nu voi mai avea cu ce să mă-ntorc în oraș. Mai bine aș fi intrat în vorbă cu tânărul cu barbă. Dar acesta plecase deja și Josian porni și ea spre ieșire.

Într-adevăr, jos nu mai era nici un taxi și nici un măgar. Până și celelalte mașini dispăruseră, în afara uneia care se îndrepta în direcția ei. La volan – tânărul la care tocmai se gândise !

– Îmi permiteți să vă conduc în oraș ? o întrebă el, cu un zâmbet prietenos.

Avea accent american și acum, când îi oferise acel zâmbet luminos, ea începu să-l placă cu adevărat. O inspecție rapidă, și constatarea că omul era bine și cu gust îmbrăcat, au determinat-o să-i răspundă cu încântare :

– Mulțumesc foarte mult ! Ar fi extraordinar ! Se pare că am pierdut ocazia de a găsi un taxi liber...

– Chiar așa. Apoi, s-a aplecat și i-a deschis portiera. După ce Josian intră în mașină, tânărul continuă : Grădinile sunt superbe, nu-i așa ? Nu-i o imagine spectaculoasă, dar sunt foarte liniștite, mai ales la apusul soarelui.

Jo fu de acord. S-a decis să nu-şi mai facă griji din pricina lui Si Kembouch sau a lui Natalie. Totuşi, era ciudat...

– Mă numesc Kit Garett, spuse tânărul şi-i aruncă o privire interogativă.

– Jo Jones.

– Salut, Jo ! La ce hotel stai ? Vrei să mergi direct acolo, sau ne oprim undeva să bem ceva ?

Gândul la Natalie o făcu pe Josian să ezite puţin, dar tonul vesel şi amical al tânărului care, desigur, nu era o persoană atât de complicată precum fusese francezul, au determinat-o să răspundă afirmativ :

– Ar fi grozav. Mai ales că mi-e şi sete.

Tânărul a condus-o la un alt hotel, tot atât de luxos ca şi al ei, şi s-au aşezat în salonul pentru cocktail-uri, la o măsuţă amplasată lângă geamul care dădea spre eternul bazin de înot, unde mai erau câţiva tineri care se bălăceau.

După ce au băut din sucul cu câteva picături de gin în el, Kit a-ntrebat-o :

– Şi ce faci în Marrakech aşa, de una singură ?

– Sunt în concediu, mă plimb, privesc, răspunse ea prompt. Tu ?

– Cam tot aşa. Lucrez pentru Detaşamentele Păcii. De fapt, pot vorbi la trecut, deoarece mi s-a terminat angajamentul. Am fost profesor la o şcoală pentru copii marocani. Acum, am închiriat o maşină şi vizitez ţara, înainte de a mă întoarce în Statele Unite. Să nu-ţi închipui c-o fac pe banii economisiţi ca profesor. Din meseria asta nu prea te alegi cu ceva. Dar sunt sponsorizat de tatăl meu, un om foarte cumsecade şi cu destule posibilităţi financiare. S-a aplecat peste măsuţă şi i-a zâmbit :

Acum, povestește-mi despre tine.

Dar, înainte ca ea s-apuce să-i răspundă, îi mai puse o întrebare :

— Cum îți place la Marrakech ?

— Este fabulos ! exclamă Josian și, brusc, își trase mâna dreaptă sub masă, deoarece el se uita la prețiosul inel de pe degetul ei. Deși n-aș fi vrut să fi venit singură... Privirile i s-au întors, ca atrase de un magnet, iar inima și-a oprit bătăile când a văzut, la o masă nu prea îndepărtată, figura fascinantă a lui Raymond Laurent. Ochii lor s-au întâlnit și inima ei s-a oprit pentru o clipă.

Nu era singur. Fata care-l însoțea era tânără și foarte atrăgătoare, cu tenul puțin bronzat, ochi negri, strălucitori și o gură drăgălașă. Se vedea clar că era marocană pur-sânge. Părul ei arunca reflexe roșietice, obținute cu henna. Aceeași plantă fusese folosită și la vopsirea palmelor și a încheieturilor. Purta o mantie gri-deschis, a cărei glugă era prinsă la spate cu un ac cu pietre prețioase.

— Singură ? a întrebat-o Kit, de parcă i-ar fi repetat spusele. Am avut impresia că aștepți pe cineva, când te-am văzut în Grădinile Menara.

— Ei... chiar așteptam pe... cineva rosti Josian evaziv, refuzând țigara ce-i fusese oferită. Dar el... n-a apărut.

Se străduia din răsputeri să nu se uite la cei doi și să-și focalizeze întreaga atenție înspre fermecătorul tânăr american din fața ei.

— Ca să vezi ! Mă întreb, oare cum o fi tipul care să refuze o întâlnire cu o fată ca tine ? Cred că n-are nici un rost să te invit să cinezi cu mine în seara aceasta, nu-i așa ? Sunt convins că ai deja o întâlnire aranjată.

Sigur că Jo n-avea nici o întâlnire. Dar, fără doar și poate, Natalie sosise deja la hotel și o aștepta cu nerăbdare. Și-apoi... Apoi, ce ? Bineînțeles că lipsa ei de entuziasm în a accepta invitația care i se făcuse nu avea absolut nici o legătură cu prezența, aici, a lui Raymond Laurent, alături de frumoasa marocană.

— Astă-seară sunt ocupată, spuse ea după o scurtă pauză. Trebuie să mă-ntorc la hotel... Este absolut necesar s-o fac !

Deși era clar că-i pare rău, Kit nu insistă. După ce-și goli paharul, Jo îl puse pe masă și-și lăsă privirile să rătăcească prin sală. Raymond Laurent, rămas singur acum, se ridicase de la locul său și se-ndrepta cu pas sigur către ea. Josian rămase cu ochii ațintiți asupra lui, de parcă ar fi fost în stare de hipnoză, în timp ce inima îi bătea de să-i spargă pieptul. Oare ce voia să facă ? Pasul apăsat, duritatea expresiei, privirea fixă în ochii aceia verzi, exprimau clar o hotărâre de nezdruncinat. S-a oprit la măsuța lor și spuse :

— Bună seara, domnișoară Jones. Mă surprinde să vă reîntâlnesc. Vreți să fiți amabilă și să mă prezentați prietenului dumneavoastră ?

Josian a fost șocată pe moment, apoi i-a venit, brusc, o idee : Își închipuie că acesta-i Tony Greyhurst, cel pe care-l căutam încă de ieri. Apoi, zâmbind ironic, îi răspunse :

— Desigur. Kit Garett. Kit — domnul Laurent.

— Noroc, a rostit Kit simplu, deși ea simțea la el un fel de reținere — se pare că nu-și dorea un rival prin apropiere. De parcă soarta i-ar fi oferit ei fericirea ca Raymond Laurent să devină rivalul admiratorilor ei ! Asta era chiar nostim !

Raymond Laurent salută ușor cu capul, rostind protocolar :

– Îmi pare bine. După care, i se adresă lui Josian : Vă întoarceți imediat la hotel ?

– Da, răspunse ea nehotărâtă.

– Atunci, aș dori să vă-nsoțesc. S-a întors către Kit și i-a șoptit confidențial :

– Sper că mă veți scuza, dar doresc să vorbesc cu domnișoara Jones și sunt obligat să aleg calea aceasta.

– Dânsa hotărăște, spuse Kit.

S-a uitat la Josian, care-și mușca buzele de disperare. Jo își dorea din suflet să aibă curajul să-l refuze pe Raymond Laurent. Dar simțea că-i este absolut imposibil. Și asta nu numai din cauză că-și dorea să fie cu el, ci și pentru că ardea de curiozitate să afle ce avea el să-i spună. L-a privit pe Kit, cu ochi care aproape că cereau iertare :

– Oricum, tot trebuia să plec și...

– Atunci, hai să ne despărțim chiar aici și chiar acum, i-a răspuns el, stingându-și cu furie țigara abia începută.

S-a ridicat, și toți trei au pornit spre ieșire. Acolo, Kit s-a oprit :

– O să te caut, spuse el scurt. A zâmbit, s-a făcut că nu-l observă pe celălalt și s-a îndepărtat repede.

Josian îl privi pe francez cu un aer acuzator :

– Mă pot întoarce la hotelul meu și fără protecția dumneavoastră, spuse ea. Dacă-mi spuneți acum ce aveți de spus, nu va mai trebui să vă faceți griji în privința mea.

Sprâncenele lui se ridicară :

— V-am spus deja, o femeie frumoasă nu reprezintă niciodată o grijă în plus. O să-mi facă plăcere să fiu cu dumneavoastră şi cred c-am putea face o plimbare plăcută. Nu-i departe de aici.

Josian se resemnă. Se gândi că poate el obţinuse unele informaţii noi despre Tony Greyhurst. După o clipă, însă, ideea îi apăru cât se poate de ridicolă. Dar atunci, ce rost avea să insiste ?

Aerul nopţii era răcoros, plăcut şi parfumat, iar stelele străluceau pe cerul senin. După ce au străbătut, în tăcere, o oarecare distanţă, Josian îndrăzni să întrebe :

— Despre ce doreaţi să discutaţi cu mine, domnule Laurent ?

Ridicându-şi privirile, îi remarcă expresia mânioasă, în momentul în care începea să vorbească, dar fără a-i răspunde la întrebare :

— Vă faceţi prea mulţi prieteni noi, domnişoară Jones. Bărbatul cu care tocmai şedeaţi la masă...

Şedea la masă ! Şi care era capul de acuzare ? Că se agăţa de bărbaţi ? Că-i punea să-i cumpere ceva de băut ? Şi chiar dacă aşa stăteau lucrurile, acest om nu era decât un străin oarecare şi nu avea nici un drept să intervină şi s-o ia de acolo, aşa cum o făcuse. Acum, îşi dorea să fi rămas cu Kit.

— Kit m-a adus de la Grădinile Menara, îi răspunse ea distant. Şi nu-ţi face probleme, domnule Laurent, capul meu este bine înşurubat pe umeri.

— Vrei să spui, cu asta, că-ţi poţi purta singură de grijă ? Nu-s prea sigur de aşa ceva, domnişoară Jones. Şi fata cea mai înţeleaptă din lume poate intra într-o încurcătură urâtă, când se află într-o ţară străină. Iar în Maroc, sunt multe primejdii care-ţi

pot ieși în cale. Sunt convins că ești inteligentă, dar mai ești și foarte tânără, cu un aspect inocent și deosebit de atrăgătoare...

– Mulțumesc, răspunse ea sec. Permite-mi să-ți aduc la cunoștință că domnul Garett a făcut parte din Corpul Păcii. După un scurt concediu, urmează să se reîntoarcă în Statele Unite. Este o persoană respectabilă, așa că...

– Eu n-aș crede nimic din ce mi s-ar spune, o întrerupse el cu cinism. Ești o fată singură – nu trebuie să ai încredere absolut în nimeni.

– Atunci, nu trebuie să am încredere nici în dumneata ? întrebă Josian cam înțepată. De unde știu eu că intenționezi chiar să mă duci la hotelul meu ?

– Ți-ar păsa foarte mult dacă n-aș face-o ? i-o întoarse el pe același ton.

Degetele lui i se înfipseră în braț și Jo simți cum trupul îi este străbătut de un curent electric. Îi spuse răgușit, deoarece gâtul i se uscase dintr-o dată :

– Da, mi-ar păsa foarte mult. Pot să-ți mai spun că... la hotel... sunt așteptată. Trebuie să... cinez cu cineva, în seara aceasta...

– **Mon Dieu !** Se pare că ai un arc cu o mulțime de coarde. Aș fi jurat că eu sunt cel pe care ți-l dorești.

– Ai fi jurat strâmb, răspunse Josian repede, cât se poate de recunoscătoare întunericului care nu lăsa să i se vadă roșeața care-i năpădise brusc obrajii. Își trase brațul din mâna lui și grăbi pasul. Totuși, ce doreai să-mi spui ? Dacă, într-adevăr, chiar doreai să-mi spui ceva ? continuă ea, sceptic.

– Ah, da... în legătură cu problema pe care doreai s-o rezolvi astăzi după-amiază. Aș vrea să

știu dacă ai reușit să obții obiectul respectiv... sau poate că ai nevoie de oarecare ajutor...

— Ajutor ? repetă ea, întrebându-se în gând cum naiba ar fi putut el s-o ajute, în afara faptului că o salvase de un măgar. Dar era convinsă că nu va mai avea asemenea accidente. Nu, mulțumesc. Mă tem că nu poți face nimic în privința asta. Iar după-amiaza a fost un eșec. Si Kembouch nici măcar n-a apărut, deși eu am tot așteptat, până ce a plecat și ultimul vizitator. Și ultimul taxi.

— Totuși, a existat cineva care să te ajute — acest Kit Garett, nu-i așa ? Desigur, ar trebui să fiu convins că asemenea noroc este ceva absolut obișnuit pentru dumneata... Iar în ceea ce-l privește pe Si Kembouch, nu-ți face griji. Timpul nu are cine știe ce valoare pentru un marocan. Si Kembouch se va întâlni cu dumneata într-altă zi, la altă oră... dacă aceasta va fi voia lui Allah. Poate în timp ce vei traversa Piața Centrală, poate când vei intra în suk... Nu trebuie decât să ai răbdare.

— Răbdare ! izbucni Jo. Dar eu habar nu am cine-i acest Si Kembouch ! Nu l-am văzut în viața mea și nici el nu m-a văzut vreodată pe mine. Așa că este imposibil ca lucrurile să se petreacă în felul în care mi le-ai descris dumneata.

Își ridică ochii înspre el, și el îi întoarse privirea, cu ochi întunecați în care nu se putea citi nimic.

— O să se-ntâmple, îți promit asta, spuse el cu un surâs cam în bătaie de joc. Desigur, dacă așa va fi voia lui Allah. Si Kembouch te va găsi. Mai ales... dacă-i vorba de bani. Și, bineînțeles, atunci când ți se face un serviciu, trebuie întotdeauna să plătești. În locul dumitale, domnișoară Jones, eu aș

fi foarte generos. Doar persoana pe care o cauți este chiar Tony Greyhurst, nu ?

Uimită de ușurința cu care pronunțase numele, Josian era gata-gata să-i mărturisească adevărul, dar ajunseseră deja la hotelul ei. Raymond Laurent insista s-o conducă până la intrare, dar ea refuză și el plecă imediat, cu un scurt :

– Noapte bună, domnișoară Jones. Sper că întâlnirea de la cină va fi cât se poate de plăcută.

Josian se gândea că, probabil, se-ntorcea la fata aceea marocană, și intră încîudată în hol.

Natalie nici nu s-a obosit să întrebe ceva, până după masă. Chiar și-atunci, i-a reproșat că a așteptat-o timp de peste o oră. Josian a ridicat din umeri și i-a întins lui Natalie prețiosul inel cu smarald.

– Am întârziat, deoarece m-am străduit să pun mâna pe scrisoarea aia a ta.

– Te-ai străduit ? Vrei să spui că omul acela încă nu ți-a dat-o ?

Când ajunseră la ușă, Natalie se întoarse către un grup așezat la una dintre măsuțe și-și flutură mâna, în semn că va reveni curând la ei. Josian a remarcat acolo prezența bărbatului cu păr argintat.

– Nu. De fapt, el nici n-o are. Am fost la el azi dimineață și mi-a spus să mă duc seara la Grădinile Menara. L-am așteptat acolo toată după-amiaza, dar...

– Chiar ai fost acolo ? întrebă Natalie neîncrezătoare.

– Sigur c-am fost. Dar acest Si Kembouch nici măcar n-a apărut. Sunt sigură. Am stat acolo până ce a plecat ultimul vizitator.

– Îngrozitor ! Toate prostiile astea ! Aș vrea ca Tony să se maturizeze puțin și să vină direct aici, la

hotel. Sunt sigură că, până acum, a aflat că sunt aici... Și-acum, ce naiba va trebui să fac ?!

Josian asculta în tăcere. Ciudat, dar își spunea în gând că... dacă așa va fi voia lui Allah, va veni...?

– Ei bine, oftă Natalie, ai fost drăguță c-ai încercat să faci ceva pentru mine. De-acum încolo, cred că va trebui să mă descurc singură.

O bătu pe Josian pe umăr și se duse la prietenii care o așteptau în grădină. Se pare că Jo era cea care era cu adevărat interesată de mersul lucrurilor.

După ce s-a culcat, Josian s-a răsucit în pat, asaltată de gânduri contradictorii. Unele, înțelepte, îi spuneau c-ar fi mai bine să renunțe la toate investigațiile și să iasă din toată încurcătura asta, care nici măcar n-o privea pe ea. Dar altele îi șopteau că totul se întâmplase din cauză că, în loc să se întâlnească aici cu vreo fată obișnuită, a găsit-o tocmai pe această Natalie Jones, cu toate problemele ei misterioase și că aceasta a fost voia destinului și ea trebuie să se supună sorții.

Decizia finală a fost că va proceda după propriile sale metode.

Prin urmare, a doua zi de dimineață, când a văzut-o pe Natalie la micul dejun, i-a făcut doar un semn cu mâna, dar nu s-a apropiat de ea.

După o jumătate de oră, a pornit, cu pas hotărât, să-și caute un loc de dormit mai puțin costisitor și să cumpere câte ceva pentru sora sa Francine.

Tocmai traversa Piața Jemaa el Fna, când cele prezise în ajun de Raymond Laurent s-au întâmplat exact ca în poveștile cu zâne.

Își croia drum prin mulțime, liniștită și fără grabă, când un bărbat cu burnuz cenușiu s-a ivit ca din pământ lângă ea și-i spuse în franceză :

— Mademoiselle... do'șoară Jones. Aș dori, te rog, să vorbesc cu dumneavoastră.

Jo rămase țintuită-n loc de uimire. Absurda prezicere a francezului îi reveni brusc în minte și, fără să-și dea seama ce face, exclamă cu un zâmbet care-i ilustra încântarea :

— Si Kembouch !

— **Oui,** recunoscu acesta bucuros. Am o scrisoare pentru dumneavoastră.

Si Kembouch scoase scrisoarea din gluga burnuzului său și i-o întinse. Josian luă repede plicul închis și se uită la adresa scrisă pe el, cu o caligrafie cam copilărească : „Domnișoarei Natalie Jones. Prin bunăvoința lui Si Kembouch."

Josian își deschise poșeta, introduse plicul într-unul dintre buzunărașele interioare și-și scoase portmoneul. Oare cât trebuia să-i dea ? Raymond Laurent îi spusese să fie cât se poate de generoasă și, desigur, așa ar fi fost și Natalie Jones. Dar, când strângi bănuț lângă bănuț luni și luni de zile, și-ți confecționezi singură îmbrăcămintea și renunți la masa de prânz, atunci ești mai atent cu modul în care-ți cheltuiești banii. Și totuși, oare nu se distrase destul de bine, ca să merite să plătească pentru asta ? Cu un aer interogativ, extrase cinci dirhami pe care Si Kembouch nici măcar nu-i luă în seamă. Ochii lui rămăseseră ațintiți asupra ei. Apoi, îi spuse pe un ton insistent :

— Trebuie s-o citești ! Trebuie să deschizi plicul !

Jo își mușcă buzele :

– Nu acum, răspunse ea ferm. Mai târziu... când... când o să fiu singură...

– Acum ! aproape strigă el. Domnișoară Jones, trebuie să-l deschizi chiar acum.

Remarcându-i ezitarea, Si Kembouch îi smulse poșeta și scoase din ea plicul, pe care-l desfăcu el însuși, întinzându-i lui Jo hârtia împăturită din interior.

Puțin speriată și fără nici o tragere de inimă, Josian începu să citească :

„Stăpâna Mea,

Suntem doar noi doi ? Adică, vreau să știu dacă ai reușit să faci rost de ceva bani cu care să vii aici, fără să fii nevoită să-i contactezi pe părinții mei, deoarece nu am nici un pic de încredere în ei. Și-apoi, nici ei n-au încredere în tine, după cum bine știi.

Prin urmare, îți trimit hârtiuța asta, care să te aducă în cuibușorul meu, unde pernele moi sunt făcute din mătase și satin și catifea, și unde voi sta la picioarele tale, pe covorul meu Chechouan, și-ți voi cânta melodii seducătoare, până ce vei ameți și vei cădea în brațele mele, care te așteaptă cu nerăbdare. Nu crezi că, în acest context, orice nuntă sau altă legătură legală apar de-a dreptul odioase ?

Și-acum, iată și instrucțiunile, frumoasa mea. Mergi, de la Marrakech, pe drumul către Ouarzazate, până la locul unde acesta cotește înspre Ain el Ourida. Ajunsă aici, du-te la hotel El Menzeh, pe care-l ține un maur numit Si Bouhouil, care-ți va da o altă scrisoare. De la tipul care se află, fără-ndoială, lângă tine acum, vei obține o mică amuletă de aur – o gazelă prinsă pe un lănțișor – pe care o vei ascunde la pieptul tău și cu care te vei prezenta

la toți intermediarii, până ce te vor aduce la mine. Prețul, negociat deja, este de cincizeci de dirhami.

Pace ție și Allah să-ți grăbească pașii. Te-mbrățișează de o mie de ori sclavul tău devotat, Tony."

Jenată, Josian parcurse în grabă rândurile scrisorii, apoi i se adresă lui Si Kembouch care aștepta, cu un surâs mieros pe buze :

— Ai ceva pentru mine ?

— Ah... **mais oui !** Pe loc, scoase la iveală amuleta de aur, șoptindu-i fetei pe un ton confidențial : Eu, cu mâna mea, am pus ghezal pe lanț. Aur curat, do'șoară Jones. Ăla mai bun, ăl mai fin. E al tău, pentru o sută de dirhami.

Josian clătină din cap.

— Cincizeci de dirhami, rosti ea ferm. Scoase banii din poșetă și-i întinse lui Si Kembouch. Arborând o oarecare tristețe, arabul îi luă și plecă pe drumul lui.

Josian rămase cu ochii pe micuța amuletă din palma sa. În curând, va trebui să i-o dea lui Natalie, împreună cu scrisoarea. Cu aceasta, rolul ei în piesă va lua sfârșit.

În timp ce mergea spre Palatul Bahia, și-a dat seama că ideea că nu mai avea nimic de făcut în acțiunea respectivă o necăjea din ce în ce mai mult. Încerca să se înveselească gândindu-se la Kit Garett, dar acum începea să aibă unele îndoieli că-l va mai întâlni vreodată. Pe el, sau pe Raymond Laurent.

În curând, însă, va descoperi cât de greșite erau aceste prezumții ale ei.

CAPITOLUL III

Jo a revenit la hotel la ora prânzului şi s-a întâlnit cu Natalie lângă ascensor. Zâmbind, i-a întins scrisoarea şi amuleta de aur. Natalie privea uluită.

– Cum naiba ai reuşit să pui mâna pe astea ? Credeam că totul s-a dus de râpă.

– Aşa a fost să fie. Pur şi simplu, Si Kembouch a venit la mine, crezând că eşti tu. Regret foarte mult, dar el a insistat ca eu să citesc misiva în prezenţa lui. Asta, din cauza amuletei. O să-ţi dai seama, când vei citi scrisoarea.

Natalie nu zise nimic. Citea grăbită epistola de la Tony. Când a terminat, şi-a ridicat ochii de pe hârtie şi a-ntrebat :

– Chiar i-ai dat cincizeci de dirhami pe tinicheaua asta ? Se vede de la o poştă că nu-i de aur.

Jo roşi puţin.

– Mi-a cerut o sută, dar Tony a spus cincizeci, aşa că...

– Oh, Tony habar nu are de valoarea banilor. Normal, pentru un om care a avut întotdeauna mai mult decât i-a trebuit. Îmi închipui că douăzeci de

dirhami ar fi fost de ajuns. Și-apoi, în țara asta, toată lumea se târguiește.

– Îmi pare rău, răspunse Jo ridicând din umeri. Dar nu se cădea să-l las să plece cu amuleta. Și n-am făcut decât ceea ce a spus Tony.

– Nu-i nevoie să te-nfurii acum, zise Natalie cu indiferență. Ai făcut o treabă bună și, desigur, o să ți-i dau înapoi. Dar mă tem că va trebui să aștepți până mâine, deoarece trebuie să schimb un cec de călătorie. Își puse scrisoarea în eleganta poșetă nouă, din piele moale, și oftă : Știam eu că nu-s făcută pentru astfel de lucruri. Trebuia să mă gândesc de două ori înainte de a accepta să mă amestec în planurile lui Tony. Cred că-i un fel de paranoia, nu ? Auzi, să mă trimită să rătăcesc prin țară de colo-colo și înapoi ! Nu, dragul meu Tony, nu mă omor eu după asemenea distracții ! Brusc, glasul i s-a catifelat, un licăr i s-a aprins în ochi și a rostit dulce : Ce-ai zice dacă ai continua să-mi ții locul ? Poate că pe tine te amuză să te duci acolo, că cauți nu știu ce hotel prăpădit.

„Aș putea s-o fac" își spuse Jo în gând, dat fiind că simțea o chemare irezistibilă către această aventură. Dar dacă Natalie îl iubea cu adevărat pe Tony, de ce nu se ducea ea după el ? Sau poate Natalie era obișnuită să aibă întotdeauna pe cineva care să-i rezolve problemele mai încurcate. Ea, Josian, se descurcase întotdeauna de una singură.

– Gândește-te, Jo. Nimeni nu se va ține după tine, dacă accepți să te duci tu la Tony. Nu că-mi închipui că cineva ar putea-o face, dar dacă, din întâmplare, s-ar găsi vreo persoană interesată, atunci ea mă va căuta pe mine, nu ?

Sigur, ceea ce spunea ea părea cât se poate de logic. Dar Si Kembouch îi dăduse scrisoarea Josianei Jones și nu Nataliei Jones...

Observându-i nehotărârea, Natalie schimbă tactica :

– Nu-i nevoie să iei o decizie pripită. Dar te rog să mai faci un lucru pentru mine. Află cum se poate ajunge acolo și vedem noi după aceea. Poate că mergem împreună, ce zici ?

Josian zâmbi.

– Perfect.

Undeva, în adâncul sufletului ei, simțea că este iarăși vorba despre Kismet – despre destin. Era voia lui Allah ca ea să se prindă în mrejele acestei aventuri.

După un prânz frugal, s-a dus iarăși în oraș, la o agenție de turism. Acolo, o marocană foarte europenizată i-a spus că nu există nici un autobuz care să meargă direct la Ain el Ourida. Dar poate lua autobuzul până la Ouarzazate, de unde poate merge mai departe cu un taxi sau, dacă vrea să aștepte până a doua zi, cu un autobuz care o va duce la Ourida. Asta, dacă nu va ajunge acolo într-o vineri sau marți. I-a întins lui Josian o foaie pe care erau trecute orele de plecare și costul biletelor și Josian observă că va fi vorba de o excursie foarte costisitoare. Prin urmare, întrebă, plină de speranță :

– Există, cumva, și un autobuz local ?

– Da, doamnă, există și un autobuz local. Dar... Funcționara îi aruncă o privire estimativă, după care continuă : Dar nu cred că o să vă convină un asemenea mijloc de transport, atât de nepotrivit pentru o turistă ca dumneavoastră. Și-apoi, nici nu dispu-

nem de vreun orar pentru cursele locale, încheie a-ceasta ferm.

Întrucât apăruse o altă persoană, care dorea să discute cu fata de la agenție, Josian a trebuit să scurteze conversația, spunând că intenționează să mai reflecteze asupra problemei.

Desigur, Natalie ar dori să meargă cu autobu-zul turistic. Dar pentru Jo era mult prea scump.

A traversat, trecând pe lângă terasa unui res-taurant unde, la măsuțele așezate la umbra unor colonade, ședea o mulțime de oameni care-și ter-minau prânzul sau beau ceai de mentă ori cafea. La una dintre ele, Jo descoperi figura atât de cunos-cută a lui Raymond Laurent, care o văzuse deja și se ridica să-i vină în întâmpinare.

Acceptă cu bucurie invitația lui la cafea, gân-dindu-se că poate află de la el câte ceva în legătu-ră cu autobuzele locale.

— Ai fost la agenția de voiaj, remarcă el. Pro-babil intenționezi să vizitezi împrejurimile Marra-kech-ului.

Ia te uită ! Știa c-a fost la agenția de voiaj ! Din ce în ce mai ciudat, gândea Josian, în timp ce i se adresa :

— M-am interesat despre modul în care aș putea ajunge la Ain el Ourida. Preferam o cursă locală, dar cei de acolo n-au vrut să-mi dea nici o indicație în această privință. Poate că dumneata m-ai putea a-juta cumva...

— Ce noroc, domnișoară Jones. Și eu trebuie să merg către Ouarzazate, de fapt, chiar la Ain el Ouri-da. Aș fi foarte fericit dacă m-ai însoți, în automobi-lul meu.

Jo respiră adânc și-și mușcă buzele pentru a-și ascunde neîncrederea. Ca să vezi ! Avea și el niște treburi exact în direcția în care mergea ea ! De fapt, în care ar fi trebuit să meargă Natalie Jones. Nu cumva acesta-i unul dintre oamenii trimiși de părinții lui Tony, ca să-l găsească și să-l ducă acasă ?

Josian îndepărtă cu hotărâre o asemenea idee. Dar, dacă n-o plăcea pe ea, de ce să accepte să facă împreună un drum de peste două sute de kilometri ? Poate, totuși, nu-i vorba decât de o simplă coincidență. Ce să facă ? Să accepte propunerea lui, sau nu ?

— Nu te mai gândi la cursele locale, spuse el. Pentru o femeie atât de atrăgătoare ca tine, o călătorie cu un asemenea autobuz ar fi un supliciu. Dar, mă întreb, de ce nu mergi cu un autobuz turistic ?

— Simplu. Pentru că nu am suficienți bani ca să-mi permit așa ceva, răspunse Jo cu sinceritate.

Raymond Laurent o privi sceptic, așa cum făcuse și fata de la agenția de voiaj. După ce i-a evaluat îmbrăcămintea, ochii lui au coborât asupra mâinii ei, unde nu se mai vedea acel inel scump.

— Voi fi politicos și te voi crede, rosti el cu un surâs. Dar, te rog, fă-mi onoarea și acceptă-mi invitația. Când ți-ar conveni să plecăm ? Peste o oră e bine ?

Ochii aurii ai lui Jo s-au mărit de uimire. Dumnezeule, ce grabă ! Dar ea trebuie să se-ntâlnească cu Natalie mai întâi. Și, poate, aceasta va socoti că e mai bine să meargă amândouă cu autobuzul... Dar dacă, totuși, Natalie ar fi de acord s-o lase să plece singură, tot trebuia să ia de la ea amuleta de aur. Altfel, Jo nu va putea nicicând ajunge la Tony. Rosti cu teamă :

– Mai am câteva lucruri de făcut... Şi-apoi, înainte de a decide ceva... ar trebui să... să discut despre asta cu... cu o cunoştinţă de-a mea.

Ochii lui întunecaţi au măsurat-o lung :

– O cunoştinţă ? Tonul cu care întrebase arăta că bănuieşte c-ar fi vorba despre o cunoştinţă masculină, ceea ce o făcu pe Jo să roşească puternic. Perfect, domnişoară Jones. O să fiu la hotelul dumitale peste o oră şi, dacă vei considera de cuviinţă că poţi merge cu mine, voi fi cât se poate de încântat. Dacă nu... poate... mâine ? Cred că acea cunoştinţă ar putea să-ţi dea drumul până atunci, nu ? rosti el sec.

Se ridicară şi Josian plecă în goană către hotelul ei. Aici, a găsit-o pe Natalie lângă piscină şi s-a aşezat pe un fotoliu învecinat, pe speteaza căruia se afla un halat de baie bărbătesc.

– M-am interesat despre modul în care putem ajunge la Ain el Ourida.

– Îngrozitor ! exclamă Natalie, după ce-i ascultă expunerea. Autobuze şi taxiuri şi toate aranjamentele alea aiurite ! Pe când eu mă simt excelent aici...' Şi-apoi, am promis că voi merge să vizitez Valea Ourida. Trebuie să-l însoţesc pe Richard. Bietul om, este atât de singur de când i-a murit soţia ! Sigur, dac-aş avea certitudinea că Tony se află acolo, aş zbura la el. Dar, după cum se-nţelege din scrisoare, se pare că el se află în altă parte. N-aş vrea să te oblig la asta, Jo, dar acum, că tu cunoşti toată istoria, mai bine decât mine chiar, ce-ar fi să te duci acolo şi... Sunt convinsă că o să-ţi placă şi că o să te distrezi de minune.

Jo tăcu puţin, apoi spuse :

– De fapt, s-ar putea să nu trebuiască să ne târâm prin autobuze şi să ne pese de orare nerespectate şi de aranjamente complicate, deoarece eu am găsit pe cineva care merge cu maşina la Ain el Ourida peste... aproximativ patruzeci de minute. Ai putea... ai putea să te duci tu cu el.

Natalie se strâmbă :

– Patruzeci de minute ! Imposibil ! Şi-apoi, cine-i domnul acesta ?

– Un francez – Raymond Laurent, răspunse Jo, roşind uşor.

– Înţeleg... Ei bine, n-am de gând să-ţi pun întrebări suplimentare. Cred că te poţi duce cu el, dacă consideri că-i poţi acorda toată încrederea...

– Bineînţeles, zise Josian. Sunt convinsă că n-o să mă jefuiască de nimic – n-o să-mi ia lucrurile, deoarece ştiu sigur că n-are nevoie de ele şi n-o să atenteze la virtutea mea, deoarece nu mă place.

– Ei, lasă, dacă te-a invitat să mergi cu el, nu cred că nu te poate suferi. Dar cred că eşti destul de mare ca să-ţi porţi singură de grijă. Dar ţine-ţi limba ! Cred că deja este prea târziu ca să renunţi la numele meu. Aşa că, poate-l convingi pe prietenul tău că te cheamă Natalie. Bine ?

– El îmi spune „domnişoara Jones", a asigurat-o ea pe Natalie, gândindu-se că, de fapt, dacă încă n-a uitat ce scria pe bilețel, francezul era convins că ea este Natalie Jones şi că-l caută pe Tony Greyhurst.

– Extraordinar ! exclamă Natalie râzând.

– Mai e ceva... continuă Jo. Amuleta aceea de aur...

– Sigur că da. O să ai nevoie de ea. O am chiar aici, în sacul meu de plajă, mai spuse ea şi o

pescui din multitudinea de lucruri înghesuite acolo.

Josian o luă, observând că prietena ei uitase cu desăvârșire de banii cu care fusese cumpărată.

— Mă duc să împachetez și să-mi plătesc hotelul, zise Jo socotind că, la întoarcere, Natalie o să-i ramburseze cheltuielile făcute în numele și în interesul ei.

— Bine. Nu uita să ții legătura cu mine. Dacă, totuși, Tony se va afla în locul acela, cum i-o fi spunând, știi cum să te descurci ?

Josian dădu din cap afirmativ, sigură că se va descurca, oricât de aiurită era situația respectivă.

— Imediat ce capeți adresa exactă a lui Tony, telefonează-mi sau telegrafiază-mi aici și eu o să zbor la el, rosti Natalie zâmbitoare.

— Bine, promit că o să te informez în legătură cu toate câte se vor întâmpla.

— Splendid ! se bucură Natalie. Ce noroc am avut să te întâlnesc aici, în Marrakech !

Josian a urcat, și-a împachetat lucrurile, a plătit nota la hotel și s-a așezat pe un fotoliu, să-l aștepte pe Raymond Laurent. Auzind pași bărbătești din spate, a crezut că acesta apăruse deja dar, când se întoarse, se trezi dând ochii cu Kit Garett.

— Hello, Jo ! Pot să mă așez aici ? Se pare că intenționezi să pleci undeva și mă bucur că am apărut la timp, să-ți spun la revedere.

Ochii lui albaștri-cenușii o priveau prietenos, dar se vedea că este cam dezamăgit. Aceeași dezamăgire o simțea și ea. Josian era convinsă că ei doi ar fi putut deveni foarte buni prieteni.

— Da. Îmi pare rău, dar trebuie să plec peste câteva minute la Ain el Ourida. Dincolo de Ouarzazate — cred că tu știi mai bine pe unde vine asta.

– Sigur că da. Și, să vezi ce coincidență fantastică ! Merg și eu spre sud, peste Munții Atlas... Oh, probabil că tu mergi cu un grup organizat, nu-i așa ?

– Nu chiar... Mi s-a oferit o ocazie... prea bună, pentru a putea refuza... rosti ea evaziv, jenată de faptul că trebuia să găsească o modalitate pentru a ocoli adevărul. Cred că-s o mulțime de lucruri interesante pe-acolo.

– Da, desigur... Ce-nseamnă să n-ai noroc ! Dacă veneam mai devreme, poate că ai fi mers cu mine. Păcat că n-am stat mai mult împreună aseară. Oricum, voi face în așa fel încât să trec prin Ain el Ourida.

– O să-mi facă plăcere să te văd, spuse Jo din inimă.

În momentul acela, Raymond Laurent intră în holul hotelului, înaintând către fotoliul ei. După o secundă, Kit l-a observat și a întors spre Josian o privire întrebătoare :

– Ei, ia te uită cine-a venit ! Iar ne întrerupe prietenul tău latin ! Nu cumva, chiar el este ocazia despre care mi-ai vorbit ?

Jo dădu afirmativ din cap și, nervoasă, se ridică în picioare. În gând, se întreba cum se făcea că, într-un timp atât de scurt, doi bărbați frumoși s-au pus la dispoziția ei, pentru a o duce exact acolo unde voia ea să ajungă ?

Între timp, Raymond Laurent a ajuns la ei. Kit i-a adresat un salut scurt și s-a ridicat și el.

Raymond se uită la bagajele lui Jo și se interesă dacă terminase tot ce avea de făcut.

– Dacă ești gata, va trebui să plecăm imediat. Avem mulți kilometri de străbătut și-i păcat să mergi pe-ntuneric și să nu vezi nimic.

L-a concediat pe Kit cu o mișcare scurtă din cap și a luat valizele lui Jo. Dar Kit nu părea deloc supărat. Dimpotrivă, el o luă pe Josian de mână și-i spuse :

– Pa, scumpo ! Sper să ne vedem curând. Ai grijă de tine !

Apoi a plecat, sub privirea sardonică a lui Raymond.

Afară îi aștepta mașina – un Land Rover puternic – și, în timp ce Josian se urca pe locul pasagerului, Raymond s-a așezat la volan.

– Deci, cunoștința ta a fost de acord, spuse Raymond după vreo două-trei secunde. Nu mi-am închipuit că acesta ar putea fi prietenul cu care trebuia să te consulți, dacă să pleci sau nu din Marrakech.

Jo n-a înțeles de la început că el se referea la Kit Garett, dar realizând apoi despre ce este vorba, a decis că-i mai bine așa. Oricum, nu-i putea spune nimic despre Natalie Jones.

– Nu era vorba de a mă consulta cu cineva. Dar cred că-i și politicos și diplomatic să-ți anunți cunoștințele înainte de a pleca într-o călătorie, nu ?

– Ai perfectă dreptate, fu el de acord. Apoi, după câteva minute de tăcere : Domnișoară Jones, va trebui să petrecem câteva ore împreună. Marele Atlas nu poate fi traversat doar în câteva clipe. Sper că acest timp va trece într-un mod cât se poate de agreabil.

– Și eu sper la fel, răspunse ea. În ceea ce mă privește, voi face tot ce pot în acest scop.

Curând, drumul începu să urce și se părea că intrau într-o altă lume.

– Acesta-i ținutul Glaoui, domnișoară Jones, spuse Raymond Laurent. Poate că ai citit despre populația de aici, al cărei nume este legat de Marele Atlas și care a ridicat orașe-cazbă, cum ar fi Ouarzazate sau Telouet.

– Da, am citit ceva despre asta. Îmi amintesc și că Pașa din Marrakech era un glaoui. Dar, te rog, adăugă ea cam brusc, spune-mi Jo. Domnișoară Jones sună prea protocolar, nu crezi ?

– Jo ? Acesta-i diminutivul pe care-l preferi ? întrebă el, parcă puțin surprins. Apoi, continuă : Fără-ndoială, crezi, asemeni multora, că acești glaoui sunt oameni extrem de bogați și total lipsiți de scrupule. Stăpânii Atlasului ! Istoria lor este cu adevărat fascinantă iar acum, că nu mai au puterea pe care o aveau în trecut, se fac nesfârșite speculații în legătură cu acest neam mândru și inteligent. Numele lui Thami el Glaoui este sinonim cu cel de trădător. Doar el este omul care s-a opus ca țara sa să devină independentă și s-a unit cu Protectoratul Francez...

Interesată, Jo îl asculta cu toată atenția. Deci, așa intenționa el să-și petreacă timpul cât mai agreabil, împreună ! Ei bine, asta-i exact ce-și dorea și ea...

Acum, se bucura că citise câte ceva despre Maroc, înainte de a pleca de acasă. Prin urmare, întrebă, cam nesigură pe propria sa memorie :

– Nu Thami Glaoui este cel care a plănuit trimiterea Sultanului în exil ?

– Ai dreptate, domnișoară Jones, răspunse el cu un surâs, jumătate ironic, jumătate surprins. Recunosc că nu m-am așteptat să fii chiar atât de documentată... Dar tot el a fost cel care a cerut, pu-

blic, întoarcerea Sultanului. Probabil a înțeles că dorința de independență a poporului său este mult prea puternică pentru a i se mai putea opune. Dar nu pot să cred că ar fi fost un om care aspira la putere sau la bogăție. Mai degrabă consider că voia ca țara sa să capete toate realizările civilizației europene, pe care Protectoratul Francez i le-ar fi putut oferi. Marocul se străduiește să ajungă la nivelul secolului douăzeci și sunt convins că, deși sunt foarte multe lucruri care i se pot reproșa Protectoratului Francez, sunt și foarte multe lucruri bune, pentru care statul acesta ar trebui să-i fie recunoscător.

După ce s-a oprit o clipă, pentru a fi atent la un vehicul plin cu băștinași, care i-a depășit în mare viteză, Raymond Laurent continuă :

– Trecătoarea prin care vom trece în această după-amiază – Tiz'n'Tichka, a fost construită de francezi. Ca și acest drum, care leagă nordul cu regiunea pre-sahariană.

După câteva momente de tăcere, în care Josian se delecta admirând peisajul, Raymond Laurent opri mașina și scoase din spatele acesteia o cană și două mici vase de băut, toate din argint fin.

– Ți-e sete ?

– Puțin, răspunse Jo.

Îl urmărea, prudentă, cum toarnă lichidul incolor care semăna perfect cu apa, când ochii lor se întâlniră, iar Josian simți într-ai lui ceva ce a făcut ca inima ei să-nceapă să bată de să-i spargă pieptul. Pericol ! Cine era acest om ?

Brusc, descoperi că el îi surâdea ironic :

– Da, domnișoară Jones, este apă, îi spuse, în timp ce-i întindea o cupă plină. Rece ca gheața și foarte înviorătoare. Degetele lui îi alunecară pe o

șuviță de păr și Jo simți o dulce amețeală. O mică insectă s-a prins în firele tale strălucitoare de păr... Natalie.

Natalie! Josian abia reuși să-și ascundă surprinderea. Acum, era perfect convinsă că nu exista nici o insectă și că el dorise s-o atingă. Și, bineînțeles, își dăduse seama de emoțiile pe care i le stârnise delicatul său gest. Pentru a-și masca sentimentele, ea exclamă ascuțit :

— Te-am rugat să-mi spui Jo!

Ochii lui coborâră asupra ei și privirea lor exprima ceva între amuzament și uimire :

— Ai dreptate, fu el de acord. Dar, **mon Dieu!** chiar trebuie să te uiți la mine de parcă ți-aș fi vârât un cuțit în inimă? Și, la urma urmei, nici tu nu-mi spui Raymond, deși cred că știi ce plăcut este pentru un bărbat să-și audă numele rostit de buzele unei femei frumoase.

Jo s-a-nroșit și își dori să nu fi scos nici un cuvânt. Tocmai încerca să se întoarcă la mașină, când el îi atrase atenția asupra peisajului din vale, luminat de razele soarelui. Doi copii, două fetițe se pareau urcau panta spre ei. Josian, încântată de acea lume de basm complet necunoscută ei, îi zâmbi lui Raymond. Furia pe sine însăși trecuse și acum simțea cum pacea și frumusețea sălbatică a locului îi umpleau sufletul de bucurie și dragoste pentru tot ceea ce făcea parte din această creație divină.

Raymond le-a dat niște bani copiilor, apoi s-a răsucit spre ea :

— Natalie, mă privești atât de chemător, încât mă întreb dacă nu-i aici locul și timpul cel mai potrivit pentru a te lua în brațele mele și a te săruta?

Sunt convins că va fi o imensă plăcere pentru amândoi...

Inima lui Jo bătea disperată, obrajii ei deveneau, pe rând, roșii ce para focului și palizi ca varul. Cu toată căldura pe care o răspândeau privirile lui, cuvintele conțineau în ele ceva foarte rece și calculat.

— Nu, mulțumesc, bâlbâi ea incoerent.

Brusc, vraja s-a risipit. Genele dese care acopereau ochii lui Raymond s-au zbătut scurt și un zâmbet rece i-a înflorit acestuia în colțul gurii :

— Mă refuzi, deci ? întrebă el. Apoi, continuă în franceză : Încă n-ai aflat că ai cei mai periculoși ochi din lume ? Mă întreb câți bărbați s-au aprins la vederea lor și câți dintre ei au fost respinși.

După aceea s-a îndepărtat de ea, a deschis portiera Land Rover-ului și a invitat-o, politicos, să urce :

— Și-acum, ce-ar fi să ne continuăm călătoria ?

CAPITOLUL IV

Jo a simțit cum între ei se instalase brusc o răceală, o totală indiferență. Și ce dacă ! Nu se-ntâmplase absolut nimic. A-ncercat să se elibereze de toate gândurile neplăcute. Totuși, ceva nu mergea cum trebuie. Adevărat, nu se-ntâmplase nimic, dar atunci, de unde acest simțământ, că niciodată nu se va mai putea simți în siguranță alături de omul acesta ?

Erau deja pe drum de peste o jumătate de oră, când începu să-și adune cumva gândurile și să-și recapete autocontrolul. Abia atunci, îndrăzni să i se adreseze tovarășului ei de drum :

— Ai vorbit în arabă cu fetița aceea, domnule Laurent ?

El o privi curios și-i răspunse pe același ton :

— Era berberă, domnișoară Jones.

Obrajii ei se colorară puțin, dar continuă conversația :

— Se pare că ești de mai multă vreme în Maroc, nu ?

— M-am născut în Maroc, răspunse el, și tot aici am făcut majoritatea studiilor. Când țara a devenit independentă, am plecat în Franța pentru a urma politehnica.

— Acum lucrezi aici ?

— Da. Consider că aceasta este patria mea — țara căreia îi datorez viața și toată dezvoltarea mea. Bunicul meu mi-a lăsat moștenire niște vii cu viță nobilă în Franța, iar tata mi-a lăsat plantații în Maroc. Inima mea este aici și, atâta vreme cât țara aceasta va avea nevoie de mine, voi lucra și voi trăi aici. Deoarece aceasta este o țară în care fiecare om capabil și inteligent își are rolul său. Eu sunt inginer, domnișoară Jones. Mă ocup de hidroameliorări. Știi, apă și irigații.

— Și unde lucrezi, domnule Laurent ?

— Oriunde sunt solicitat. De curând, am însoțit niște geologi în deșert, acolo unde apa înseamnă viață pentru păstorii nomazi sau pentru arabi și caravanele lor. Viața este grea în deșert, chiar și la acest sfârșit de secol douăzeci. Am testat asta pe propria-mi piele. Apa este viață și lipsit de apă, trupul meu — trupul unui om foarte sănătos — s-a revoltat. Am fost spitalizat pentru scurt timp și acum, mi-am luat o mică vacanță pentru a-i permite organismului să se refacă.

Uitându-se la omul care, din lipsă de apă, trecuse de curând pe lângă moarte, Josian simți un fior și-și întoarse privirile în cealaltă parte, spre lumea de afară. Părăsiseră drumul înspre Ouarzazate și o luaseră către Ain el Ourida. Mișcată de cele relatate de Raymond Laurent, ea medita la faptul că nu poți să stai atâta timp lângă o ființă omenească fără să te pătrunzi de bucuriile și necazurile acesteia. Da, va uita incidentul de la marginea șoselei. Cu siguranță, Raymond îl uitase chiar de-atunci. Sigur, ea privise cu dragoste la țara pe care el o

iubea atât de mult și intensitatea sentimentului ei avusese ecou în sufletul lui.

Acum însă, Josian simțea clar că ceva din interiorul ei se schimbase în mod radical. Povestirea lui Raymond, fetițele care veniseră în goană către ei, măreția Munților Atlas, scăldați de razele soarelui, totul avusese o influență deosebită asupra ei.

Ceea ce nu putea însă înțelege era motivul pentru care el se implicase într-atât în problemele ei. Mă rog, în problemele Nataliei Jones... Oftă și se răsuci spre Raymond :

— Domnule Laurent, nici nu știi cât de recunoscătoare îți sunt pentru această călătorie !

Sprâncenele lui s-au ridicat, mirate :

— N-ai pentru ce. Ți-am spus deja — o fată ca tine nu trebuie să pornească la drum de una singură prin Maroc. Pari complet inocentă, iar oglinda, cu siguranță, îți spune în fiecare zi cât ești de frumoasă. Ambele sunt niște calități foarte periculoase. De pildă, pe mine m-ai și sedus, domnișoară Jones, mai adăugă el pe un ton ironic.

Dintr-o dată, ea simți cum o cuprinde mânia împotriva lui, fapt care o ducea la un soi de exasperare. De ce, oare, îi tot făcea complimentele acestea de un gust discutabil ? Ea știa — nu era și nu fusese niciodată o fată atrăgătoare. Era simplă, sinceră, nesofisticată, iar el vorbea despre ea de parcă ar fi vorbit despre o sirenă.

Îi răspunse oarecum nepoliticos :

— Nu doresc să fiu nerecunoscătoare, dar mai aveam și alte posibilități de a călători, în siguranță, prin Maroc. Aș fi putut merge la Ain el Ourida cu Kit Garett.

El dădu din cap :

– Da, sunt convins că vei găsi întotdeauna un bărbat care să dorească să te însoțească, indiferent unde. În ceea ce mă privește, întrucât aveam niște motive întemeiate pentru a merge în sud, am socotit că putem merge împreună. Te rog să mă crezi – acesta-i purul adevăr.

– Atunci, totul este perfect. Nu mai am de ce să mă simt recunoscătoare sau... vinovată.

Ar fi vrut să-l întrebe cam ce motive, atât de întemeiate, îl determinau să meargă în sud, dar avea certitudinea că el nu-i va dezvălui adevărul, așa că se abținu.

Puțin mai târziu, pe când străbăteau ținutul neted, pustiu și întunecat, Jo observă o siluetă lungă, neagră pe cerul indigo al nopții – zidurile orașului Ain el Ourida și oaza sa cu palmieri înalți. Pe măsură ce se apropiau, deveneau tot mai vizibile, în lumina farurilor, uriașele portaluri arcuite și, dincolo de crenelurile roșii, turnul unei impozante moschei.

– Pentru noaptea asta, mi-am permis să rezerv două camere la hotelul Ahmar, care se află în afara cetății, în cartierul nou al orașului, spuse Raymond pe un ton catifelat dar hotărât.

– Eu prefer să merg la hotelul El Menzeh, îl întrerupse Josian repede, observându-i, cu coada ochiului, umbra de surâs care-i apăruse pe buze.

– Nu cred că-i bine. Hotelul acela se află în medina – orașul vechi. O să te simți mult mai bine la Ahmar.

– Dar eu trebuie să merg la El Menzeh ! insistă Josian.

– În noaptea asta ? Cred că ești foarte obosită și nici n-ai mâncat nimic... O să mergi acolo mâine.

Josian cedă. Sigur c-o să meargă mâine. Și-apoi, mâine își va redobândi independența și va căuta hotelul El Menzeh de una singură. În nici un caz n-avea de gând să se mai lase ajutată de Raymond Laurent !

Au trecut pe lângă zidurile roșii și au intrat într-o stradă largă, luminată modern. De fiecare parte se ridicau palmieri și portocali. Apoi, în întâmpinarea lor s-a ivit un parc plin de flori roșii de hibiscus și de geranium care străluceau în lumina artificială, iar pomii erau încărcați cu portocale și mandarine. Aromele dulcege umpleau văzduhul și Josian tresări neliniștită, la gândul că era o noapte făcută pentru dragoste.

Au urmat Jandarmeria, Primăria, Poșta, după care au ajuns la Hotel Ahmar, vederea căruia a făcut-o pe Josian să scoată o exclamație de plăcere.

Se vedea clar că hotelul era o kasbah transformată în lăcaș turistic. Clădirea se afla ascunsă în spatele unor ziduri superbe și au intrat printr-o uriașă poartă ornamentată, deschisă de un băiat brunet, îmbrăcat în uniforma hotelului. Acesta, după ce mașina a fost parcată, i-a salutat în franceză, le-a luat bagajele și i-a condus către hotel.

După ce Raymond a discutat cu funcționarul de la recepție, toți trei — el, Josian și băiatul, au pornit spre ascensorul care i-a dus la primul etaj. Aici, Raymond o lăsă pe Jo la ușa camerei ei, adresându-i-se cât se poate de protocolar :

— Cobor imediat la restaurant și sper, domnișoară Jones, că-mi vei face plăcere să vii și dumneata.

— Mulțumesc, o să vin, răspunse Josian, pe același ton politicos.

Camera ei era simplă dar luxoasă și avea o baie proprie. În cameră se aflau un pat jos, un scrin din lemn sculptat și un șifonier, iar podeaua era acoperită cu un covor arab moale și gros. Tavanul era pictat cu flori și arabescuri și ferestrele dădeau spre o grădină care se-ntindea până la zidul roșu al cetății.

Josian își scoase câteva lucruri, se spălă și se machie discret. Își pieptănă bine părul moale și strălucitor, pe care-l lăsă liber pe spate.

Era obosită, și asta i se vedea clar pe chip.

Se făcuse târziu și restaurantul era gol. Nici ea, nici Raymond nu prea aveau ce să-și spună. Se aflau la sfârșitul unei zile lungi și a unei lungi călătorii, în timpul căreia traversaseră munți înalți.

Josian a comandant o cină ușoară, cu pui și legume, a băut o ceașcă de cafea, apoi s-a scuzat și s-a dus să se culce. Ar fi preferat să facă, mai întâi, o plimbare prin grădină, dar nu singură și nici în compania lui Raymond Laurent.

Crezuse că, o dată culcată, va adormi pe loc dar, spre marea ei disperare, gândul la Raymond nu-i dădea pace. Scena din munți îi revenea obsesiv în minte, stârnindu-i sentimente contradictorii.

Pentru a-și recăpăta liniștea, își mută gândul la Kit Garett, care, conform promisiunii făcute la Marrakech, trebuia să sosească în curând la Ain el Ourida. Desigur, el îi va fi de mare folos, deoarece o va ajuta să găsească hotelul El Menzeh și să ajungă la destinația care-i va fi indicată de proprietarul acestuia... Ușor, somnul mângâie genele fetei și, pe nesimțite, ea alunecă spre țara visurilor...

Când, a doua zi dimineața, a coborât pentru micul dejun — cât se poate de devreme, sperând ca

astfel să ocolească o întâlnire cu Raymond Laurent – rămase extrem de uimită văzându-l la o masă pe Kit. Şedea cu faţa către uşă, aşa că o zări imediat şi se ridică în picioare, cu chipul luminat de un zâmbet prietenos. Josian simţi cum întreaga sa fiinţă este străbătută de un fior plăcut. Acum, socotea ea, scăpase definitiv de enigmaticul francez şi putea obţine oricând ajutor şi sfat din partea lui Kit.

– Hello ! Mă bucur că te văd, exclamă el fericit. Stai jos şi spune-mi ce vrei să mănânci.

După ce i-a comandat chelnerului grapefruit, pâine prăjită şi cafea, ea s-a întors către Kit şi i-a spus din toată inima :

– Şi eu mă bucur nespus că eşti aici !

– Chiar aşa, Jo ? Ah, am vrut să te-ntreb mai de mult – de unde vine diminutivul acesta, cumva de la Josephine ?

Jo ezită să răspundă dar, spre norocul ei, chelnerul tocmai aducea comanda şi ea a găsit, astfel, o scuză pentru întârzierea răspunsului. Tocmai se gândea să spună adevărul, când apăru Raymond şi asta o aduse înapoi pe pământ. Nu putea fi Josian pentru Kit şi Natalie pentru Raymond, chiar dacă acesta-i spunea mai mult „domnişoară Jones". Zâmbind, i se adresă lui Kit :

– Jo vine de la Jones. Natalie nu-mi place şi-apoi, nici măcar nu m-am născut în ziua de Crăciun. Toţi prietenii îmi spun Jo.

– Perfect ! Îmi place Jo, spuse el.

Josian îşi întoarse privirile către Raymond şi-l salută, cu o scurtă aplecare a capului. Francezul nu părea prea încântat de însoţitorul ei, dar lui Jo nu-i păsa. Ea se simţea bine cu acest american vesel, cu fire deschisă şi uşor de înţeles.

Kit, remarcându-i mișcarea capului, se uită și el peste umăr.

— Ia te uită, prietenul tău francez. Îl cunoști de mult ?

— De vreo două zile, răspunse ea.

Privindu-i mâna, Kit mai întrebă :

— Unde ți-e inelul ? Sper că nu l-ai pierdut pe-aici.

— Nu, pur și simplu nu-l mai port, spuse ea, simțind, disperată, cum i s-au aprins obrajii și-i ard ca focul. Poate că, după ce se vor cunoaște mai bine, o să-i povestească totul de-a fir-a-păr, indiferent de părerea Nataliei în legătură cu asta.

— Avea vreo importanță deosebită, ceva special ? întrebă el cam într-o doară.

— Nici o importanță.

— Ce planuri ai pentru astăzi ? s-a interesat el. Sau ești liberă și putem să ne plimbăm pe-aici împreună ?

— Destul de liberă, răspunse ea prudent. Trebuie doar să trec pe la hotelul El Menzeh... m-a rugat cineva... o persoană care a mai fost pe-aici... adăugă ea evaziv.

— Ți-ai aranjat, cumva, o întâlnire ? Vreau să spun, ești invitată la prânz sau la ceai ?

— Nu cred că voi sta prea mult, dar trebuie să găsesc locul respectiv.

— Te-ajut eu, se oferi Kit cu promptitudine.

— Mi-ar face mare plăcere ! exclamă ea, aruncându-i lui Raymond o privire victorioasă. Dar acesta nu se uita în direcția ei și, chiar de-ar fi făcut-o, tot n-ar fi priceput despre ce era vorba.

– Singura problemă este că am de rezolvat niște corespondență, pe care trebuie s-o și expediez imediat

– Perfect ! Nu-i nici o grabă, răspunse Josian.

Se hotărâse să se plimbe puțin de una singură prin oraș și să viziteze magazinele și bazarul.

A părăsit restaurantul, străduindu-se să-l ocolească pe Raymond. Se înțeleseseră să se-ntâlnească mai târziu cu Kit undeva, în scuarul din piață.

După ce și-a luat un băiețel ca ghid, Josian s-a îndreptate spre tarabele din suk. Aici, a cumpărat pentru Francine o brățară de monezi de argint, prinse între ele cu un lanț, și un inel care să se potrivească cu brățara. Prețul cerut i s-a părut atât de mic, încât nu s-a mai târguit și, spre surprinderea ei, berberul care i-a vândut bijuteriile i-a oferit un dar – un splendid trandafir de nisip.

Josian a simțit o infinită plăcere primind delicatul cadou și încântarea a făcut-o să nici nu observe cum și când a ajuns în scuarul din bazar.

Kit nu venise încă și Josian s-a apropiat de un grup de femei, strânse în jurul unei berbere care întinsese pe jos niște cărți de joc mari, cu figuri ciudate pe ele – o ghicitoare. Aceasta și-a ridicat ochii către Josian :

– Veniți, madame. Permiteți-mi să vă ghicesc în cărți.

Femeia se uita atât de rugător, încât Josian n-a putut rezista chemării. De nu știu unde, a apărut un scăunel pentru ea și, imediat, a fost înconjurată de un grup nu prea mare de tineri și puști, toți cu o expresie cât se poate de serioasă pe chip.

Berbera și-a ridicat vălul și și-a îndreptat către Jo ochii străini. A extras o carte din pachetul destul

de ponosit și i-a amintit fetei că trebuie să și-o pună în dreptul inimii. Când Jo și-a ridicat privirile către ghicitoare, a avut surpriza de a-l vedea în spatele acesteia pe Raymond Laurent. Josian simți cum roșește, iar bubuitul care umplea acum piața era produs de inima ei, care-i bătea nebunește-n piept. Nu dorea nici în ruptul capului ca Raymond să audă ce-i spune ghicitoarea, temându-se ca nu cumva, astfel, el să descopere existența ei duplicitară. Și asta, în ciuda glasului rațiunii care-i șoptea liniștitor că asemenea temeri erau pur și simplu absurde. Deși, după cum avea să afle foarte curând, nu chiar atât de absurde precum își închipuise.

— Ai venit de departe, pentru a găsi pe cineva drag, **lalla**, dar va trebui să te duci și mai departe — până la nisipurile deșertului — ca să dai de el. Și totuși, el este mai aproape decât crezi, mult mai aproape.

Jo s-a-ncruntat ușor. Asta-i o prostie ! Ceea ce spunea femeia asta i s-ar fi potrivit lui Natalie Jones, dacă ea ar fi fost cea care pornise în căutarea lui Tony, nicidecum ei ! Ea venise în Maroc pentru a-și petrece concedîul și nu pentru a căuta pe cineva iubit. Perfect ! În felul acesta, nu mai avea nici un motiv de teamă că Raymond Laurent ar putea afla ceva nedorit în legătură cu ea.

Berbera continuă :

— Ai grijă, madame ! Păzește-te de brunetul care te urmărește pretutindeni, zicând că-ți este prieten. Să n-ai încredere în el. Încrede-te doar în cel ce care-l tii la inimă.

Jo nu se putu abține și-i aruncă o privire fugară lui Raymond. Acesta era, cu siguranță, brunetul care

o urmărește ! Dar el părea cât se poate de indiferent.

Jo tocmai intenționa să se ridice, crezând că ghicitoarea terminase de vorbit, când aceasta a-ntrebat-o :

— De ce joci jocul păcălelilor, **lalla** ? Asta-ți va amâna fericirea și o fată ca tine merită să fie fericită, deoarece ești **très gentille**. Fii sinceră — cărțile-ți cer să fii sinceră.

Ghicitoarea s-a oprit din nou, în timp ce Jo simțea cum întreg trupul îi este cuprins de o căldură neplăcută, iar în coșul pieptului inima i se zvârcolește ca o pasăre în colivie. Se petrecuse exact lucrul de care se temuse ea de la început. Putea doar să spere că Raymond n-are habar despre ce era vorba.

— Ai vreo întrebare pe care ai dori să le-o pui cărților ?

Mintea lui Jo începu să lucreze febril. În ciuda rațiunii, era foarte impresionată de spusele femeii și fascinată de faptul că, o parte dintre acestea, se potriveau perfect cu Natalie Jones. Pur și simplu nu se simțea capabilă să întrebe ceva, dar se pare că nu putea scăpa fără asta, așa că, în cele din urmă, se hotărî :

— Crezi că... că voi fi fericită ?

— Sunt o mulțime de necazuri în calea ta, dar, desigur, vei fi fericită, dacă nu vei uita ceea ce te-au învățat cărțile.

Toată lumea din jur răsuflă ușurată și micul grup se împrăștie care-ncotro. A rămas doar Raymond, s-o aștepte.

Josian privi împrejur, dar nu era nici urmă de Kit. Francezul se apropie de ea :

– Bună dimineața, domnișoară Jones. Speram să te găsesc aici, în piață, deși nu mă așteptam să vii la o ghicitoare.

– Sunt convinsă că ai găsit toată povestea cât se poate de interesantă. Nici eu nu mă așteptam să mă urmărești astfel.

– Așa, deci ! izbucni el mânios. Îți închipui că eu sunt cel la care s-a referit berbera – dușmanul de care trebuie să te păzești, nu-i așa ?

A luat-o de brat și a-nceput s-o împingă într-o direcție necunoscută ei.

– Așa se pare, răspunse ea încet. Nu că aș fi luat totul prea în serios, dar despre cine altcineva ar putea fi vorba ?

– La asta-ți pot răspunde fără nici o reținere. Probabil este omul cu care joci jocul păcălelilor. Nu cred că joci și cu mine un asemenea joc, nu ?

Jo l-a privit și s-a-ncruntat puțin :

– Jocul păcălelilor ? Habar n-am despre ce vorbești !

– Habar n-ai ? Ia uită-te în jurul dumitale, domnișoară Jones, și-ai să vezi încă un bărbat care a venit după dumneata până aici. LUI, i-ai spus că-l cauți pe Tony Greyhurst ?

O privire scurtă, și Josian înțelese că Raymond se referă la Kit Garett. Acesta tocmai sosise și ieșea din mașină.

– Kit nu mă urmărește, zise ea, roșind ușor. Ne-am dat întâlnire aici. Iar ce i-am spus lui nu te privește în nici un fel pe dumneata, domnule Laurent.

– Adevărat, aprobă el sec. Scuză-mă că ți-am pus o asemenea întrebare. Dar, dacă ai de gând să iei în serios vorbele ghicitoarei, te sfătuiesc să nu extragi din ele concluzii pripite. Deoarece o să

remarci că există doi bruneți care se interesează de dumneata, încheie el suav.

Jo ridică din umeri :

— N-am de gând s-o iau în serios. Și sunt sigură că n-o vei face nici dumneata, adăugă ea cu un surâs.

Raymond întrebă calm :

— Care-i scopul acestei întâlniri, Natalie ? Sau preferi să nu-mi încredințezi asemenea secrete valoroase ?

— Kit mă va ajuta să găsesc hotelul El Menzeh, dacă dorești cu atâta insistență să afli.

Peste o secundă, Kit se afla deja lângă ei și pentru Josian era clar că nici unul dintre bărbați nu era încântat de prezența celuilalt.

Raymond fu primul care vorbi :

— Buun, o să vă las să căutați hotelul El Menzeh... Dacă nu cumva credeți că v-aș putea ajuta și eu în această privință.

— Nu, mulțumesc, rosti Kit scurt. Am venit cu mașina.

— Intenționezi să mergi cu mașina ? Eh bien, vă privește. Și cu un surâs ironic, al cărui înțeles Jo l-a descoperit ceva mai târziu, Raymond Laurent se îndepărtă, lăsându-i singuri.

CAPITOLUL V

Spre bucuria lui Josian, Kit n-a întrebat-o cum şi-a petrecut timpul în bazar şi ea a fost prima care a deschis discuţia :

– Ţi-ai expediat corespondenţa ?

– Sigur. Acum, sunt liber pentru tot restul zilei. Şi tu, ai aflat pe unde-i hotelul acela ?

Josian i-a răspuns că nu aflase nimic în legătură cu hotelul.

– N-are nimic. O să-l întreb pe vreunul din vânzătorii de la tarabele astea.

Josian l-a însoţit, şi un arab îmbrăcat cu haine europene ponosite şi murdare, exclamă :

– Ah, El Menzeh ? Nu-i greu de găsit. Mergeţi pe jos ?

– Cu maşina.

– Da, da, cu maşina... Atunci... Vânzătorul scoase de undeva un pix şi o bucăţică de hârtie verzuie. A trasat o linie curbă – o străduţă care pleca din bazar. Apoi, le-a arătat una dintre porţi. Şi-aici, făcu el un punct mare, aici o să-l vedeţi. **Voilà** – Hotel El Menzeh !

Părea cât se poate de simplu. Josian spuse :

– Poate că ar fi mai bine să mergem pe jos.

Kit s-a gândit o clipă, apoi i-a răspuns :

– Da, dar va trebui şi să revenim pe jos. Nu, dacă tot am maşina aici, vom merge cu ea.

Au găsit poarta şi au trecut prin ea într-o ulicioară strâmtă. Apoi, după un timp destul de lung, au dat de o săgeată indicatoare care le arăta direcţia spre hotelul El Menzeh. Kit a cotit şi au intrat într-o stradă cu mult mai strâmtă şi mai murdară decât prima, unde au dat iarăşi de o săgeată care-i îndruma către o ulicioară extrem de murdară, unde se jucau nişte copii. Aceştia au sărit imediat pe maşina lui Kit. Josian începuse să se cam neliniştească, dar simţul umorului i-a revenit în momentul în care au întâlnit o nouă săgeată.

– Străzile acestea cu sens unic mă scot din minţi ! exclamă Kit. Probabil c-am fi ajuns mai repede dacă mergeam pe jos, dar n-aş fi suportat ideea de a te târî prin asemenea locuri.

Chiar în momentul acela, spre marea lor surprindere, hotelul le apăru în faţă şi Kit frână, cu o-njurătură înăbuşită.

– Drace ! N-am nici un loc unde să parchez ! Din spate venea un taxi şi, pe ulicioara îngustă, nu exista absolut nici un loc unde să-şi poată lăsa cineva maşina.

Josian privi la clădirea hotelului, dărăpănată şi lipsită de ferestre, dar cu uşa vopsită îngrijit în roz şi alb.

– Lasă, Kit, nu-ţi mai face griji. Cobor şi mă duc singură. Mă descurc eu...

– Stai puţin ! strigă el cam nervos. N-am de gând să te las să intri singură într-un asemenea loc !

Taximetristul din spate se pornise să claxoneze şi Josian deschise portiera cu un gest ferm :

– Stai liniştit, Kit. Ţi-am spus c-o să mă descurc

Mulțumesc că m-ai adus până aici.

— Atunci, nu cumva să pleci fără mine, aproape că strigă el. Mă întorc să te iau de aici.

Ea fu oarecum mirată de vehemența tonului lui și, înainte de a trânti portiera, îl asigură :

— Bine, bine, o să te aștept până vii.

A bătut la ușă, utilizând ciocănelul în formă de mână a Fatimei și i-a deschis un băiat îmbrăcat într-un burnuz cu dungi. Jo intră într-o încăpere întunecată unde se afla biroul recepției. De partea cealaltă, se zărea o curticică în care creșteau un palmier și câțiva portocali. Jo îl rugă pe băiat să-i spună cum ar putea vorbi cu managerul hotelului și acesta dispăru pe o scară dintr-un colț întunecat al camerei. Ea rămase să aștepte câteva minute și, deși nu vedea pe nimeni, i s-a părut că aude voci la etaj. Apoi, managerul hotelului apăru și o întrebă dacă dorea o cameră.

— Nu, mulțumesc, răspunse Jo. Dumneavoastră sunteți Si Bouhouil ?

— Da, madame.

— Eu... eu sunt Natalie Jones, s-a străduit ea să se prezinte cu numele prietenei sale. Cred că aveți un mesaj pentru mine, din partea lui Tony Greyhurst.

El îi adresă un surâs inexpresiv și Jo, amintindu-și brusc, își scoase de sub bluză gazela de aur.

Imediat, managerul deveni cât se poate de prietenos.

— Sigur, sigur... Dar vă rog să-mi faceți onoarea de a lua ceaiul cu mine sus, da ?

Treptele erau faianțate, asemenea pereților și, probabil, fuseseră cândva foarte frumoase. Acum însă, erau sparte și decolorate.

Si Bouhouil i-a indicat intrarea într-un coridor :

— Vă rog, domnișoară Jones. Prietenul dumneavoastră ne așteaptă.

Josian simți cum inima începe să i se zbată cu putere în piept. Oare care va fi prima reacție a lui Tony Greyhurst, când va vedea că intră altcineva decât persoana dorită de el ? Tocmai se străduia să găsească o explicație plauzibilă, când împietri pe loc, uluită. Omul care o aștepta în salonaș nu era nicidecum Tony Greyhurst, ci Raymond Laurent.

— Ah ! Dumneata ! Credeam că-l voi vedea pe...

— Tony Greyhurst ? Francezul zâmbi sardonic. Dar nu ți s-a spus că va trebui să mergi până-n nisipurile deșertului, pentru a-ți găsi iubirea ?

Josian nu avea cum să-i dea vreo replică la asta. Între timp, Si Bouhouil se agita cu prepararea ceaiului de mentă și ea-l urmărea cu interes, deși nu prea se simțea în largul ei în prezența lui Raymond Laurent. Dac-ar fi fost doar ea cu Si Bouhouil, s-ar fi simțit cu adevărat relaxată. Dar desigur, în cazul acela n-ar mai fi invitat-o nimeni la ceai.

— Te miră că mă aflu aici, nu-i așa ? o întrebă Raymond în bătaie de joc. Și Bouhouil este prietenul meu și, știind că vii aici, am hotărât să-l vizitez în această dimineață. Că veni vorba, ce s-a întâmplat cu prietenul tău american ?

— N-a avut unde să-și lase mașina, răspunse Josian cam bosumflată.

Era convinsă că Raymond Laurent știa asta și, cu siguranță, din această cauză rostise acel „la revedere" pe un ton atât de ironic.

Jo a băut cele trei pahare tradiționale de ceai de mentă — deși nu l-a golit pe nici unul dintre ele — și a mâncat câteva din migdalele care-i fuseseră servite pe o farfurioară de argint. Ceaiul era gal-

ben, cu o ușoară nuanță verzuie și, deși avea o aromă foarte îmbietoare, era foarte, foarte dulce și siropos.

Proprietarul hotelului i-a adresat câteva întrebări politicoase, cum ar fi : Dacă-i place Marocul ? Dacă s-a dus să vadă izvorul albastru ? Dacă a vizitat frumoasa moschee din Ain el Ourida ? Deși... vai ! Ea nu era musulmană, deci nu putea intra acolo...

După câteva minute, Raymond Laurent s-a ridicat și a spus că ar cam fi momentul să plece. Împreună ! Josian se gândea la mesajul de la Tony, când proprietarul hotelului îi spuse, de parcă i-ar fi citit gândurile :

— Scrisoarea pe care o așteptați, mademoiselle.

Și-i întinse un plic pe care-l scoase dintr-o cutie de argint.

Ea l-a luat și i-a mulțumit cu un zâmbet recunoscător, întrebându-se în sinea ei dacă se cuvenea să-i ofere niște bani, ca răsplată pentru serviciul făcut. Raymond, care-i observă mișcarea mâinii, cu intenția de a deschide poșeta, clătină din cap abia perceptibil.

Apoi, au coborât pe aceeași scară prost luminată, iar băiatul i-a condus până la stradă.

Josian, orbită de lumina soarelui de amiază, își aminti brusc de Kit și se opri în loc. Se opri și francezul care după câteva secunde remarcă :

— Vai, domnișoară Jones ! Cum se face că nu te-ai grăbit să deschizi scrisoarea ? Ce răbdare fantastică ! Când ești îndrăgostit, nimic nu te poate opri să citești o...

– Când ești îndrăgostit ? Jo îl privi cu sprâncenele ridicate, știind că obrajii i se-mbujoraseră foarte tare. Nu cumva îți lași imaginația s-o cam ia razna, domnule Laurent ? Vreau să spun... de unde știi că... S-a oprit. Ce-ar fi putut el ști în legătură cu Natalie Jones ? Nimic, de asta era sigură. Așa că..

– Eu știu foarte multe despre dragoste, domnișoară Jones, și, la fel, despre arta de a iubi. Dar poate că dumneata nu discuți despre un atare subiect. Poate că doreai doar să întrebi ce știu eu despre dumneata și despre omul pentru care ai bătut atâta drum ca să-l găsești ? Mă acuzi că aș avea o imaginație mult prea bogată, dar nu-i așa. N-ai nevoie de cine știe ce imaginație ca să-ți dai seama că o tânără frumoasă, cu ochi ca aurul și ca floarea soarelui, nu are alte motive pentru a călători mii de kilometri, în căutarea unui tânăr care se întâmplă să fie fiul unui renumit milionar. Nu-i așa, Natalie ? Sau crezi că aș putea continua într-un mod mai cinic, spunând că e ușor să iubești, atunci când este vorba de avere ? Ce părere ai ?

– Părerea mea... părerea mea este că ești, într-adevăr, cinic și că habar nu ai de nimic. Și-acum, te-aș ruga să te duci unde vrei, deoarece eu rămân să-l aștept pe Kit Garett.

Acum, chiar că arăta cinic, mai ales când rosti rece :

– Deci, gândurile despre iubitul absent sunt întunecate de gândurile despre iubitul pe care-l avem la îndemână... Dar eu n-aș conta prea mult pe întoarcerea cavalerului. Nu prea cred că va mai reuși o dată să-și aducă mașina prin ulicioarele astea. Iar de dus, eu mă duc pe jos la Hotel Ahmar. Ce-ar

fi să vii cu mine ? Nu cred că frumoșii dumitale pantofi ar avea de suferit din pricina asta.

— Nu, mulțumesc, răspunse Josian, care se simțea obosită să mai discute cu acest francez impertinent. I-am promis lui Kit că-l voi aștepta și, în plus, nu cred că-mi face prea mare plăcere să continuu conversația cu dumneata.

— Ești sinceră, remarcă el, fără să pară că s-ar fi simțit jignit. Dar am de gând să rămân, să așteptăm împreună. Dacă nu-ți face plăcere, nu-i nevoie să vorbim.

Josian tocmai se pregătea să dea un răspuns acid când, spre marea ei ușurare, a văzut mașina lui Kit, care se apropia încet.

— Vezi ? Ți-am spus c-o să vină ! exclamă ea triumfătoare.

— Iar eu, ar fi trebuit să ghicesc c-o va face, o întrerupse el ironic. Evident, dumneata îți cunoști mult mai bine decât mine puterea frumuseții.

Josian îi aruncă o uitătură rapidă. Ce era aceasta ? Un compliment ? Sau o nouă împunsătură ?

— **Au revoir,** domnișoară Jones, rosti el grav și o luă repede în direcția opusă.

Josian s-a urcat în mașină, meditând la faptul că acum, alături de Kit, se simțea în deplină siguranță. Asta, poate și datorită spuselor ghicitoarei, care-i atrăsese atenția să se păzească de brunetul care pretinde a-i fi prieten. Doar că... erau doi bruneți...

— Ce naiba făcea ăsta cu tine aici ?! i-a întrerupt Kit gândurile. Desigur, el a venit știind că tu vei fi la această adresă...

— Nu cred, răspunse Jo moale, deși nici ea nu cunoștea motivele care-l aduseseră pe Raymond în

locul acesta. Îl cunoaște pe proprietarul hotelului și a venit să-i facă o vizită.

— Vrei să spui că el era deja la hotel ?

Josian nu-și dădea seama dacă Kit era gelos sau, pur și simplu, necăjit. Oricum, se pare că lua lucrurile-n serios, așa că ea se străduí să vorbească pe un ton cât mai liniștitor :

— Da, se pare că a ajuns mai repede. Am fost serviți cu ceai de mentă. Eu am băut trei pahare, adăugă ea strâmbându-se.

— Deci, de aceea ai întârziat. Acum eram deja la al treilea tur. Ar fi trebuit să blochez strada și să-l las pe șofer să aștepte ! Trebuia să fi venit cu tine... Apoi, mai liniștit : Cum au mers lucrurile ? Bănuiesc că nu te-ai întâlnit cu prietenul tău, așa-i ?

Josian clătină din cap. Nu prea știa cum de el avusese impresia că ea a venit aici pentru a se întâlni cu un „prieten".

— Eu venisem doar pentru a primi un mesaj, răspunse ea. Și l-am primit.

— Perfect, rosti Kit cu indiferență, părând a-și fi pierdut total interesul pentru tema respectivă.

Ajunși la hotel, Jo s-a dus în camera ei și a deschis scrisoarea. Sărind peste referirile personale, a ajuns la fraza care-i indica să plece mai departe, într-un oraș numit Tarfa, unde trebuia să sosească în ziua în care se ținea târgul săptămânal. De data aceasta, Josian trebuia să primească următoarea scrisoare a lui Tony de la un îmblânzitor de șerpi. E o aiureală, se gândi ea, dar este foarte distractiv. Și-a vârât scrisoarea în sertarul micului scrin unde-și ținea și batistele și eșarfele, apoi a coborât la restaurant. Acum simțea o foame de lup, dar după prânz se va interesa unde se află, exact, orașul Tarfa

și în ce zi se ține acolo târgul săptămânal. Apoi, va trebui să rezolve problema modului în care putea ajunge acolo. Va merge, oare, de una singură, sau cei doi bărbați se vor grăbi s-o însoțească ? se mai întrebă ea.

Informațiile dorite le obținu de la recepția hotelului, de unde luă și o hartă turistică, cu care s-a retras în camera ei. Tarfa nu era la o depărtare prea mare și, destul de ciudat, era situată mai spre sud, către deșert, exact așa cum îi prezisese și ghicitoarea din bazar. Exceptând, desigur, faptul că ea nu se ducea într-acolo în căutarea iubirii. Târgul urma să se țină peste două zile, deci ea va pleca mâine, probabil cu autobuzul, dacă nu se va decide să-l roage pe Kit s-o conducă până la Tarfa. Bineînțeles, Raymond Laurent va fi împotrivă, dar asta n-avea nici o importanță.

Brusc, Josian își aminti că ar fi trebuit să-i telefoneze lui Natalie, să-i comunice ce făcuse și ce mai era de făcut. Lasă, e destul timp pentru asta, își spuse ea și își puse un halat de baie, deoarece intenționa să coboare la piscină, unde urma să se întâlnească cu Kit, după cum aranjaseră în timpul prânzului.

Kit se afla deja acolo, în slip, și ea descoperi, pentru prima oară, ce trup bine făcut avea.

Împreună cu el, Jo petrecu o după-amiază foarte plăcută, înotând amândoi în piscină și lenevind la soare.

Când s-a dus la duș să se spele și să se îmbrace, gândul lui Jo a zburat către Raymond. Oare unde dispăruse atâta vreme ?

L-a descoperit, ascuns după o perdea naturală formată din crengi încărcate cu flori. Stătea la o

masă și nu-și lua ochii de la ea. Simțindu-i privirile cercetătoare, Josian simți cum sângele îi năpădește obrajii. Probabil că șezuse acolo toată după-amiaza și-i urmărise toate mișcările.

Raymond s-a apropiat de ea.

– Ce inocentă distracție de după-amiază, domnișoară Jones ! Înoți foarte bine. Mi-a făcut plăcere să te privesc.

Josian își mușcă buzele și tăcu. Complimentele lui conțineau, întotdeauna, un substrat straniu, care o făcea să roșească, fără să știe de ce.

Raymond continuă :

– Ai reușit să găsești un pic de timp liber, pentru a-ți citi misiva de amor ?

– Da, răspunse ea scurt. Și sunt convinsă că vei fi fericit aflând că voi pleca de-aici cât de curând.

– Chiar așa ? Sprâncenele lui s-au ridicat întrebător. Dacă aceasta-i opinia dumitale, domnișoară Jones, să știi că m-ai judecat greșit. Te rog să reții – dacă ai nevoie de mine, mașina mea și eu însumi îți stăm, oricând, la dispoziție.

– Mulțumesc, răspunse ea rece, dar oferta dumitale nu mă interesează câtuși de puțin, domnule Laurent.

Și cu asta, își făcu o ieșire măreață, în timp ce obrajii îi ardeau ca focul, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

La cină, Kit i-a reproșat, oarecum, faptul că se uită mereu la Raymond.

– Să știi, scumpo, că sunt foarte gelos și n-am de gând să te împart cu nimeni, spuse el.

Oh, nu ! se gândi Josian. Acum și Kit începea să complice lucrurile. Îi plăcea de Kit, dar îl considera

doar ca pe un prieten de vacanță.

Observându-i chipul încruntat, Kit îi oferi zâmbetul lui luminos și o invită la o plimbare prin oraș.

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea.

Totul părea a fi reintrat în normal și, după câteva minute, iat-o la ascensorul care trebuia s-o ducă până sus, pentru a-și lua o jachetă din cameră. În salon, cu spatele la lift, ședea Raymond cu niște prieteni. Zărindu-l, Jo își spuse că prietenul ei, Kit, nu avea absolut nici un motiv să fie gelos pe el, și arboră un zâmbet cam fățarnic.

Noaptea era încărcată de arome dulci, vegetale, iar cerul era presărat cu stele mari și luminoase. Kit îi înconjurase umerii cu un braț și discutau despre lucruri obișnuite. Deși el nu i-a vorbit despre ocupația lui, a lăsat, totuși, să se-nțeleagă că, în Statele Unite, viața sa era destul de ușoară, grație bogăției tatălui său.

După ce au revenit la hotel, au băut o cafea și s-au dus iarăși să se plimbe pe aleile grădinii. Aleea mărginită de flori parfumate de hibiscus se pierdea printre palmieri și tufișuri, unde umbra catifelată invita la dragoste. Kit a sărutat-o — exact sărutul pe care-l aștepta de la un prieten de vacanță — romantic și plăcut. Josian înțelese că el o lăsa pe ea să decidă asupra relațiilor dintre ei și îi era cât se poate de recunoscătoare pentru asta. Acum, era cu adevărat convinsă că putea să aibă încredere în el...

După puțin timp, au revenit în hotel și ea a urcat imediat în camera ei. Se simțea obosită și s-a îndreptat spre oglindă, pentru a-și scoate cerceii și pandantivul cu gazela de aur.

În momentul în care a dus mâinile la ceafă, ca să-și desfacă lănțișorul, a rămas stupefiată — amu-

leta dispăruse. Kit ! Dar așa ceva era de-a dreptul imposibil ! „Ferește-te de bărbatul brun, care pretinde a-ți fi prieten !" Cuvintele ghicitoarei i-au venit instinctiv în minte, dar ea le-a alungat, rușinată. Bineînțeles, Kit Garett nu putea să-i fure lănțișorul...

Fără să-și dea seama ce face, și-a pus iarăși jacheta verde, și-a luat cheia și poșeta, a trecut ca vântul pe lângă ascensor și a coborât în trombă scările de marmură, cu balustradă splendid ornamentată.

În holul hotelului nu se afla nimeni. De fapt, pe cine ar fi dorit ea să vadă acolo ? Dacă, de exemplu, s-ar fi-ntâlnit cu Kit, ce i-ar fi putut spune ?

Oarecum împotriva propriei sale voințe, s-a decis să se ducă să-și caute pandantivul în grădină. Dar dacă n-o să-l mai găsească niciodată ?

Nu, o să-l găsească, cu siguranță. Dar inima i s-a oprit în loc, atunci când a ajuns în locul acela întunecat, din fundul grădinii. Aici stătuseră ei amândoi — ea și Kit — și se sărutaseră în lumina lunii.

Cu mâinile ușor tremurânde, și-a deschis poșeta și a scos de acolo mica lanternă de buzunar pe care i-o dăruise cumnatul ei, David. Dar, în raza slabă nu apăru nici o licărire metalică. După mai multe minute de căutare meticuloasă, Josian și-a dat seama că micuța ei gazelă nu era nicăieri.

Apoi, i-a înghețat inima în piept de teamă. O umbră întunecată se apropia, furișat, de ea. Kit ! i-a trecut ei prin minte. Dar, până să-și formeze o idee asupra atitudinii pe care ar fi trebuit s-o adopte într-o asemenea situație, umbra s-a apropiat și a întrebat-o :

— Căutai asta, Natalie ?

Oh, Doamne ! Raymond Laurent !

L-a întrebat, cu glas tremurător :

– Ce ? Unde ?

Raymond şi-a aprins bricheta şi ea a zărit, la picioarele lui, scânteierea palidă a amuletei. Când s-a ridicat, a simţit cum obrajii îi sunt scăldaţi de lacrimi fierbinţi, care-i alunecau, sărate, pe buze. Ia te uită ! Pur şi simplu devenise prea melodramatică. Şi, desigur, Kit îi era prieten credincios. Cum de putuse să se gândească altfel la el, măcar şi o fracţiune de secundă ? Aşa păţeşti dacă te iei după ghicitoare !

– Lacrimi, Natalie ? Vocea lui Raymond Laurent a speriat-o, deoarece, în spatele luminiţei roşietice, el continua să fie doar o umbră neagră. Şi-apoi, ar fi vrut să nu-i mai spună Natalie. Când rostea acest nume, glasul lui devenea mângâietor şi cald, iar ea nu dorea deloc acest lucru. Deci, micul pandantiv de aur este atât de preţios pentru tine ?

Sigur, pandantivul era preţios, dar nu pentru ea, ci pentru... Natalie. Dar aceasta-i taina ei, pe care n-o poate încredinţa nimănui. Prin urmare, s-a străduit să rostească cu indiferenţă :

– Are... o valoare sentimentală.

– Probabil un dar de la Tony Greyhurst, nu ?

Ea aprobă dând din cap.

– Poate...

– Eşti o fetiţă neaşteptat de mică şi de prostuţă, spuse el încet. Mi-e foarte greu să te înţeleg. Şi totuşi, te găsesc extrem de atrăgătoare, continuă el şoptit şi se apropie şi mai mult de ea. Când, în munţi, m-ai refuzat, mi-am jurat să te las în pace. Dar acum... nu... nimeni nu-mi mai poate cere aşa ceva. Trebuie să...

Ea n-a ştiut niciodată, dacă el îşi terminase fraza atunci, deoarece, brusc, s-a trezit cuprinsă de braţele lui şi gura lui Raymond îi strivea buzele fierbinţi. Simţea clar parfumul florilor de portocal şi mângâierea aerului nopţii şi auzea foşnetul frunzelor de palmier. Era speriată, ar fi vrut să se lupte cu el, să încerce să scape... Însă ceva se-ntâmplase cu voinţa ei, ceva care o făcea să se lase dominată şi să-l accepte cu supunere.

În timpul sărutului ce părea infinit, Raymond făcu o pauză, iar atacul se schimbă într-o explorare pasionată. Apoi, doar o fracţiune infimă de timp, el se reţinu, pentru a-i da ei posibilitatea să răspundă într-un fel. Da sau nu...

Şi, în ciuda puternicei sale convingeri că totul era greşit, ea se agăţă de el, răspunzându-i cu o patimă nebună, o patimă total necunoscută ei, în toţi cei douăzeci de ani de viaţă.

S-a străduit şi a reuşit să-şi pună stavilă simţurilor, vrând să-i spună lui Raymond că ea n-are de gând să se lase târâtă în asemenea relaţii amoroase sofisticate !

— Nu... nu... s-a auzit ea şoptind.

Dar ştia că un asemenea sărut nu poate fi uitat vreodată şi că Raymond Laurent avea prea multă experienţă în domeniu, ca să nu-şi dea seama de ceea ce simţea ea. Şi-apoi, inima ei bătea atât de puternic la pieptul lui, încât era imposibil ca el să nu înţeleagă că, de fapt, „nu"-ul ei era o chemare.

Braţele lui şi-au slăbit strânsoarea şi acum, dacă ar fi dorit, ea ar fi putut pleca, s-ar fi putut îndepărta de el, dar n-o făcu. Pur şi simplu, nu era în stare să facă nici măcar o jumătate de pas.

L-a auzit murmurând :

— **Mon Dieu,** ochii aceştia... strălucind precum aurul, precum lumina stelelor de pe cer. Buzele tale sunt dulci, Natalie, iar trupul tău este ca un trandafir pe jumătate-nflorit. Când, oare, floarea lui se va deschide de tot ? Eşti o enigmă, Natalie, o femeie fascinantă, tentantă, minunată. Totuşi, m-am convins că, de fapt, nu eşti decât o fetiţă — o dulce şi atrăgătoare fecioară, pentru care artele dragostei sunt încă o taină.

Vocea lui era catifelată, caldă şi ea îi simţea mângâierea pe tot trupul, deşi nu prea era sigură de sensul cuvintelor lui.

Următoarele vorbe, însă, rostite aspru şi clar, au readus-o pe pământ, făcând-o să simtă un fel de şoc :

— Ce-ar fi să rişti, şi să joci cu mine jocul dragostei ? Te previn, va fi un joc periculos dar, dacă continui să rămâi aici, nu cred că voi mai putea menţine distanţa şi...

— Eu... eu nu joc nici un joc cu tine... Tu... Tu ai fost cel care... care a-nceput...

El a oprit-o, cinic :

— Să nu crezi că sunt naiv. Îţi joci excelent rolul de ingenuă, dar ştim amândoi, la fel de bine, ce fel de joc jucăm, nu ? Şi-apoi, domnişoară Jones, cred c-ar fi timpul să ne despărţim şi să mergem fiecare în camera lui.

— Şi eu cred la fel.

Ochii ei se umpluseră iarăşi cu lacrimi. Ar fi vrut să-i strige : „Te urăsc !", dar vorbele i se opriseră în gât. Cu capul ridicat, s-a răsucit repede şi a pornit-o aproape-n fugă pe cărare. Nu ştia dacă el venea în urma ei şi, de fapt, nici nu-i păsa de asta. Tot ce-şi dorea ea acum era să ajungă cât mai repede în intimitatea şi siguranţa camerei sale.

CAPITOLUL VI

În noaptea aceea, Josian n-a putut dormi aproape deloc. Ce fericită fusese mai devreme – totul era amuzant, vesel... Acum, întreaga bucurie se năruise și tot ce-și mai dorea era să plece cât mai departe de-aici. Mâine, nimeni și nimic n-o va putea împiedica să plece la Tarfa și, poate c-ar fi bine să-l roage pe Kit s-o ducă acolo. Cu el va fi în siguranță.

Apoi, a încercat să-și concentreze toate gândurile asupra lui Kit dar, spre disperarea ei, mintea nu dorea s-o asculte, revenind mereu la Raymond, la îmbrățișările și sărutările lui, mai mult decât tulburătoare, și la cuvintele pe care el i le adresase și al căror sens reușise să-l prindă doar pe jumătate. Șoaptele lui o scoteau și acum din minți.

Cu ochii larg deschiși, încerca să reia filmul întâmplărilor, încerca să reconstruiască umbra lui Raymond Laurent, luminată, când și când, de licărirea ochilor de panteră.

Oare ce-o fi vrut el să spună atunci când a acuzat-o că, de fapt, nu face decât să joace rolul de ingenuă care pretinde a fi o inocentă ? În plus, o amenințase că, dacă va continua să joace cu el asemenea jocuri periculoase, va renunța să mai stea departe. Cu alte cuvinte, că ea va descoperi că el

nu poate fi ținut în frâu. De parcă ea n-ar fi știut perfect asta.

Când, într-un târziu, somnul reuși s-o poarte-n țara lui, ea visă că mergea prin deșert, în căutarea lui Tony Greyhurst. Fața îi era acoperită de văluri și era îmbrăcată într-o manta cu glugă, asemenea fetelor din Maroc. Călca nisipul cu picioarele goale și se-ndrepta către zidul roșu al unei kasbah, care se întrezărea, vag, prin aerul supraîncălzit din pustiu. Un glas îi repeta : „Trebuie să te duci în deșert, ca să-ți găsești iubitul". Dintr-o dată, se afla chiar în fața porților orașului. Știa că nu are de făcut decât un pas și gata! Cumva împotriva voinței sale, a făcut acel pas și a intrat într-o exotică încăpere maură ai cărei pereți erau acoperiți cu covoare. Dar omul care o aștepta acolo nu era Tony Greyhurst, ci Raymond Laurent. În timp ce Josian înainta spre el cu pași rari, și-a zărit imaginea într-o oglindă de aramă, aflată în spatele lui. Brusc, chipul din oglindă s-a distorsionat și în locul ei a apărut fata cu care-l văzuse pe Raymond la Marrakech...

Visul n-a părăsit-o nici în momentul în care s-a trezit, ceea ce a făcut-o să devină foarte preocupată la gândul că, la micul dejun, l-ar putea reîntâlni pe Raymond. Dar, spre surprinderea ei, francezul n-a mai apărut în restaurant.

Kit era aidoma unui scut protector care-i oferea siguranță, prietenie, căldură. Era apropiat și deschis și, slavă Domnului ! habar n-avea de felul în care-l suspectase ea în ajun. Privindu-i chipul sincer și luminos, ea s-a simțit foarte rușinată că îndrăznise să-l bănuiască de furtul acelui pandantiv ieftin. Apoi, a meditat la faptul că cel mai bun lucru pentru ea ar

fi să uite toate prostiile pe care i le-nșirase ghicitoarea din bazar.

Totuși, ceva a făcut-o să nu-i spună lui Kit că intenționa să meargă la Tarfa în acea zi.

— Ce s-a întâmplat, scumpo ? i s-a adresat Kit, oarecum îngrijorat. N-ai dormit prea bine azi-noapte ? Ești palidă și ostenită.

— Mă simt excelent, răspunse ea, străduindu-se să-și compună un zâmbet fericit. Doar că eu sunt dintre cei care se trezesc greu dimineața.

Continua să se afle într-o stare de extremă tensiune, la gândul că Raymond ar putea apărea din clipă-n clipă. Spre norocul ei, chelnerul i-a comunicat că este chemată la telefon. S-a scuzat repede față de Kit și, cu un oftat de ușurare, a părăsit restaurantul și a alergat la recepție, în timp ce se gândea că singura persoană care ar fi putut-o căuta acolo era Natalie Jones.

— Pe-aici, domnișoară, i-a spus funcționarul politicos și a condus-o spre cabina telefonică.

— Hello ! o salută Natalie. Știam că te găsesc acolo. M-am interesat pe-aici și am aflat că hotelul Ahmar este unicul loc unde se poate sta cât de cât civilizat... Ce s-a întâmplat ?

— Nu prea multe, spuse Josian și privi cu atenție împrejur, deși era clar că n-o putea auzi nimeni. Am fost la El Menzeh, unde mi-au dat o altă scrisoare. Vrei să ți-o trimit ?

— Da, vreau, aprobă Natalie și adăugă, nerăbdătoare : Ei, spune mai departe, ce noutăți mai ai ?

— Nici un fel de noutăți. Doar că eu... adică tu... trebule să mergi la Tarfa, în zi de târg...

— Tarfa ? Ce naiba-i aia ? Și ce vrei să spui cu ziua de târg ?

– Tarfa e la vreo cincizeci de mile mai la sud – în direcția deșertului. Iar ziua de târg este ziua când se ține acolo un târg săptămânal. În cazul acesta – mâine. Acolo, voi da de un îmblânzitor de șerpi și...

Natalie râse neîncrezător :

– Nu-i nevoie să mai continui. Auzi ! Îmblânzitor de șerpi ! Cred că Tony a înnebunit !... Și... ai de gând să te duci, totuși ?

Părea total indiferentă. A urmat o pauză, în care Josian socotea dacă chiar vrea să se ducă, sau nu. Brusc, descoperi că, în ciuda existenței lui Raymond Laurent, și cu toate că simțea că este cu nervii la pământ, da, dorea să meargă mai departe. O dorea din toată inima, cum dorise puține lucruri în viața ei. Dorea să se întâlnească cu îmblânzitorul de șerpi, dorea să ajungă-n deșert, dorea să continue această aventură până când... așa cum îi prezisese ghicitoarea, iar ea fusese destul de prostuță s-o creadă... până când va da de iubirea care o aștepta acolo.

A răspuns, prudentă :

– Nu, în cazul în care vrei tu să te duci la Tarfa.

– Nu vreau ! spune Natalie cu hotărâre. Sunt foarte fericită aici. Deci, ne-am înțeles – te duci tu. Dar te rog să mă informezi și pe mine cum stau lucrurile, da ?

– Imediat ce aflu unde-i el, spuse Josian.

Urmă o nouă pauză.

– Sper că ai destui bani, nu ? Am uitat cu totul de banii pe care i-ai dat pentru amuleta aia a ta...

„Amuleta aia a ta !" Josian a făcut o grimasă.

— Nu prea mai am cine știe ce, i-a răspuns ea sec. Mai am de plătit și hotelul, dar cred c-o să mă descurc cumva.

Gândul la nota de la hotel o speria cu totul pe Jo, dar Natalie îi spuse pe un ton ușuratic :

— Ei, asta trebuia s-o faci, indiferent unde te-ai fi aflat, nu ? Și-apoi, transportul nu te-a costat nimic... Oricum, continuă ce ai de făcut și nu te uita la bani. Tony o să ți-i înapoieze pe toți, imediat ce vei da de el la kashab sau pe unde s-o mai fi găsind el acum... Și-acum, gata ! Mă grăbesc, deoarece Richard mă așteaptă cam de multișor.

Richard. Încântătorul văduv de vârstă mijlocie. Nu cumva, Natalie găsise în el un bărbat la fel de atrăgător ca și Tony, dar fără nici un fel de complicații ? Sau era vorba doar de un flirt de vacanță, pentru umplerea timpului ?

După ce a părăsit cabina telefonică, Josian s-a dus la recepționer, ca să-l întrebe cât datora pentru cele două nopți petrecute la hotelul acela. Obrajii i s-au aprins ca focul, când funcționarul i-a răspuns :

— Nimic, domnișoară Jones. Domnul Raymond Laurent a plătit totul pentru dumneavoastră. Intenționați să ne părăsiți deja ?

Străduindu-se să-și compună un zâmbet politicos, Jo l-a întrebat pe recepționer :

— Nu m-am decis încă. Știți, cumva, cum aș putea ajunge la Tarfa ?

— La Tarfa ? Există un autobuz care pleacă în direcția aceea astăzi după-amiază, la ora trei și jumătate, din Piața Centrală.

— Trebuie să-mi rezerv locul dinainte ?

– Nu, domnișoară. Sunt suficiente locuri. Călătoria nu-i prea confortabilă, dar este destul de scurtă – maximum trei ore.

Trei ore pentru a parcurge cincizeci de mile ! Josian mulțumi și-l informă pe omul de la recepție că va pleca și că va elibera camera înainte de prânz.

Josian a plecat, gândindu-se intens la faptul că Raymond Laurent suportase toate cheltuielile pentru ea, și la modul în care ar trebui să acționeze în continuare, în situația dată.

După un timp, decise că cea mai bună soluție ar fi să-l caute pe domnul Laurent și să-i ramburseze banii pe care acesta îi plătise în numele ei. O să-i spună ferm că nu dorește să-i rămână datoare cu absolut nimic. Va adopta un ton rece și supărat, iar dacă el o va întreba, cumva, unde are de gând să se ducă, va refuza categoric să-i dea vreo informație. Nu, acum era chiar convinsă că trebuie să scape de el. Totuși, inexplicabil, ideea aceasta nu-i producea absolut nici o plăcere. Dimpotrivă...

Perfect, medita ea. Voi merge sus și-mi voi face bagajele. Și, pe urmă... Da, pe urmă, voi merge să-i văd pe argintarii din suk. Aflase deja că aceștia constituiau unul din punctele de atracție din Ain el Ouridn.

Abia după ce a luat hotărârea respectivă, și-a dat seama că uitase cu totul și cu totul de Kit. Ciudat, cum de-și făcuse toate proiectele acelea de a merge la Tarfa, fără a recurge la ajutorul lui ? De fapt, îl uitase, practic, cu totul !

Deci, după câteva ore, va fi din nou liberă. Fără Kit și fără Raymond. **Toute seule !** Totuși, nu era absolut sigură dacă se bucură de libertatea aceasta, sau nu.

Era atât de adâncită în gânduri, încât nici n-a observat cum Kit se apropia de ea.

– Hello, Jo ! Ai vorbit deja la telefon ?

Ea a afirmat cu o mișcare a capului și el a-ntrebat-o imediat :

– Cine te-a căutat ? Apoi : Doamne, ce curios mai sunt ! Iartă-mă și fă-te că nu m-ai auzit.

Acum, era obligată să spună ceva, iar acel ceva nu putea fi, nicidecum, adevărul. A rostit, aproape șoptit :

– Sora mea...

– Sora ta ? N-am știut că ai o soră.

Ochii lui au privit-o direct și ea a observat că barba și mustața îi ascundeau perfect orice expresie. Trebuia să i te uiți în ochi ca să descoperi ce gândește. De fapt, ea avea o soră, deci putu răspunde fără remușcări :

– Ce te miră ? Nici eu nu știu dacă tu ai vreo soră sau vreun frate, nu ?

– Eu sunt singur la părinți, spuse el, fără să-și mute privirile. Nu așa se-ntâmplă tot mereu ? Cei ce-și pot permite să aibă copii, nu-i au... Oricum, eu te-am așteptat ca să te-ntreb ce planuri ai pentru astăzi.

Josian tăcu. Nu știa ce-ar trebui să-i spună și ce nu, așa că s-a decis să se lase-n voia sorții. Facă-se voia lui Allah !

– Intenționam să merg în dimineața aceasta să-i văd pe argintari. Se zice c-ar fi una dintre atracțiile orașului Ain el Ourida.

– Mai sunt și altele ?

– Din câte știu eu, nu. Ar mai fi moscheea, dar n-am voie să intru acolo.

– Atunci, sper că n-ai nici un motiv deosebit să mai rămâi pe aici.

Ea-şi clătină uşor capul. Atunci, el continuă, spre marea ei mirare :

– Vreau să mă duc la Tarfa, în această după-amiază. Te interesează cumva şi pe tine să vizitezi localitatea ?

LA TARFA ! Pentru câteva secunde, Josian rămase complet uluită. Era de-a dreptul incredibil ! Apoi, a-ntrebat râzând nervos :

– De ce tocmai la Tarfa ?

– Sunt convins că n-ai auzit niciodată de locul acesta, aşa-i ?

– L-am văzut pe hartă...

– Şi eu, spuse el, cu un fel de rânjet. Nu-i prea departe, dar este în vecinătatea deşertului şi m-am gândit c-ar fi interesant de văzut. Ce zici ?

– Sigur că vin ! exclamă ea, plină de entuziasm.

– Grozav ! Atunci, să plecăm imediat după prânz. Tu tot vrei să mergi la argintari, iar eu mai am vreo două-trei trebuşoare de făcut.

Au căzut de acord asupra orei de plecare şi Josian, cu inima uşoară, a pornit alergând pe scări, spre camera ei.

Când a ajuns, a descoperit că uitase să-şi încuie uşa, ceea ce era cât se poate de ciudat, deoarece ea fusese întotdeauna atentă cu lucrurile astea. Totuşi, de dimineaţă fusese cam obosită şi era foarte posibil să-i fi scăpat...

A început să împacheteze, apoi s-a oprit, pentru c-şi schimba fusta albă cu nişte pantaloni bej, care se potriveau mai bine şi cu mersul cu maşina şi cu plimbatul prin bazar.

Era o zi fierbinte și, când s-a uitat pe fereastră, razele soarelui reflectate în piscină au orbit-o imediat. Dar nu acesta era motivul pentru care s-a retras imediat de la geam. Când începuse să se obișnuiască cu lumina puternică, l-a zărit pe Raymond Laurent la una din măsuțele de lângă bazin. Gândul că va trebui să dea din nou ochii cu el a făcut-o să simtă o înțepătură în inimă. Totuși, era necesar să regleze conturile cu omul acesta straniu.

„Sunt la fel de conștient ca și tine, de jocul pe care-l jucăm amândoi", își aminti ea. Ce joc . Ea nu încercase niciodată să-l seducă... Nici n-ar fi îndrăznit. Ea era exact ingenua pe care el o ironizase...

Ei bine, toate acestea erau deja de domeniul trecutului. Da, dar asta n-o împiedica să se-nfurie. Pentru a-și mai potoli mânia, s-a apucat să-și rezolve corespondența. A căutat scrisoarea lui Tony Greyhurst, și a vârât-o într-un plic, pe care a scris adresa Nataliei Jones. Apoi, s-a apucat să compună o scurtă epistolă pentru sora ei Francine, în care-i relata câte ceva despre călătoria ei la Ain el Ourida, despre faptul că i se ivise o ocazie să viziteze Tarfa și că pornea într-acolo în după-amiaza aceea. I-a scris despre Kit, dar nimic despre Raymond sau despre Natalie. Sigur, când se va-ntoarce acasă, o să-i povestească ea și restul... Dar, pentru moment, nu era diplomatic s-o informeze despre asemenea aventuri. David, soțul Francinei, era un soț excelent, dar dorea ca totul să se facă după cum se cuvine...

O dată terminată corespondența și bagajele făcute, Josian a coborât să lase cheia la recepție. Trecând pe lângă piscină, l-a observat cu coada o-

chiului pe Raymond, dar s-a decis să lase neplăcuta discuție pentru mai târziu.

Recepționerul i-a zâmbit amabil și s-a interesat de programul ei în continuare, bineînțeles doar din amabilitate.

Ajunsă în suk, Josian și-a luat un băiețel ca ghid și s-a îndreptat către locul unde se aflau argintarii. Aici, a rămas de-a dreptul uluită de arta meșterilor din atelier. Tocmai făceau niște piese minuscule, care urmau să fie montate pe un lanț, devenind astfel o superbă brățară. Josian ar fi dorit s-o cumpere pentru sora ei dar, aflând prețul, a returnat obiectul fără prea multă tragere de inimă — depășea cu mult posibilitățile sale.

În momentul acela, auzi din spate :

— Natalie !

Oh, nu ! Nu se simțea suficient de pregătită pentru o întâlnire cu Raymond Laurent. Acesta îi zâmbea, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut între ei cu o seară în urmă și o întrebă :

— Te-am observat cum admirai brățara aceea. Îmi permiți să ți-o cumpăr, Natalie ?

Oare glasul lui nu suna cam ironic ? Josian nu era prea sigură de asta, dar era cât se poate de sigură de răspunsul pe care-l va da :

— Nu, mulțumesc. Nici în vis nu voi accepta vreun dar din partea dumitale — niciodată ! Și, oricum, eu nu-mi doream brățara aceasta. Voiam doar să-i fac un dar surorii mele. Dar... dar cred că nici ei nu i-ar plăcea...

— Nu ? Ochii lui o priviră inchizitorial și un surâs enigmatic i-a apărut pe buze. Bine, facă-se voia ta...

Apoi, s-a întors și a început să se târguiască cu

argintarul. Când tratativele s-au încheiat și brățara a fost frumos ambalată și înmânată lui Raymond; ea s-a răsucit și a ieșit din prăvălie, întrebându-se în gând dacă delicata bijuterie era un cadou pentru fata marocană pe care tocmai o visase în noaptea precedentă și pe al cărei braț bronzat ar fi arătat, realmente, splendid.

— Vrei să te mai plimbi prin cetate ? Am observat că nu-ți pasă că străzile sunt murdare și că ești obligată să intri în contact cu oameni care au cu mult mai puțin decât tine.

Glasul lui era catifelat, cuvintele purtau în ele căldură omenească și asta, parcă, o durea puțin.

— De ce să-mi pese ? Totul este cu adevărat fascinant. Îmi plac foarte mult copiii de aici. Par a fi deosebit de isteți. Dar aș fi dorit să mă pot apropia mai mult de femei. Încă nu m-am obișnuit cu vălurile acelea ale lor și-mi par ca un fel de bariere.

S-a oprit brusc, dându-și seama că el o privește intens și o ascultă cu un interes vădit. Ochii lui, buza de jos ușor răsfrântă, statura înaltă, genele dese, tot ce avea acest bărbat constituia pentru ea o puternică atracție fizică, atracție pe care, acum, o simțea până-n măduva oaselor și-i producea un tremur ciudat pe coloana vertebrală.

Imediat, și-a adunat gândurile și și-a restabilit autocontrolul. Acum era absolut sigură — acesta-i bărbatul asupra căruia o prevenise ghicitoarea..: Deci, trebuie să se teamă de el, să n-aibă nici un pic de încredere în el, să... să nu se-ndrăgostească de EL ! Aceasta era esența problemei, dar era prea târziu...

Era gata-gata să dea peste un cărucior cu zarzavaturi, dacă Raymond n-ar fi apucat-o de braț și

n-ar fi tras-o de acolo. Atingerea lui a constituit pentru ea un veritabil şoc electric, care o făcu să revină la realitate. Auzi ! Să se-ndrăgostească de el ! De omul care a ridiculizat-o de atâtea ori ! De omul care...

Tocmai se pregătea să-i comunice, pe un ton cât se poate de tăios, dezacordul ei în privinţa faptului că el îi plătise hotelul, când el a întrerupt-o :

– Azi-dimineaţă am avut o discuţie cu prietenul tău american şi aş dori să-ţi dau un sfat.

– În legătură cu Kit ? întrebă Josian iritată la culme. Mulţumesc, domnule Laurent, nu cred să am nevoie de vreun sfat în legătură cu Kit Garett.

– Am bănuit eu că vei reacţiona aşa, rosti el crispat. E clar că-ţi place de el... Oricum, tot o să-ţi dau sfatul acela. Doar pentru asta am venit aici, după tine... Într-o ţară străină şi, mai ales, într-o ţară ca Marocul, este înţelept să fii cât se poate de atent când te împrieteneşti cu cineva.

Josian îl privi uimită. Ca să vezi ! Un asemenea sfat, din partea lui ! Păi, el era ultimul om care să-i vorbească despre înţelepciune şi despre prudenţă. Citindu-i parcă gândurile, Raymond continuă :

– Te gândeşti la noaptea care a trecut, domnişoară Jones ? Sau, ar fi mai bine să-ţi spun Jo. Mi-amintesc că mi-ai zis că acesta este numele cu care-ţi place să ţi se adreseze prietenii... M-am gândit şi eu la asta şi trebuie să-ţi cer iertare pentru faptul că mi-am dat frâu liber sentimentelor şi simţurilor. Tot ce pot spune în apărarea mea este că nu sunt deloc obişnuit cu fete ca dumneata şi că am uitat că în acest domeniu ai mult mai puţină experienţă decât mine. Sper că te vei strădui să mă ierţi, chiar dacă nu vei reuşi să uiţi.

Josian era copleşită de situaţie. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că el îşi va cere scuze şi, prin urmare, habar nu avea cum trebuie să procedeze mai departe, ce trebuie să facă sau să spună.

– Îţi promit – aşa ceva nu se va mai repeta niciodată. Sper că vei trece peste toate şi-mi vei acorda încredere. Deoarece, crede-mă, nu doresc decât să-ţi fiu de ajutor. Şi, din această cauză, trebuie să-ţi vorbesc despre american.

– Bine. Ce-i cu el ? rosti Josian cu jumătate de glas.

– Mi-ai spus că a lucrat pentru Corpul Păcii. Regret, dar nu cred că acesta-i adevărul, domnişoară Jones... Jo.

Asta era tot ? Josian era uimită. Nu credea că faptul acesta avea vreo importanţă şi, oricum, ea credea că americanul îi spusese adevărul. Prin urmare, zise :

– Ei, şi ? Chiar crezi că are vreo importanţă ?

– Nu, niciuna, dacă socoteşti că adevărul nu-i important, răspunse el sec. Dar, atunci când cineva nu-ţi spune adevărul, face asta deoarece doreşte să-l ascundă, nu ?

Josian simţi cum i se aprind obrajii. Tocmai ea să fie pusă în situaţia de a-i critica pe cei ce ascund adevărul ! Ea, care era... cine ? Domnişoara Jones... Natalie... Jo... ?

– Aş da oricât să aflu ce-i în mintea ta, Jo, continuă Raymond Laurent. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu crezi că domnul Garett ar putea avea ceva de ascuns ?

– Nu, nu cred, negă ea, convinsă. Este o persoană cât se poate de respectabilă. A închiriat o

mașină pentru a călători prin țară... are destui bani... tatăl lui este...

S-a oprit, observând nerăbdarea francezului.

– Banii nu reprezintă întotdeauna o bază pentru integritate. N-ai aflat asta până acum ?

– Tot ce vreau să spun este că nu-i un pierde-vară, oftă Josian plictisită. Și, crede-mă, nu doresc să mai continuăm această discuție. Pur și simplu avem opinii diferite în privința lui Kit, și gata ! Adevărata mea preocupare, lucrul care mă deranjează cel mai mult acum, este faptul că mi-a fost achitată camera la hotel de către... un... străin. Și-a deschis poșeta și a extras din ea un pumn de bancnote. Te rog, ia-ți de aici cât trebuie. Asta mă va salva de la a-ți face o scenă la hotel.

El continua să meargă, privind drept înaintea sa și ignorând banii din mâna ei.

– M-am simțit insultată ! De parc-aș fi... nu știu ce fel de fată ! Dacă nu iei banii chiar acum, o să te duc la managerul hotelului, unde vom avea o discuție nu prea plăcută, pentru nici unul dintre noi !

Glasul începuse să-i tremure și simțea că, peste câteva clipe, va izbucni în lacrimi.

– Foarte bine. N-am știut că vei da atâta importanță faptului. Dar am greșit, fu el de acord. Cu banii aceștia ai fi putut să-i cumperi surorii tale un dar, continuă el după ce-și luă câteva bancnote și-i întinse restul. Nu vrei să accepți brățara pe care am cumpărat-o, pentru a i-o dărui ?

– Nu vreau nimic de la dumneata, rosti Josian în șoaptă. Oare ce fel de fată îți închipui dumneata că sunt eu ?

— O fetiță naivă, îi răspunse el blând. Ai de gând să pleci astăzi ?

— Da. După-amiază. Cu Kit Garett, mai adăugă ea victorioasă.

— Dar ți-am spus deja că-ți stau la dispoziție, nu ? Și-atunci, ce rost are să discuți cu un alt bărbat... despre care nu știi absolut nimic. Ar fi cu mult mai înțelept dacă ai veni cu mine.

— Ce nostim ! exclamă Jo. De parcă aș ști o mulțime de lucruri despre dumneata, nu ? Și-apoi... mie-mi place Kit...

— În schimb, eu nu-ți plac, așa-i ? Iar aceasta-i numai din vina mea.

Josian s-a făcut că nu-l aude și a continuat grăbită :

— În plus, tocmai s-a întâmplat ca el să meargă în orașul în care doresc să merg și eu.

Au ajuns la hotel și Raymond n-a apucat decât s-o mai întrebe :

— Și care-i orașul acela, Jo ?

Josian ridică din umeri și o luă la fugă pe cărare. Trebuia să scape de el acum, până nu era prea târziu...

* * *

Când a coborât la masă cu Kit, Raymond nu se afla acolo. Josian începu să-și studieze partenerul, influențată oarecum de spusele lui Raymond Laurent. Privindu-i gura ascunsă de mustață, se gândi, oarecum ciudat, la sărutul prietenesc pe care Kit i-l dăduse aseară și conchise, fără să înțeleagă ea însăși de ce : N-aș vrea să mă mai sărute vreodată. Tocmai se străduia să-și explice motivele care

o determinaseră să gândească astfel, când Kit o întrerupse :

— La ce te gândeai, scumpo ?

Ea își ridică ochii către el și-l întrebă liniștită :

— Chiar ai lucrat pentru Corpul Păcii, Kit ?

El nici măcar nu clipi.

— Păi, de ce să-ți spun că am lucrat acolo, dacă n-aș fi făcut-o ? Continuă, după o scurtă pauză : Pot să ghicesc cine ți-a băgat felurite prostioare-n căpșor, scumpo. Iar te-ai întâlnit în suk cu prietenul tău francez. M-a oprit și pe mine, când mă duceam la poștă. Mi-a pus vreo câteva întrebări, dar i-am explicat că nu suport când cineva se bagă-n problemele mele personale.

Pe chipul lui apăru o expresie cu adevărat urâtă și rea și Josian regretă că fusese atât de lipsită de tact.

— Îmi pare rău că am spus asta, zise ea scurt.

El zâmbi cam ciudat :

— Vrei să uit ? Chiar așa ? Mă tem că nu pot face asta. Știi ce, Jo ? Prietenul tău francez încearcă, în mod voit, să mă scoată din pepeni.

— Nu spune prostii, răspunse Josian, vizibil jenată. De ce ar face-o ?

— Chiar vrei să știi, scumpo ? O.K. Răspunsul este cât se poate de aproape. Du-te la prima oglindă și admiră-te, din cap până-n picioare. Deci, să nu fii surprinsă dacă mă voi strădui și eu să-l denigrez pe francezul tău. Legea junglei. N-am de gând să rămân cu brațele-ncrucișate, în vreme ce el mi te răpește și fuge cu tine în deșert.

Jo încercă să zâmbească, dar avea senzația că americanul cam lua lucrurile-n serios. Râse scurt și-i spuse :

– Nu cred că situația este așa cum o expui tu. Lui Raymond Laurent nu-i pasă nici cât negru sub unghie de mine.

– Haide, haide, scumpo, nu-mi vinde mie gogoși dintr-astea ! Sau ești modestă, sau nu prea te pricepi la bărbați. Oricum, să-ți spun și eu câte ceva despre amicul tău. Este unul dintre aceia care doresc să stoarcă și ultima picătură dintr-o țară ca aceasta. De aceea, nu dorește ca oamenii simpli să învețe carte și prin urmare, nu-i poate suferi pe cei ca mine, cărora le pasă de educația poporului de aici. Cum n-are ce să zică de rău împotriva mea, s-a hotărât să umble cu minciuni, cum că aș fi altceva decât ceea ce ți-am spus că sunt.

Josian clătină din cap.

– Nu, el îi ajută pe cei din Maroc. Este inginer. Se ocupă de... poduri, de irigații, de... apă...

– Ei, n-am știut asta, dar iau de bune cele ce-mi spui. Dar nu crezi că ar fi mai bine dacă marocanii s-ar ocupa de treburile lor inginerești, în loc să-i plătească pe francezi să le facă treaba, deși s-a terminat cu Protectoratul ?

Josian rămase tăcută. Nu dorea să continue discuția, deși ar fi putut să-i răspundă că inginerii trebuiau să aibă o pregătire specială și că, până ce vor fi suficienți ingineri autohtoni, cineva trebuia să se ocupe de problemele vitale ale țării.

– În plus, continuă Kit, el pare a fi un individ destul de bogat. Și de unde crezi tu că-i vine toată bogăția asta ? Din salariul de inginer ? Da' de unde ! Sunt sigur că a moștenit de la tatăl său vreo plantație pe undeva, pe-aici, cu o kasbah frumoasă pe ea și unde este exploatată munca ieftină, furnizată de băștinașii lipsiți de educație.

Josian nu-l mai asculta. Ajunsese la concluzia că nu ea era mărul discordiei în toată această poveste. Probabil, cei doi nu se plăceau. Atât şi nimic mai mult. În ceea ce o privea, ea credea că Kit lucrează la Corpul Păcii şi că Raymond iubeşte Marocul. Ea simţise, pe când traversau Munţii Atlas, că inima lui este foarte legată de locurile acestea, chiar dacă... chiar dacă avea o plantaţie şi...

– Perfect ! exclamă Kit. Să terminăm cu discuţia asta fără rost. Mai vrei să vii cu mine în după-amiaza asta ? Sau optezi pentru o altă destinaţie necunoscută ?

Josian oftă, nehotărâtă. Ridicând privirile, a remarcat cu ce intensitate se uita Kit la ea. Oare era chiar atât de important pentru el ce va hotărî ea în această privinţă ? Oare era ea atât de importantă pentru el ?

– Sigur că merg la Tarfa cu tine, rosti ea alb. Şi, te rog să mă crezi, lui Raymond Laurent nici nu-i pasă de mine. Prin urmare, hai să nu mai vorbim de el, da ?

– Bucuros, spuse Kit şi se întoarse la farfuria din faţa lui.

Speriată şi tăcută, Josian asculta o voce ciudată care-i şoptea că şi Raymond va veni la Tarfa.

CAPITOLUL VII

Şedea în holul hotelului, aşteptându-l pe Kit, atunci când fata marocană a intrat, însoţită de un băiat care-i căra bagajele. Josian simţi cum şocul îi dilatase ochii şi-i făcuse inima să bată mai tare.

Tânăra marocană era îmbrăcată într-o tunică lungă, de mătase moarată, a cărei glugă era prinsă la spate cu un frumos şi scump ac de aur, lucrat cu pietre preţioase. La încheieturile mâinilor, Josian observă urme de henna – planta miraculoasă care te ferea de jnun, adică de duhurile rele.

Josian nu mai avea nici o-ndoială – aceasta era fata cu care-l văzuse pe Raymond Laurent la Marrakech. Era clar că venise şi acum după el. Poate că, de fapt, el se afla aici pentru ea.

Cu inima grea, Josian s-a ridicat şi s-a dus în căutarea lui Kit. Nu-i plăcea ceea ce simţea acum. Dar va avea ea grijă să şi-l scoată pe Raymond din suflet, o dată, pentru totdeauna ! Din acest moment, poate avea certitudinea că el n-o va mai urmări la Tarfa sau într-altă parte, oriunde s-ar fi dus.

Kit era la recepţie şi se întoarse către ea, oarecum absent :

– O.K. ?

Josian dădu afirmativ din cap, dar gândurile ei zburau aiurea. S-a uitat întrebător la Kit. Da, acesta era un om pe care se putea baza la nevoie. Și-apoi, nu-i ceruse decât să meargă împreună până la Tarfa — o distanță de numai cincizeci de mile ! Atunci, ce rost aveau toate presimțirile acestea negre ?

Au părăsit hotelul și au ieșit împreună în lumina strălucitoare a soarelui de amiază. După câțiva pași, Josian s-a oprit. „Probabil că n-o să-l mai văd niciodată", se gândi ea.

— Ce s-a-ntâmplat ? întrebă Kit.

— Am uitat ceva, rosti ea calm, de parcă ar fi fost adevărul-adevărat. Vin imediat. Tu du-te înainte și scoate mașina.

Înainte ca el să se dezmeticească, Jo pornise deja către hotel.

Era clar — înnebunise de-a binelea ! Unde-ar fi putut să dea de el ? Și cum ? Poate că era deja cu marocana aceea tânără și frumoasă !

Dar nici nu intră bine, mergând fără să vadă, că aproape îi căzu în brațe.

— Te-am căutat, domnișoară Jones, spuse el pe un ton răgușit. Nu mi-ai spus unde te duci și eu vreau să știu.

Josian nici măcar nu întrebă de ce.

— La Tarfa, spuse ea dintr-o suflare.

Hotărârea de a-i ascunde direcția în care se-ndrepta dispăruse ca printr-o minune, așa cum dispăruse și teama ei față de tânăra marocană. Prezența ei aici nu mai avea nici o importanță.

— Bine că transportul meu într-acolo nu depinde de dumneata, domnule Laurent. Am văzut că ți-a

sosit prietena și n-aș fi dorit să-ți stric... amuzamentul.

– Amuzamentul ? repetă el, privind-o cu oarecare uimire. Raționamentul dumitale este eronat, domnișoară Jones. Ziza este o fată serioasă. Este asistentă medicală și inima ei bate pentru această țară, pe care o iubește foarte mult.

„Inima ei bate pentru tine", își spuse Josian în gând. Nici n-ar putea fi altfel. Doar și propria ei inimă palpita ca o porumbiță speriată acum, când degetele lui continuau s-o țină de braț.

– Unde te duceai cu atâta grabă ? întrebă el.

Tonul zeflemitor din glasul lui a făcut-o să înțeleagă că el știa deja că ea venise doar pentru el – să-l mai vadă o dată, să-i mai vorbească, înainte de plecare...

– Credeam c-am uitat ceva, rosti ea rece. Dar... n-am uitat nimic.

Încercă să se răsucească, dar el nu-i dădu drumul.

– O clipă, te rog. Îmi pare rău că nu m-ai ascultat, nici pe mine, nici avertismentele ghicitoarei. Dar încă nu-i prea târziu...

Josian ridică din umeri :

– Trebuie să ajung la Tarfa... Și, dat fiind că avertismentul se referea la un bărbat brunet, care mă urmărește pretutindeni, nu crezi că bărbatul acela ai putea fi chiar dumneata ? Și-apoi, dacă am crede toate superstițiile astea prostești...

Raymond se încruntă :

– De ce ar fi trebuit să te avertizeze să te ferești de mine, domnișoară Jones ?

– Pentru că... pentru că nu știu cam nimic despre dumneata. Doar ce mi-ai spus chiar dumneata. Pen-

tru că... nu văd de ce trebuie să te intereseze într-atât tot ce fac eu, ce se întâmplă cu mine, unde mă duc...

— E normal să mă suspectezi astfel. Dar mi-am cerut deja scuze pentru cele întâmplate în noaptea trecută. Acum, toate acestea sunt de domeniul trecutului. Nu-mi doresc decât să devin protectorul dumitale.

— Dar... eu am deja un protector : Kit.

— Te lași foarte ușor prinsă-n mreje, replică el pe un ton plin de cinism.

Jo ridică din umeri.

— De Kit ? Nu-ți face griji în privința asta, nu-mi pot pierde capul pentru el. Nu-i vorba decât de un flirt de vacanță.

— Ești prea ușuratică. Nu știi că, în Maroc, există o mulțime de aventurieri și de ticăloși ?

— Și mulți cuceritori sofisticați, nu ? l-a întrerupt ea.

— Din păcate, nu pot merge astăzi la Tarfa, o informă el. Chiar trebuie să fii mâine acolo ?

— Da, vreau să merg la târgul săptămânal, răspunse ea fără să se gândească.

— Trebuie să fii acolo pentru târg ? O privi meditativ. Știi, eu sunt extrem de curios din fire. Când ne-am cunoscut, mi-ai spus că-l cauți pe Tony Greyhurst. Tot mai insiști să-l găsești ?

— Da, zise ea după o ușoară ezitare.

— Atunci, **au revoir.** Sunt sigur că ne vom întâlni mâine. Ai grijă de dumneata.

— Voi fi pe mâini bune, n-ai de ce să-ți faci probleme în legătură cu mine. Oricum, nici nu vei avea timp. Vei fi prea ocupat cu... Ziza, mai adăugă ea, aproape cu amărăciune.

Imediat după asta s-au despărțit. Pentru totdeauna, își spuse Josian în sinea sa. Căci era absolut sigură că el nu se va mai întâlni cu el la Tarfa a doua zi.

Kit ieșise din mașină și o aștepta, vădit nerăbdător. Au pornit imediat, părăsind Ain el Ourida și îndreptându-se către valea Draa. Pe drum, Josian ar fi dorit să-l întrebe o mulțime de lucruri pe Kit, în legătură cu activitatea lui de instruire a micilor marocani, dar i-a fost teamă ca acesta să nu-și închipuie că-l descoase, doar pentru a-și dovedi sieși că Raymond greșise în privința lui.

Întrucât nici Kit nu s-a dovedit mai vorbăreț, Josian s-a decis să se destindă, admirând peisajul. Ieșind din orașul Agdz, drumul a pornit în paralel cu râul Draa și Jo a simțit o adevărată încântare privindu-i apele, după toată uscăciunea pe care o întâlnise până atunci. Apă și plantații — straturi verzi de orz, porumb și henna, întinzându-se de-a lungul apei care-și schimba mereu culoarea din verde în albastru și iarăși în verde. Și pomi fructiferi, cu fructe viu colorate...

Dincolo de drum se vedeau oameni cu măgari și femei care purtau pe cap vase mari de ceramică pline cu apă, sau imense legături de iarbă proaspătă.

În sfârșit, au ajuns la Tarfa, un orășel roz așezat într-un crâng de palmieri în jurul cărora vântul adunase mici dune de nisip trandafiriu.

— Ei, iată-ne ajunși, spuse Kit. Ce părere ai ? Sper că nu ești prea dezamăgită. Mă-ntreb, dacă au, cumva, vreun hotel mai curățel ?

— Nu-mi pasă cum e, atâta vreme cât are un loc unde să mă pot spăla — o baie sau un duș, spu-

se Josian, zâmbind obosită. Şi nu-s câtuşi de puţin dezamăgită. Găsesc că totul este extrem de interesant, nu crezi ?

– Sigur că da, răspunse el laconic.

Au dat de un hotel mic, destul de curat, dar foarte simplu. Josian făcu un duş şi-şi spălă părul într-o sală de baie primitivă, care s-a umplut de felurite mici insecte zburătoare imediat ce ea a aprins lumina.

A plecat cu Kit la restaurantul pe care-l întâlniseră pe drumul către hotel şi Josian a mâncat cu o poftă deosebită tajin – o mâncare de pui cu adevărat delicioasă.

– Se vede că-ţi place, a remarcat Kit, amuzat. Ochii aceia aurii ai tăi s-au rotunjit şi arată ca două farfurioare. Arăţi ca un copil în faţa pomului de Crăciun încărcat cu daruri. Cum de eşti atât de naturală ? Sau nu faci decât să joci rolul unei fetiţe naive ?

Josian îl privi uluită. Raymond îi pusese exact aceeaşi întrebare, numai stilul era diferit. O acuzase de a fi jucat rolul unei ingenue. Părea că amândoi o identificaseră cu veritabila Natalie Jones.

– Am doar douăzeci de ani. Vrei să spui că, în Statele Unite, majoritatea fetelor de vârsta mea sunt teribil de sofisticate ? Sau ai uitat deja, fiind de prea mult timp în Maroc ? De câtă vreme te afli aici, Kit ?

– De destulă, ca să mi se facă deja lehamite, răspunse el, oarecum pe ocolite. Şi-apoi, că eşti de douăzeci sau de treizeci de ani, nu-mi pasă. Eşti frumoasă ca o vrăjitoare şi sunt nebun după tine.

Oricât de naivă era Josian, tot şi-a dat seama de minciuna cusută cu aţă albă a lui Kit, dar s-a făcut

că nu observă nimic și i-a oferit acestuia un surâs fad.

Lasă, mâine se va întâlni cu îmblânzitorul de șerpi și... Și ce ? Dacă va fi iarăși trimisă într-altă parte să-l caute pe Tony Greyhurst ? Brusc, totul i-a apărut cât se poate de ireal și, pentru prima oară, s-a simțit copleșită de strania situație în care se vârâse singură. Dacă, măcar, i-ar putea cere ajutor lui Kit... Dar nu. Kit era doar un străin și, în exact momentul acela, ea deveni extrem de conștientă de asta.

Kit i se adresă, întrerupându-i meditația :

— La ce te gândeai, Jo ? Cred că nu-ți pasă deloc că eu sunt nebun după tine, așa-i ? Regreți, cumva, c-ai venit cu mine ?

Ea clătină încetișor din cap.

— Este... este atât de ciudat faptul că mă aflu aici, cu tine... Noi... noi nu știm aproape nimic unul despre celălalt și...

— Așa-i viața. Te întâlnești, se produce un fel de impact, apoi pleci mai departe. Tu și cu mine ne-am influențat, într-un fel, reciproc viețile. De-acum încolo, vom fi altfel, doar pentru faptul că ne-am întâlnit. Poate că, grație ție, eu o să cunosc o miraculoasă schimbare în bine. Ei, cum bine știi, toate se întâmplă din voia lui Allah. Așa se spune pe aici. Poate că, totuși, este o filozofie foarte confortabilă — te absolvă de orice responsabilitate.

— Chiar crezi în chestia asta cu insh'Allah ?

— De ce nu ? Deși eu am luptat împotriva voiei lui Allah, chiar din ziua în care m-am născut. Întotdeauna am dorit să fac totul după dorința mea și să-mi croiesc singur destinul...

— Și ai reușit ?

Kit privi, absent, fumul albăstrui care ieşea din ţigara pe care şi-o aprinsese.

— Sigur că da. Mi-am croit singur propriul meu destin.

Jo îl întrebă, plină de curiozitate :

— Vrei să spui... venind în Maroc, ca să-i înveţi carte pe copiii de aici ?

El a ridicat din umeri :

— Şi asta. N-am stat niciodată cu mâinile-n sân, aşteptând să văd cum se vor desfăşura evenimentele.

— Dar, uneori, ele se desfăşoară după voia lor, îl contrazise Josian. Se gândea acum la ea însăşi, căzută în mrejele unei aventuri destinate lui Natalie. Era sigură — aici era doar mâna sorţii. Să-i spună şi lui ? Ieri, s-ar fi putut să fie tentată s-o facă. Dar astăzi. . Lumina crudă a becului devenise obositoare şi ea îşi ridică mâna, încercând să-şi protejeze ochii. Kit interveni prompt :

— Eşti obosită, Jo. Cred că un somn bun va fi benefic pentru amândoi.

S-au ridicat. Josian se simţea extenuată. Kit a condus-o la hotel şi s-a despărţit de ea în capul scării :

— Ne vedem mâine...

Da, mâine, se gândi Josian. Poate că, după ce se va-ntâlni cu îmblânzitorul de şerpi, se va hotărî să-i povestească lui Kit. Avea ciudata senzaţie că mâine, când se va scula, Kit nu va mai fi acolo. Şi, dacă nici Raymond n-o să mai vină, ceea ce era cât se poate de plauzibil, atunci va rămâne cu adevărat singură.

Dimineața, însă, a constatat că, bineînțeles, Kit nu plecase nicăieri. După ce-și termină cafeaua, îi spuse :

— Mă duc în suk.

Kit se opri din mâncat și o privi mirat :

— Cum ? Atât de devreme ?

Ea confirmă, printr-o înclinare a capului.

— Înainte de a se face prea cald. Dar nu-ți face griji, nu-i nevoie să vii și tu. Bănuiesc că ai văzut asemenea târguri sătești deja și că pentru tine ele nu mai prezintă nici un fel de interes.

— Sigur c-am văzut, fu el de acord. Dar nu alături de o fată frumoasă ca tine. Oricum, du-te singură. E prea devreme pentru un bătrân de douăzeci și nouă de ani. Vin și eu mai târziu.

Asta îi convenea de minune lui Josian. Ea plecă imediat, mergând fără grabă pe străzile înguste ale orășelului. Prima ei impresie despre Tarfa fusese cât se poate de corectă. Era, cu adevărat, un oraș roz, ca o scoică, cu arcade și coloane sculptate, cu fântâni în apele cărora se jucau razele soarelui de dimineață, cu parfum de flori de portocali... Parc-ar fi fost dintr-o poveste din O Mie și Una de Nopți.

În bazar, începu să-l caute pe îmblânzitorul de șerpi, printre toate corturile și tarabele care se-nghesuiau unele într-altele. Era o abundență de mărfuri colorate, frumos lucrate, expuse în lumina puternică a astrului zilei, legănate de invitațiile cântate de negustorimea aceea pestriță.

Îmblânzitorul de șerpi era înconjurat de o mică mulțime care urmărea atentă mișcările reptilei unduind la sunetele fautului fermecat. Josian s-a oprit, așteptând sfârșitul reprezentației, pentru a căpăta o „audiență privată".

Apoi, a decis c-ar fi mai bine dacă ar profita de timp și s-ar plimba puțin prin suk. Un vânzător știrb i-a întins un coșuleț frumos împletit, în care, pe frunze ca de ceară, se odihneau, ademenitoare, niște grapefruit. Josian a luat coșulețul, a plătit și a plecat mai departe.

La o tarabă, a văzut un șal mare, alb, ca de mătase, frumos brodat manual și s-a gândit că acela ar fi darul perfect pentru Francine. Când s-a interesat de preț, vânzătorul i-a spus c-ar dori, în schimbul acelui haik, să primească sandalele cu care era încălțată. Luându-i nedumerirea drept insatisfacție, negustorul i-a mai oferit, pe lângă haik, și un caftan bleu de bumbac, încheiat cu o mulțime de nasturi în față. Josian zâmbi amuzată, și-i explică neguțătorului că va trebui să se ducă să-și cumpere alte încălțări, fapt cu care acela fu cu totul de acord și-i promise c-o va aștepta cu marfa.

Între timp însă, reprezentația îmblânzitorului de șerpi se terminase și mulțimea începuse să se-mprăștie. Când n-a mai rămas nimeni, Josian s-a apropiat de el și i-a arătat mica amuletă de aur de la gât, întrebându-l dacă n-are cumva o scrisoare pentru ea, adică pentru Natalie Jones. Îmblânzitorul a scos o gentuță de piele, din care a dat la iveală un plic, pe care i-l întinse lui Jo. Exact în momentul acela, ea-l observă pe Kit care venea spre ei și încercă să ascundă scrisoarea sub grapefruit. Îmblânzitorul o rugă să mai rămână puțin, apoi își luă flautul de bambus și începu să sufle-n el, până ce cobra din coș a prins să se miște. Josian socotea în gând cam cu cât va trebui să sporească suma cu care intenționase să-l recompenseze pe îmblânzitorul de șerpi. Kit, care se apropiase deja de ea,

a scos niște bani și i-a îndesat în mâna îmblânzitorului. Se pare că acesta era extrem de mulțumit, deoarece afișă un surâs lipicios și nu mai contenea cu plecăciunile.

Josian protestă vehement :

— Eu trebuia să-l plătesc. A fost... a fost distracția mea !

— Las-o baltă ! Bagă-ți banii în poșetă și hai să ne uităm la bijuteriile alea berbere. Dacă ești cuminte, poate că-ți cumpăr ceva pentr pus pe cap.

Spre marea uimire a lui Jo, Kit i-a cumpărat un fel de lanț de care atârnau mai multe ornamente măiestrit lucrate. Lanțul trebuia așezat pe frunte și toate acele ornamente atârnau în jurul capului.

Josian a încercat să refuze darul, dar Kit a liniștit-o :

— Ia-l, scumpo, Eu n-am ce face cu el. Nu port așa ceva — nu-i stilul meu. Și-apoi, nu-i nevoie să-i spui iubitului tău că ți l-am cumpărat eu, nu ?

Jo s-a abținut de la comentarii. Dacă i-ar fi spus că n-avea nici un iubit, ar fi însemnat că era liberă și asta ar fi sunat ca o invitație. Așa că a preferat să tacă.

— Ce-ar fi să te duc înapoi, la hotel ? o întrebă el. Faci un duș, după care mergem să prânzim amândoi la restaurantul lui Ali.

Josian fu de acord. Ajunsă în camera ei, lăsă coșulețul cu fructe pe pat și, după ce se răcori sub jetul de apă rece, se schimbă pentru masă.

Dar la restaurantul lui Ali nu era nici urmă de Kit. Josian a revenit la hotel și a întrebat de el. Spre marea ei mirare, bărbatul de la recepție o informă că domnul Garett a plătit și a plecat. Da, a achi-

tat și camera ei. Pentru două nopți. Era, cumva, domnișoară Ienes supărată din acest motiv ?

— Nu, totul este perfect. Pur și simplu am uitat că trebuia să plece astăzi. Sigur, așa și trebuie să fie. El urma să plece astăzi, iar eu — mâine. Vă mulțumesc.

Dezorientată, Iosian a urcat cu pași grei în camera sa. Aici, pe pat, se afla încă micuțul coșuleț cu grapefruit. Ceva, însă, îi spunea că scrisoarea nu mai era acolo.

CAPITOLUL VIII

Rămăsese în genunchi pe duşumea, cu fructele împrăştiate în jurul ei. Nu era nici urmă de scrisoare şi era convinsă că i-o luase Kit. Avusese destul timp şi destule ocazii, în timp ce se plimbau prin bazar.

Dar de ce ? De ce ? Pe cine mai putea interesa Tony Greyhurst ? Pe cine altcineva, în afară de Natalie Jones ?

Sigur, pe părinţii lui !

De aceea îşi luase Tony măsuri de precauţie, ascunzându-şi cât mai bine urmele. Ei doreau, cu orice preţ, să împiedice această căsătorie. Nu avuseseră nici o clipă, intenţia de a se-ncrede în Natalie. Şi-a amintit de chipul lui Tony, de înfăţişarea aceea neliniştită şi imatură a lui. Iar Natalie era atât de versată în toate şi minunaţii ei ochi cenuşii erau atât de duri !

Bine, dar care era rolul lui Kit ?

Desigur, o făcea pentru bani. Concluzia cinică la care ajunsese singură o surprindea oarecum. Da, Raymond avea dreptate — Kit nu lucrase pentru Corpul Păcii. Şi-atunci, cine şi ce era el ? Detectiv ? Sau doar unul dintre acei aventurieri care fac orice pentru bani.

Acum, nu-i mai păsa de nimic. Nici măcar de faptul că el crezuse că ea era Natalie Jones şi-i făcuse curte, pretinzând că-i era prieten bun.

Iar ea îl plăcuse !

Oh, ce proastă !

Fără să realizeze ce face, începu să-şi vâre-n valiză hainele, trusa de machiaj, obiectele de toaletă, renunţând la o ordine anume. Privi repede în jurul ei, nu cumva să fi uitat ceva. Fructele şi coşul nu le va putea lua cu ea, aşa că le va lăsa aici. Împachetă darul pentru Francine şi, după o clipă de gândire, luă şi bijuteria berberă pe care i-o dăruise Kit. Mai bine s-o ia ea, decât şacalul acela — proprietarul hotelului. Bine că, cel puţin, nota de la hotel fusese achitată, meditä ea cu cinism, în timp ce închidea uşa în urma sa şi, târându-şi bagajele grele, începu să coboare scara întunecoasă.

Trecu repede pe lângă proprietar, salutându-l uşor cu capul şi se îndrepta spre Piaţă. Era sigură că, aseară, văzuse acolo un taxi şi acum avea de gând să-l ia şi să plece în căutarea lui Kit, chiar dacă asta o va costa ultimul dirham.

Păzeşte-te de bărbatul brunet ! Ghicitoarea aceea avea perfectă dreptate.

Acum, mânia ei înăbuşită se transformă în explozie. Auzi ! S-o înşele în halul ăsta ! Fusese o proastă să se lase atât de uşor păcălită şi să se-ncreadă în privirile acelea deschise, sincere, pline de admiraţie şi de prietenie faţă de ea ! Cel puţin... cel puţin... n-o sărutase decât o singură dată. Ei, dacă-n locul lui ar fi fost Raymond, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel...

Sigur, în colţul celălalt al pieţei se afla un taxi care se-ncingea sub soarele dogorâtor al amiezii.

Dar era atât de prăfuit, de vechi și de dezmembrat, încât simți un fel de repulsie față de el. Nu se putea urca într-un asemenea vehicul !

Se opri și începu să privească cu disperare împrejur. Doamne ! De ce nu apare acum Raymond Laurent — salvatorul ei ? Cum s-ar mai lăsa ea în voia lui în momentul acesta !

Dar șansa nu i-a mai surâs de data asta. Cât vedeai cu ochii, nu se zărea absolut nici un european.

Va trebui, deci, să ia taxiul acela. Șoferul stătea sprijinit de zidul unuia din clădirile trandafirii și o privea plin de speranță. Purta turban și un halat cenușiu, ponosit. Era slab și cu ten de culoare închisă. Ea se hotărî să-l abordeze.

După primul pas însă, s-a oprit. Și când o s-o întrebe încotro vrea să meargă, ce direcție să-i indice ?

Un nou moment de nehotărâre, apoi porni, cu pas mai sigur, către un grup de bărbați care discutau gălăgios în apropierea taximetristului. Acesta, observând-o că se pusese în mișcare, s-a ridicat și a venit către ea :

— Doriți să mergeți cu taxiul meu, madame ?

Uitându-se cam fără tragere de inimă la hârbul lui, Josian s-a gândit că, fără doar și poate, nu dorea așa ceva. Dar ce să-i faci, alt taxi nu exista. Prin urmare, se străduí să-și compună un zâmbet luminos și zise da. Apoi, îi explică șoferului că ar vrea să-și găsească prietenul și-i descrise mașina lui Kit. Sigur, șoferul cunoștea mașina — era singura mașină străină din oraș. Dar nu știa încotro plecase posesorul ei.

Deci, marocanul s-a apropiat de grupul de bărbați și i-a întrebat dacă văzuse cumva în ce direcție o luase mașina aceea.

Arabii se porniră să vorbească toți deodată, făcând gesturi largi și râzând zgomotos, dar nu furnizară nici o informație utilă.

Tocmai când Josian simțea c-a ajuns în pragul disperării, s-au oprit lângă ea doi puști care i-au confirmat că-l văzuseră pe Kit și că el le dăduse bani ca să-i arate pe unde s-o ia. Apoi, ochișorii puștilor s-au îngustat și amândoi au tăcut ca prin farmec. Josian și-a lăsat jos bagajele și s-a căutat în poșetă. Pentru patru dirhami, a aflat că monsieur a plecat către micuța localitate din zona En-Nakhla, undeva, la marginea deșertului.

En-Nakhla ! Taximetristul, cu o privire plină de nesiguranță, începu să-i înșire neajunsurile care o așteptau :

– E departe, madame, trebuie să traversăm un pustiu plin de bolovani și...

Josian n-avea nici timp și nici chef de asemenea tertipuri. A rostit ferm că va merge, fie ce-o fi, la En-Nakhla și și-a pus bagajele în spatele mașinii, urcându-se apoi, lângă ele.

Șoferul dădu ochii peste cap, își ridică mâinile a neputință, începu să rocifereze în limba lui maternă dar, până la urmă, se așeză la volan, porni motorul și, în entuziasmul general al mulțimii din piață, au pornit către En-Nakhla.

Josian s-a lăsat pe spate, pe locul ei plin de praf, încercând să se relaxeze puțin.

Acum, când toate se făcuseră după voința ei, începea să aibă unele îndoieli că acțiunea ei fusese

dintre cele mai înțelepte. Nici măcar nu știa la ce distanță se află acel En-Nakhla !

În ceea ce-l privea pe Kit, era absolut sigură că el fusese plătit de Blyth Greyhurst ca s-o urmărească pe Natalie și să facă tot posibilul ca ea să nu-l găsească pe Tony și să nu se mărite cu el. Cum i-ar putea ea ține piept unui om atât de puternic și atât de hotărât să-și croiască singur destinul după propriile sale tipare ? Doar el însuși îi spusese că-și ține soarta în mâini. În timp ce ea, Josian Jones, plutea ca o frunză pe apă, neavând habar încotro o va purta curentul. Iar Kit o păcălise cu atâta ușurință !

Se crispă când își aminti cum o abordase el în Grădinile Menara, ce încântată fusese ea de ciudata „coincidență" că și el avea drum la Tarfa, exact în orașul unde trebuia ea să ajungă. „Coincidența", își dădu ea seama, fusese legată de faptul că ea uitase să-și încuie ușa camerei de la hotel, după ce lăsase acolo scrisoarea lui Tony, pe care dorea să i-o expedieze lui Natalie.

Ei bine, avea totuși o oarecare satisfacție – exista ceva ce Kit nu știa și care l-ar fi oprit din acțiunile sale, exceptând cazul în care, în scrisoarea furată, Tony și-ar fi dezvăluit coordonatele. El nu știa că va avea nevoie de acel „Sesam, deschide-te !", de micuța gazelă de aur. Dar bucuria i se întunecă la gândul că banii constituiau un argument mai puternic decât orice amuletă, iar Blyth Greyhurst, tatăl lui Tony, nu ducea lipsă de așa ceva. Dimpotrivă.

Oricum, continuă ea să mediteze, era la latitudinea lui Tony să-și aleagă mireasa. În această privință nu puteau hotărî pentru el nici mama sa, nici tatăl său și mai ales Kit.

Între timp, Natalie Jones habar n-avea că ea rătăcește printr-un pustiu bolovănos, într-un taxi care se zguduie din toate încheieturile, amenințând să se transforme, dintr-un moment într-altul, într-o grămadă de piese vechi.

Cred c-am înnebunit, își spuse ea, și nici măcar nu știa dacă să râdă sau să plângă din pricina asta. De fapt, nimeni dintre cei care țineau la ea nu știa unde se afla acum. Nici măcar Raymond Laurent căruia, într-adevăr, îi păsa de soarta ei...

Mașina se legăna și scotea niște sunete cumplite, ceea ce o făcu, pentru moment, să ia contact cu realitatea înconjurătoare. Iată un imens zid de stâncă, iar Sahara, probabil, se-ntinde dincolo de el. Sahara, și Kit, și... Tony. Taxiul începu să urce pe o pantă periculos de abruptă și Josian se întrebă dacă hârbul acela va reuși să ajungă cu bine la destinație.

Nu-și putu reține oftatul de ușurare când constată că au atins punctul cel mai înalt al traseului și că bătrânul automobil o lua la vale.

Ceva mai târziu, tocmai când au dat de un teren puțin mai neted, taxiul a tușit, a tremurat de vreo două-trei ori din toate-ncheieturile, după care s-a oprit definitiv. Șoferul, după ce făcu câteva încercări inutile de a porni din nou motorul, îi adresă Josianei un surâs perfect irresponsabil, coborî și ridică în silă capota mașinii.

Josian rămase să se uite cu disperare la peisajul înconjurător. Da, știuse că se va-ntâmpla așa, chiar din prima clipă când se uitase la vechitura asta. Dar nu crezuse că drumul ar putea fi atât de prost. Și-apoi, pe tot acest parcurs, ei nu se întâlniseră cu absolut nici un alt vehicul !

Situația părea cu adevărat fără scăpare. Șoferul, după ce a cercetat puțin motorul, a ridicat mâinile-n sus, scoțând câteva exclamații guturale pe limba lui. Părea perfect satisfăcut să lase totul în seama lui Allah. Nu, el nu spusese nimic de felul acesta, dar Josian știa că așa stăteau lucrurile și, dacă nu s-ar fi simțit cam speriată, poate chiar ar fi izbucnit în râs.

Taximetristul s-a apropiat de geamul ei și s-a aplecat ca să-i spună că intenționa să plece să caute ajutor. O undă de speranță învioră chipul Josianei. Poate că era vreun sat prin apropiere și ea, care s-a tot gândit la altele, nici nu-l observase. L-a întrebat pe șofer :

— Unde ? Unde vei găsi pe cineva să ne ajute ?

El arătă vag, în direcția deșertului.

— O să merg pe jos, spuse el, cât se poate de încrezător. S-ar putea să dureze câteva ore. Vii cu mine, sau preferi să stai și să aștepți aici ?

Parcă avea de ales ! Dar, era clar, n-avea nici un chef să meargă pe jos câteva ore. În plus, începuse să-i fie foame, dat fiind că nu mâncase nimic de la frugalul mic dejun, format din cafea cu pâine prăjită.

Știa că marocanii pot merge pe jos kilometri întregi, fără să le pese. Nici chiar taximetristul acesta subnutrit, cu sandalele lui ponosite, nu părea să fie foarte îngrijorat de ce-l așteaptă în pustiul din piatră. Și-atunci, mai bine să-l lase pe el să se ducă și s-aducă o mașină sau o căruță, sau chiar un măgăruș, cu care să iasă din impas.

Josian a rămas să se uite după figura taximetristului ei, care pornise la drum cu pas sigur, deși

fără a ști nici unde merge, nici ce va găsi în direcția aceea. Dar... facă-se voia lui Allah !

Între timp, ea se va gândi cam ce se poate întâmpla la En-Nakhla. Nu știa cât de departe era localitatea dar, cu siguranță, Kit ajunsese deja acolo, automobilul lui fiind în stare bună. Dacă așa stăteau lucrurile cu adevărat, atunci, spera ea, el va avea probleme ! Deși, fără să-și poată explica motivele, pur și simplu nu era în stare să-i dorească ceva rău. Fusese un tovarăș de drum plăcut și avea un farmec al lui, deosebit. Și-apoi, el nu făcea nimic reprobabil urmărindu-l pe Tony. Sigur, nu era chiar genul de lucruri pe care ea ar fi fost în stare să le întreprindă, totuși nu era nimic oribil în ele. Cel mai urât fusese însă faptul că o dezamăgise pe ea, pretinzând că-i este prieten.

Desigur, nici ea nu fusese prea sinceră cu el. Cum zicea și ghicitoarea : „De ce faci asta, **lalla ?** Așa, vei reuși doar să-ți amâni momentul de fericire..."

Brusc, Josian simți că o lasă puterile. Nu, trebuia să rămână tare până-n ultima clipă. Altfel, o va cuprinde disperarea.

Da, dar nu întâlniseră absolut nici o altă mașină pe tot traseul. Și poate că șoferul nu va mai reveni niciodată...

Era așa de cald în vechitura asta pe patru roți ! Și-i era atât de foame ! Întinse mâna după poșetă și scotoci după ceva comestibil. Dădu de trei bomboane cu fructe și începu să le mestece rar și metodic, încercând să le facă să dureze cât mai mult cu putință.

Vântul bătea fără-ncetare și unica ființă vie care împărțise cu Josian singurătatea deșertului, scheleticul șofer de taxi, plecase pentru totdeauna.

Jo era gata-gata să izbucnească-n lacrimi, când, deodată, lamentațiile vântului s-au transformat într-un fel de rugă. Vântul căpătase glas — glasul cerșetorilor din suk — „Al-Ilah... Al-Ilah... Al-Ilah..." Iar glasul acesta îi răsună în urechi, până ce avu senzația că se află la porțile unei imense moschei invizibile, unde se rugau o mulțime de musulmani morți...

În vreme ce simțea din ce în ce mai mult că pierde contactul cu realitatea, dinaintea ei apăru o altă imagine fantastică : De nicăieri, s-a ivit o caravană care traversa deșertul în pas ritmic și tăcut, de parcă totul s-ar fi petrecut într-un vis.

Jo începu să clipească repede. La început, siluetele erau micuțe și cenușii dar, pe măsură ce se apropiau, căpătau formă și culoare. Veneau din partea dreaptă a drumului, pe care urmau să-l traverseze exact prin fața taxiului stricat.

Pe Josian începuseră s-o doară ochii din cauza fixității privirii și a dificultății de a zări clar, creată de perdeaua de nisip ridicată de picioarele cămilelor și ale oamenilor.

În fruntea caravanei era un șeic cu un turban negru pe cap și cu burmuz de lână, strâns la mijloc cu un brâu lat de piele. Erau cel puțin optsprezece-douăzeci de cămile, majoritatea încărcate cu baloturi. Dar, pe unele dintre cămile călătoreau femei, iar alte femei, îmbrăcate în burnuzuri albastre și cu haik-uri negre pe cap, mergeau alături de ele. În rând cu șeicul era un băiat, probabil fiul acestuia, cu capul gol și cu un fel de eșarfă în jurul gâtului.

Șeicul s-a apropiat de Josian și a prins să-i vorbească repede pe limba lui. Apoi, a întins mâna prin fereastra mașinii și i-a luat poșeta pe care a deschis-o și a început să cotrobăie prin ea, cu mișcări febrile. Din gesturile lui, Jo a înțeles că-i cere niște chibrituri, dar ea nu avea așa ceva. Explicațiile ei neîndemânatice l-au enervat și mai tare pe conducătorul caravanei și el s-a repezit s-o scoată din automobil.

Tocmai când panica începuse să-i întunece rațiunea, Josian ridică ochii și văzu ceva care era gata-gata s-o facă să leșine : alături de șeic apăruse Raymond Laurent. Părul lui negru strălucea în lumina soarelui și dinții îi scânteiară când, cu un zâmbet larg, îi oferi arabului chibrituri și bani și schimbă cu el câteva vorbe de duh.

Raymond Laurent ! Slavă Domnului !

Închise ochii pentru o clipă, simțind cum o năpădesc lacrimile, apoi i-a deschis și s-a uitat în jur. În spatele taxiului se afla Land Rover-ul lui Raymond. Totul era extraordinar, minunat și absolut imposibil. Bucuria, fericirea care se coborâse peste ea, i-au umplut inima cu un sentiment de liniște și relaxare. Nu numai pentru că el apăruse exact în clipa în care ea se simțise mai înspăimântată ca oricând, ci și pentru că...

Meditațiile i-au fost întrerupte de intervenția lui Raymond :

— **Ça va ?** Întrebarea cunoscută, pe care o auzise de atâtea ori prin suk, făcu să simtă un nod în gât. Totul e-n ordine, domnișoară Jones ? N-ai pățit nimic ?

— Eu... eu... mă simt foarte bine, spuse Jo cu glas tremurat. Și... n-am pățit nimic.

I-a zâmbit ostenită, dar fericită şi-şi întoarse privirile către caravană. Ce animale nobile şi frumoase erau cămilele acelea ! Era convinsă că-n toată viaţa ei nu mai văzuse asemenea creaturi splendide. Ar fi putut fi îngeri, iar ea se uita la ele prin porţile Raiului ! Dar chiar aşa şi era, îşi spuse ea desmeticindu-se, fiinţele acestea erau cu adevărat fascinante.

Şeicul a salutat-o grav, s-a îndepărtat de taxi şi i-a poruncit unui băiat să preia conducerea caravanei de-a lungul drumului. Femeile, trecând pe lângă taxiul ei, încetineau pasul şi-i aruncau priviri furişate, pe sub văluri.

Oare-ncotro se duceau şi cum puteau ele să meargă pe jos atâta drum, sub arşiţă şi înfruntând rafalele de vânt ? se întreba Josian.

Raymond Laurent i-a întrerupt, din nou, meditaţiile :

— Ei, domnişoară Jones, poate că-mi poţi explica prezenţa dumitale aici, singură, în mijlocul deşertului, într-un taxi abandonat ?

Ochii lui o priveau oarecum zeflemitor şi ea fu cuprinsă de o stare de nelinişte. Răspunse scurt :

— Cu taxiul acesta trebuia să ajung la En-Nakhla, dar s-a stricat şi şoferul a plecat să caute ajutoare. Asta-i tot.

— Deci, asta-i tot, repetă el ca un ecou. Ei bine, întrucât eu tocmai mă duceam la En-Nakhla, ce-ar fi să-ţi iei bagajul, să-l pui în Land Rover-ul meu şi să ne continuăm drumul împreună ?

Jo îl privea uluită şi exasperată. Îi fusese trimis de Dumnezeu şi arăta dumnezeieşte — mai frumos decât o întreagă caravană de cămile ! — dar ea, pur şi simplu, nu putea avea încredere în el. Nu-i ade-

vărat, el nu se ducea la nici un En-Nakhla ! Dacă totuși merge într-acolo, oare în ce scop face această călătorie ?

În plus, ea nu va mai avea niciodată încredere în cineva !

– Nu-ți înțeleg ezitarea, spuse el, ridicând o sprânceană. Oare nu te consideri extrem de norocoasă că am apărut acum și aici, exact în momentul în care aveai atâta nevoie de ajutor ? Deoarece amândoi dorim să ajungem la En-Nakhla, haide, vino cu mine...

– Nu pot să plec așa... rosti Jo încet. Și-apoi... i-am promis c-o să-l aștept...

– Cui ? Prietenului tău american ? A dispărut și el o dată cu șoferul ?

– Nu, răspunse ea, simțindu-se oarecum jenată. Nu eram cu Kit. Dar... trebuie să-l aștept pe taximetrist... Nu i-am plătit și...

– Dacă doar despre asta-i vorba, nu-ți face griji. O să-i lăsăm banii în mașină. Să știi că n-am de gând să plec și să te las aici singură. Și nici n-am de gând să mai rămân multă vreme sub soarele acesta, ca să discut cu tine în contradictoriu.

Deschise portiera taxiului și o așteptă să coboare, făcându-se că nu aude ultimele ei proteste, destul de slabe, de altfel.

– Dar, domnule Laurent, dumneata nu ești deloc obligat să mă duci până la En-Nakhla. Ne putem întoarce la Tarfa, unde eu voi găsi un alt mod de a ajunge acolo. Și-apoi... sunt sigură că... pe undeva... se află o fată – Ziza – care te așteaptă cu nerăbdare, continuă ea fără prea multă convingere.

– Nu-mi mai face greutăți, domnișoară Jones. Ți-am spus deja unde intenționam să ajung, nu ? Iar

în ceea ce o privește pe Ziza, o să mă întâlnesc și cu ea când o să fie necesar. Și-apoi, Ziza nu-i genul de fată care să se supere dacă cineva mai întârzie uneori.

Minunata Ziza ! își spuse Josian în gând.

În timp ce vorbea, Raymond scosese câteva bancnote din portofel și le vârâse în despărțitura pentru mănuși de la taxi. Apoi, după ce a instalat-o împreună cu bagajele în Land Rover-ul lui, a rostit pe un ton vesel :

— Aș fi foarte încântat să aflu cum se face de nu mai călătorești cu prietenul tău american ?

Necăjită, deoarece refuzase să-i asculte sfaturile, Jo i-a răspuns cam înțepată :

— Și eu aș fi foarte încântată să aflu : de ce mă urmărești pretutindeni ? Este imposibil să fi avut și dumneata drum la En-Nakhla. Pur și simplu, nu pot să cred așa ceva !

— Mă tem că va trebui să te împaci cu ideea și să mă crezi, răspunse el laconic. Deoarece acesta-i adevărul-adevărat. Iar în ceea ce privește faptul că te-aș urmări — chiar ai uitat că eu am fost cel care ți-a spus că am un drum la Tarfa, înainte ca dumneata să-mi spui că doreai să te duci acolo ?

Între timp, mașina pornise pe drumul acela îngrozitor și, deși el conducea cu grijă, ocolind cu mișcări line și abile toate denivelările și hopurile mai mari, nu se putea spune că acum călătorea confortabil. Totuși, față de vechiul taxi, Land Rover-ul părea o limuzină de lux, iar Josian era mai sigură acum că va ajunge cu bine la destinație și va reuși să dea de Kit la En-Nakhla.

— De fapt, nici nu mă așteptam c-ai să apari pe-aici, spuse ea, gândindu-se în continuare la Ziza. Și... știai, de fapt, că sunt cu Kit. Știai că sunt pe...?

— Mâini bune, sugeră el ironic. Dar acum, cred că ți-ai dat seama că acele mâini nu sunt chiar așa de bune, nu ? Altfel, de ce te-ai fi hotărât, brusc, să-ți continui drumul singură, în condiții atât de inadecvate ? Sper că n-a trebuit să verși prea multe lacrimi pentru a afla că tot ceea ce ți-am spus eu despre Kit Garett a fost purul adevăr.

Jo oftă dezorientată. Cum de era el așa de sigur că avusese dreptate în privința lui Kit Garett, chiar dacă ea nu rostise nici măcar o vorbuliță împotriva acestuia ?

— N-am vărsat nici măcar o singură lacrimă, spuse ea. Să nu-ți închipui, cumva, că ar fi încercat să mă seducă — nici vorbă de așa ceva ! Dar... adăugă ea cu sinceritate, probabil că eu am fost cea care a greșit, acordându-i toată încrederea.

Raymond se întoarse către ea și-i aruncă o privire rapidă, plină de înțelegere, de parcă ar fi dorit să-i citească durerea din inimă.

Ea-l privi cu admirație — era atât de frumos și ochii lui erau acum atât de buni, încât parcă-i venea să plângă de fericire.

— Probabil ? întrebă el. Încă te mai îndoiești de asta ?

Josian clătină din cap cu tristețe :

— Cred că nu... Sigur, n-ar fi trebuit să-i acord atâta încredere... Dar mi-a plăcut foarte mult de el și...

— Și atunci, ai considerat că ar fi mai înțelept să pleci fără el, nu ? Oricum, n-ar fi trebuit să că-

lătorești singură. Ar fi trebuit să rămâi la Tarfa, până veneam eu.

– Nu puteam să mai aștept, zise Jo cu glas extenuat.

– De ce ? Haide, povestește-mi și mie despre ce este vorba.

Oh, vocea lui ! Atât de caldă, atât de convingătoare ! Dar, oricum ar fi stat lucrurile, ea presupunea că ar fi necesar să-i dezvăluie doar o parte de adevăr. Începu, repede :

– Kit a plecat la En-Nakhla. Și... și mi-a furat scrisoarea de la... de la Tony Greyhurst... Asta, înainte ca eu s-o fi citit... Așa că trebuie să dau de el cât mai repede, altfel nu voi afla niciodată unde este Tony.

După modul în care Land Rover-ul începu să se zguduie pe drum, fără să mai ocolească obstacolele, era clar că-l uluise cu asta mai mult decât și-ar fi închipuit ea vreodată.

– De ce l-ar fi putut interesa scrisoarea ta, sau a lui Tony, pe domnul Garett ? Cred că ar fi momentul să fii mai explicită, Jo. Sigur, e cam târziu să te cert că n-ai fost destul de înțeleaptă să te folosești de un sfat bun, dar poate că mai este timp pentru a lua măsurile necesare. Mă-ntreb dacă, până acum, ai mers doar cu ochii închiși, sau te-ai pierdut într-un vis de iubire. Sau, poate, americanul acela te-a subjugat mai mult decât ți-ai putut da seama... Haide, spune-mi și mie, despre ce-i vorba ?

Părea disperat și Jo oftă adânc. Totuși, ce importanță ar putea avea problemele ei pentru el ? Ce-l privea pe el ce se-ntâmpla cu ea ?

Cel puțin, era convinsă că Raymond Laurent nu fusese plătit de Blyth Greyhurst, asemenea lui Kit

Garett. Josian se lăsă pe spate, simțindu-se prea confuză și prea obosită pentru a mai încerca să înțeleagă ceva.

Îi era cald, era cuprinsă de o agitație interioară și începuse să-i fie foame și, mai important, îi era sete. Josian realiza că aproape îi dispăruse capacitatea de a gândi clar și corect. Rosti vag :

— Oh, Raymond, totul este atât de complicat de explicat ! Pe undeva, își dădea seama că, pentru prima oară, îi spusese pe nume — Raymond — dar totul era din ce în ce mai neclar. Continuă, cu glas stins : Cred... cred că părinții lui Tony l-au plătit pe Kit ca să-l găsească pe... fiul lor, pe Tony... deoarece ei nu vor ca el să se căsătorească cu... Vocea ei începu să tremure și dispăru.

Chipul lui Raymond plutea într-o ceață din ce în ce mai deasă, pierzându-și conturul. Simți cum broboane mari de transpirație îi inundau fruntea. Făcea eforturi sericase ca să se mențină, cât de cât, în poziție verticală...

— Mon Dieu ! Chiar așa stau lucrurile ? Și tu l-ai lăsat pe individul acesta să-ți fure scrisoarea ! Ce copil credul...

Glasul lui suna straniu, și fiecare silabă cădea ca un ciocănel pe creierul ei. Iar ultimul cuvânt... ultimul cuvânt o dăduse gata ! Simți cum o cuprinde întunericul care venea asupra ei de pretutindeni și, pierzând complet contactul cu realitatea înconjurătoare, începu să plutească în spațiu...

Se afla într-o pădurice de palmieri, deoarece vedea vârfurile a sute de mii de curmali verzi, și totuși, nu prea verzi. Descoperi că zăcea pe bancheta Land Rover-ului și, pe o rază roșietică de soare, dansau

milioane de firicele strălucitoare de praf sau de nisip.

S-a străduit din răsputeri să se ridice puțin și a zărit chipul lui Raymond Laurent, de o ciudată culoare cenușie, asemănător cu chipul șeicului arab. Raymond s-a apropiat de ea :

— Bea.

Josian, cu mâinile tremurânde, luă ceașca de argint pe care i-o întindea el și sorbi din lichidul răcoritor. Apă, cu o picătură de coniac. Amestecul o învioră puțin și se mai dezmetici. Spuse :

— Iartă-mă, dar nu știu cum de mi s-a întâmplat așa ceva... Am ajuns deja la En-Nakhla ?

Ochii ei s-au îndreptat către zidul din spatele lui. Acum, privirile i se mai limpeziseră și-și dădu seama că acolo se afla o kasbah de o formă compactă, cu câteva turle. O kasbah ! Nu cumva era chiar aceea unde era Tony ? Încercă să surâdă și întrebă :

— Tony este cumva acolo ?

— Nu. Și nici nu suntem la En-Nakhla. Nu vom putea ajunge acolo în noaptea asta. Din fericire, îl cunosc pe cadiul de aici și sunt sigur că acesta ne va oferi toată ospitalitatea lui... Crezi că poți să mergi singură, domnișoară Jones, sau ar fi mai bine să te iau în brațe ?

Josian rămase nemișcată pe locul ei.

— Aș fi preferat să mergem mai departe.

— Și eu, răspunse el distant. Vezi, însă, că n-am de gând să târâi prin deșert o fetiță leșinată sau în stare de inconștiență. Chiar dacă mă consideri ca fiind un om lipsit de sentimente, situația aceasta mă depășește. Și-apoi, ai mare nevoie de liniște și de odihnă...

– Acum, că am băut ce mi-ai dat, mă simt cu mult mai bine, rosti ea cu o voce tremurătoare și încercă să-i demonstreze asta, așezându-se mai bine pe banchetă.

El se făcu că nu-i observă mașinațiile.

– O să te simți și mai bine după ce vei mânca ceva și te vei odihni cum se cuvine. Mă-ntreb, oare când ai mâncat ultima oară ?

Josian nu-i răspunse. Nu dorea să rememoreze detaliile întâmplărilor din ziua aceea. Se purtase ca o proastă și...

Doar că, acum, se pare că singura alternativă care i se oferea era de a ieși cât mai repede din Land Rover. Raymond o aștepta și ea era sigură, judecând după înfățișarea lui, că dacă nu se va mișca singură, el o s-o ia în brațe și o s-o transporte în felul acesta până la kasbah.

Își întinse picioarele în afară, apoi se ridică, străduindu-se să stea cât mai dreaptă. Dar vitejia ei nu-l convinse pe Raymond, care o prinse imediat de braț, oferindu-i astfel un sprijin.

Din afară, clădirea părea urâtă și respingătoare, dar imediat ce au trecut de portal, au pătruns, pășind pe o cărare aproape întunecată, într-o curte neașteptat de frumoasă, plină de portocali, piersici, migdali și flori de toate felurile.

Josian se simțea jenată la gândul că era un oaspete nepoftit, dar cadiul, cu tipica ospitalitate maură, i-a întâmpinat cu multă căldură.

Era un bărbat nu prea impozant, cu burnuz și turban, cu o barbă neagră și cu ochi care priveau visători pe după lentilele ochelarilor. Totuși, figura lui emana un aer natural de superioritate.

Josian fu condusă la o căsuță de oaspeți, care avea o curticică proprie. Întrucât era femeie, se pare că nu avea cum sta alături de cadiu și de Raymond, pentru a mânca și a conversa împreună. Ea ar fi dorit din tot sufletul să viziteze toată așezarea, dar acest lucru nu-i era permis.

Raymond îi spuse că era prea extenuată ca să-și continue călătoria, prin urmare, tot ce-i trebuia acum era ceva de mâncare și un loc unde să se poată odihni în liniște.

Într-un timp extrem de scurt, i se aduse o farfurie cu carne de berbec cu orez în care erau amestecate stafide și curmale, o ceașcă de cafea neagră și amară, și o farfurioară cu niște prăjiturele din care ea nu mai mâncase niciodată și pe care le găsi extrem de gustoase și de aromate. A cinat singură, la o măsuță joasă, într-o încăpere cu podelele acoperite cu covoare dar care, în rest, nu mai avea absolut nici o mobilă.

În camera în care urma să doarmă se afla un pat jos și foarte simplu. Nu erau nici fotolii, nici dulapuri, nici oglindă — nici un fel de altă mobilă. Citise ea că unii marocani sunt atât de săraci încât n-au nevoie de cămări sau debarale, dar acest cadiu părea a fi o persoană cât se poate de prosperă și ea ar fi dorit foarte mult să-i viziteze locuința sau măcar încăperile destinate găzduirii însoțitorului ei — Raymond Laurent.

Nu exista nici o cameră de baie dar, în alcov, era un lighean mare plin cu apă călduță și, pe o banchetă de lemn joasă, un enorm cearșaf de baie.

Josian folosi din plin apa din lighean, deoarece fiecare părticică a trupului ei părea acoperită cu nisip cenușiu din deșert. Apoi, simțindu-se perfect îm-

prospătată, dar încă uimitor de extenuată, își puse pe ea pijamaua și se vârî sub cuvertura subțire de pe divan.

Și... adormi pe loc.

Mult mai târziu, s-a trezit din somnul acela adânc și fără vise și începu să privească desenele pe care le făceau razele lunii pe duşumeaua acoperită cu covoare. Rămase așa un timp, cu capul pe pernele de mătase, cu părul răsfirat pe ele, cu brațele sub ceafa delicată, ascultându-și bătăile propriei inimi.

Apoi, șopti pentru sine :

– Ia te uită ! Eu, Josian Jones, dorm aici, în kasbah, într-o locuință marocană, și mă aflu chiar la hotarul deșertului Sahara !

Pe undeva, pe aproape, dormea și Raymond Laurent. Iar mâine, el o va duce la En-Nakhla, să-l găsească mai întâi pe Kit și apoi pe Tony. Dar oare de ce făcea el asta ? Exista vreo speranță ca el s-o fi urmărit pretutindeni, nu doar pentru că simțea așa, un fel de responsabilitate față de o fată care călătorea singură prin Maroc ? Exista vreo speranță ca ea... ca ea să i se fi părut deosebit de atrăgătoare și... ? Deoarece ea nu putea crede nici în ruptul capului că el avusese diverse treburi, de fiecare dată, exact acolo unde se ducea ea. Sigur, mai era și Ziza, dar acum, Ziza părea a fi o persoană inofensivă.

Pentru că acum, i-a venit ideea că el o place; da, și poate... chiar... mai mult decât atât... Ceea ce cândva i se păruse de-a dreptul fantastic, acum i se părea a fi perfect posibil...

Îi pierise și somnul și orice urmă de oboseală. Se strecură de sub cearșafurile răcoroase, se ridică

din patul scund și se îndreptă către arcada care se deschidea înspre colonade. Dincolo de arcadă se aflau o curticică și o grădiniță care aparțineau căsuței de oaspeți. Iar acolo, sub razele lunii, se plimba un bărbat. Cămașa lui era strălucitor de albă, iar luna se juca în părul lui negru și des și ea știu că era Raymond.

Repede, fără ca măcar să-și dea seama ce face, își smulse pijamaua de pe ea, își puse sutienul și chiloții și se îmbrăcă cu o rochie lungă din bumbac subțire — una pe care nu avusese încă ocazia s-o poarte aici. Își trecu iute cu peria prin părul mătăsos și-și picură puțin parfum pe încheieturile mâinilor și pe ceafă. Apoi, desculță, se strecură fără zgomot în grădină.

Mergea de parcă s-ar fi aflat în transă, sau sub puterea unei entități străine ale cărei porunci era obligată să le asculte. Și nu exista vreo putere pe lumea aceasta care să fie în stare s-o împiedice să se ducă la bărbatul care se plimba pe sub copacii încărcați cu flori parfumate.

În ciuda pasului ei ușor, el o auzi atunci când traversa curtea. Se opri și se răsuci repede.

Ea îi auzi respirația și văzu cum umbra lui se apleacă peste ea și o înconjoară, ca aripile unei păsări ciudate, asemenea unui înger... Și ea se trezi în brațele lui care se strângeau tot mai tare în jurul trupului ei. Calde și puternice, în întunericul catifelat al nopții din deșert...

Buzele lui s-au lipit de ale ei și ea avea impresia că el se transformase într-o ființă nepământeană, un fel de zeitate, o prezență mai mult spirituală decât fizică. Iar impresia aceasta era cât se poate de stranie, ținând seama de faptul că el o săruta

cu toată pasiunea cu care este capabil să sărute un bărbat adevărat.

Trupurile lor formau o singură ființă și ea-i simțea fiecare părticică, fiecare mișcare, fiecare zvâcnire. Acum, avea senzația clară că se ridicau de la pământ și că începuseră să zboare sus, tot mai sus, peste această kasbah, peste păduricea de palmieri, peste deșert, către porțile paradisului...

Josianei nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva. Pur și simplu încetase să mai existe ca entitate separată — ea era Raymond și Raymond era ea...

Mai târziu, când avea să-și recapete luciditatea, a socotit că totul se datorase prăjiturilor pe care le mâncase la cafea. Probabil în ele fusese introdusă vreo poțiune afrodisiacă, iar ea, o fată neștiutoare, le-a înghițit liniștită și fericită că o ajutaseră să doarmă, să se relaxeze...

Când a revenit din zborul acela minunat în eternitate, Jo nu mai realiza unde se află și ce se-ntâmplă cu ea. Îi lipseau cuvintele... îi lipseau ideile... îi lipsea senzația de normalitate a vieții de zi cu zi...

Pur și simplu, simțea că trupul i-a rămas uscat, stors, fără pic de sevă, asemenea florilor care se scuturã la lăsarea serii după o zi toridă, în momentul în care zeul Soare își ascunde chipul strălucitor.

CAPITOLUL IX

I s-a părut că nu trecuse mai mult de un minut, când fu trezită de un sunet slab și descoperi că cineva îi adusese cafea și niște pâine neagră. Acel cineva era o fetiță cu păr negru și strălucitor, cu ochișori negri și vioi și cu o pornire nestăpânită de a râde și a cerceta totul în jurul ei. Era desculță și purta o îmbrăcăminte diformă și peticită, dar foarte curată. Când Josian încercă să-i vorbească, fetița își puse mânuța la gură și fugi din încăpere.

Era devreme, umbrele erau lungi, iar soarele încă nu se transformase într-o vatră de jar. Josian abia dacă realiza ce mănâncă sau bea, dat fiind că toate gândurile ei erau focalizate către Raymond. Acum știa cât de puternice și adânci îi erau sentimentele față de el, știa că nu va suporta, dacă va fi obligată să se despartă vreodată de acest om.

Oare asta a vrut să spună ghicitoarea aceea, când i-a zis că va trebui să ajungă-n deșert, ca să-și afle marea iubire, deși el se afla cu mult mai aproape decât își închipuia ea ? Cuvintele acelea păreau să pună pecetea sorții pe tot ceea ce se întâmplase cu ei doi în noaptea trecută.

Acum, ea era gata să-l însoțească oriunde ar fi dorit el să meargă. Faptul că se lăsase păcălită de

Kit Garett și că-i pierduse urma lui Tony nu mai avea absolut nici o importanță. Era hotărâtă să-i mărturisească lui Raymond întregul adevăr și să-l roage s-o sfătuiască el ce era mai bine să facă în continuare.

Doar extraordinara vrăjitoare berberă îi spusese că minciuna nu va face decât să-i amâne fericirea !

Se îmbrăcase cu bluza de un verde deschis și cu pantalonii bej. Tocmai socotea în gând cam ce-ar mai trebui să facă pentru a fi și mai atrăgătoare, când el apăru în pragul ușii de la locuința destinată oaspeților. Josian își ridică ochii și-l văzu. Pentru o clipă, inima i-a stat în loc și ea făcu o mișcare instinctivă către el, când ceva nedefinit o opri.

— Văd că te-ai refăcut perfect, Natalie.

Josian împietri, într-un fel de stare de șoc. Glasul lui avea ceva rece și distant. Și ea, care se așteptase că vor zbura unul către celălalt, imediat ce se vor întâlni din nou !

Sângele i-a părăsit obrajii, și ochii i-au rămas ațintiți asupra lui :

— Da, mulțumesc... m-am... da, m-am refăcut... perfect...

— Grozav ! Atunci, să ne luăm rămas-bun de la cadiu și să ne continuăm drumul către En-Nakhla. Sunt cât se poate de convins că abia aștepți să-ți găsești iubitul.

Josian îl privi stupefiată. Iubitul ei ? El avea de gând să uite tot ceea ce se petrecuse azi-noapte cu ei ? Pur și simplu nu-i venea să creadă !

Nu-i putea zări chipul, deoarece stătea în cadrul ușii, cu soarele în spate, dar îi simțea în mod dureros privirile care, cu siguranță, cercetau orice umbră de emoție ce se va fi ivit pe fața ei. Își amin-

tea cum zburase în brațele lui, sub razele argintii ale lunii, și acum... acum, el nu părea a avea de gând să facă nici cea mai mică referire la asta. Fusese ceva care, din punctul lui de vedere, era preferabil să fie dat uitării. Pentru totdeauna !

În ceea ce o privea pe ea, trebuia să aleagă între două alternative. Fie să accepte uitarea totală, fie să dea vina pe prăjiturelele acelea blestemate și pe afrodisiacele pe care le conțineau.

Reflectă o clipă și hotărî că-i va urma exemplul — va uita tot. El o să-și închipuie că totul a fost generat de dorința ei de a se afla în brațele lui, de a-i simți dulceața sărutărilor, de a... Nu, orice ar pretinde ei, acel ceva existase și acum era adânc încrustat în mințile amândurora. Desigur, pentru el se terminase totul. Ea urma să se întoarcă la „iubitul" ei. Oh, Doamne !

Cât o fi până la En-Nakhla ? Dar ce importanță are ? Oricât de scurtă ar fi distanța, tot va fi prea mult pentru ea. Nu, nu va putea merge mai departe cu Raymond Laurent și cu lucrul acela între ei ! Rosti, pe un ton afectat :

— Aș dori să renunțați la rolul de cavaler al Mesei Rotunde, domnule Laurent. O să mă descurc perfect de una singură.

Raymond s-a răsucit puțin și ea i-a putut zări chipul luminat de o rază de soare. Șocată, a observat cu surprindere că era extenuat, de parcă nu dormise toată noaptea. Poate chiar așa și stăteau lucrurile, dar nu fusese din pricina ei. Nu, probabil că, pur și simplu, nu-și revenise încă din întâmplarea aceea din deșert, despre care-i povestise și ei foarte pe scurt.

I-a răspuns rece :

– Natalie, Kit Garett nu mai este. În afară de mine, nu mai există nici un... mă rog, cavaler, care să vină să te salveze. Nu-ți dai seama că te afli într-o kasbah, la marginea deșertului ? Nu-i nici măcar un sat. Oamenii de-aici sunt niște ființe simple, unii sunt nomazi și sunt extrem de săraci, mai ales dacă-i evaluezi după normele europene. Ei nu te pot ajuta cu taxiuri sau telefoane. Nu-ți pot oferi decât niște curmale, și-atât. Și-atunci, cum ți-ai propus să ajungi la En-Nakhla ? Probabil, pe spinarea unui măgar, nu ?

Josian simți cum roșește. Singurul lucru de care mai putea fi oarecum sigură era dorința ei interioară de a fi iubită și mângâiată de el.

– Ai să vii cu mine, mai spuse el.

Jo îi replică furioasă :

– NU ! O să-l aștept pe taximetrist... S-ar putea ca el să treacă pe-aici. Mă-ntorc cu el la Tarfa. Eu... eu nu mai vreau să merg la En-Nakhla... Acum, nu mai are nici un rost...

El o privi intens, dar dincolo de gheața din ochii lui se simțeau văpăi arzătoare de foc.

– Începi să-ți pierzi mințile. Bănuiesc c-ar mai trebui să mănânci una din prăjiturelele acelea, ca să te calmezi, Natalie.

Jo își mușcă buzele, cuprinsă pe jumătate de mânie, pe jumătate de durere. Deci, tot prăjiturelele au fost de vină ! Și el știuse asta. Deși... nu prea se putea spune că ele o calmaseră...

– Ești gata ? o întrebă el după o scurtă pauză.

Ea-i răspunse cu răceală :

– Ți-am spus doar că nu mai vreau să mă duc la En-Nakhla. E prea târziu... Am pierdut urma... Și-apoi, să știi că greșești întru totul în legătură cu

Tony. Se opri. Ar fi vrut să-i spună : Tony nu este iubitul meu. Dar i s-a părut că asta ar suna dezgustător, așa că adăugă : Oricum, ție nu-ți pasă de toate astea.

— Aici, tu ești cea care greșește, replică el scurt. Făcu câțiva pași prin cameră și se opri în imediata ei apropiere. Dacă i-ai pierdut urma, Natalie, a fost doar din pricina credulității prostești de care ai dat dovadă. Dar o s-o regăsești. În ceea ce mă privește, sunt gata să-mi consum tot timpul și toată energia pentru ca situația să se-ndrepte.

Jo încercă să-l înfrunte :

— N-ai nici un drept să-mi spui ce trebuie și ce nu trebuie să fac !

Sprâncenele lui s-au ridicat interogativ :

— Nu ? Dacă ai sta puțin să te gândești, ai vedea cine-i în postura de a dicta aici. Oricum, și eu am motive foarte puternice de a dori să dau cât mai repede de Tony Greyhurst.

Josian îl privi neîncrezătoare — omul acesta, asupra căruia își revărsase întreaga sa pasiune azinoapte, se transformase, acum, într-un străin aproape nesuferit.

— Dacă așa stau lucrurile, cred c-ar trebui să-mi spui și mie de ce, nu ?

— Mai târziu. Pe drum, vom socoti împreună toate și ne vom lămuri mai bine... Ești gata de plecare ? Sau dorești să-ți etalezi, ca de obicei, o imagine perfectă și să-ți pui sandalele acelea care s-ar potrivi perfect cu bluza asta bleu ?

— Bluza mea-i verde, ripostă Josian. Iar sandalele acelea... ei bine... nu le mai am. Le-am schimbat cu un șal pentru sora mea.

– Ah, sora ta, rosti el gânditor. Continui să rămâi o taină pentru mine, domnişoară Jones. Mă-ntreb dacă voi reuşi vreodată să elucidez această taină. Cred că-ţi iubeşti sora foarte mult.

– Sigur c-o iubesc, sări Josian şi se răsuci brusc, ca să-şi ia bagajele.

În timp ce traversa curticica, Josian medita la faptul că, nici măcar într-o sută de ani, nu va putea uita noaptea petrecută aici cu Raymond Laurent.

– N-o să dau niciodată de Tony, dat fiind c-am pierdut scrisoarea aceea. În schimb, Kit o să-l găsească. Kit are bani şi nimic nu-l mai poate opri...

Era conştientă de faptul că bolborosea ceva incoerent, iar el îi prinse braţul.

– Nu te mai chinui atât, Natalie, spuse el pe un ton zeflemitor. Dragostea adevărată poate trece peste orice obstacol. En-Nakhla nu-i nici Paris, nici Londra. O să-ţi găsim prietenul. Eu sunt decis să fac totul în acest scop, să ştii.

Nu avea nici o altă alternativă – trebuia să meargă cu el. Şi-au luat rămas bun de la cadiu şi i-au mulţumit pentru ospitalitate, apoi s-au îndreptat către locul unde el îşi parcase Land Rover-ul în ajun.

Mergeau de-o bună bucată de vreme, când Raymond rupse tăcerea :

– Te-ntrebi de ce mă interesează atât de mult acest Tony Greyhurst, nu ? Ei bine, trebuie să recunosc că regret din suflet că acest om a venit vreodată aici, pe pământ marocan.

Josian nu înţelegea despre ce vorbeşte el, dar se gândi că şi ea şi-ar fi dorit ca Tony să nu fi venit niciodată în Maroc.

A vrut să-l întrerupă, dar a socotit că era mult mai bine să-l asculte și, când el va termina, să-i spună și ea totul. Aproape că-i veni să râdă imaginându-și ce figură va face când va afla că Tony Greyhurst nu numai că nu era iubitul ei, dar că nici măcar n-o cunoștea !

Se lăsă ușor pe spate și începu să asculte cu atenție.

— Sigur, Natalie, m-am străduit să te ajut să călătorești mai ușor prin țara mea, dar am avut și alte scopuri în această călătorie. Sunt în căutarea unui tânăr marocan care a dispărut din casa lui din Rabat. Un tânăr inteligent, un tânăr de care țara aceasta are mare nevoie. Se opri și ea observă cum i s-au încruntat sprâncenele și cum i s-au contractat maxilarele. Un tânăr pe care un european indolent, egoist și prost, l-a convins să-și abandoneze studiile.

Josian deschise ochii mari. Nu prea știa cam ce așteptase ea de la confesiunea lui dar, în mod cert, nu ceva de genul acesta. Rosti aproape temătoare :

— Tony ?

— **Exactement,** domnișoară Jones. Tony Greyhurst, emise el printre dinți.

— Dar de ce ? întrebă ea cu jumătate de glas. Și... cum ?

— De ce ? Cum ? Nu pricepi că tineretul acestei țări este împărțit în două ? Mai ales tineretul studios, din orașe, care a avut ocazia să vină în contact cu modul de viață european. Există dorința de a ajuta Marocul să se dezvolte, dar și dorința de a trăi așa cum trăiți voi, de a avea ceea ce aveți voi. De a renunța la vechea cultură și la vechile credințe și de a porni pe căi europene. Dar acesta-i un lucru foarte greu de realizat. Nu prea se ivesc

ocazii, iar pentru majoritatea dintre ei, ocaziile nu apar chiar niciodată. Așa că, atunci când un puști marocan vede că se întredeschide o portiță către Europa, cum ar putea refuza să-i treacă pragul ? Cum ar putea el judeca, cu puțina experiență de care dispune, unde l-ar putea duce asta ?

Josian, în timpul acesta, încerca să și-l imagineze pe Tony Greyhurst sucindu-i mințile naivului tânăr marocan. Da, din câte-i povestise Natalie, era absolut posibil.

— Prietenul tău, continuă Raymond, i-a dat tânărului o mulțime de bani, pentru ca acesta să-l însoțească prin Maroc, în calitate de ghid și de interpret. Prietenii lui Driss mi-au spus că Tony l-a făcut să creadă că nu se mai poate despărți de el și c-o să-l ia cu sine în Anglia, unde — după cum își imaginează băiatul — i se va oferi o viață de lux, așa cum o au toți fiii de milionari. Mon Dieu ! exclamă el. Închipuiește-ți ! Un băiat care în Maroc ar fi studiat și ar fi devenit o persoană valoroasă, demnă și onorată de toți, se va transforma, în țara ta, în ceva absolut inutil !

Făcu o pauză, iar Jo își lăsă privirile în jos, rușinată de fapta compatriotului ei.

— Desigur, m-am interesat imediat, pentru a afla cam ce fel de individ era acest Tony Greyhurst. Și am aflat — un playboy, un tânăr care n-a lucrat niciodată și care, se pare, nici nu dorește să se apuce de ceva pentru a deveni util celorlalți. Dar, bineînțeles, eu nu-ți pot cere să fii de acord cu mine. Ai dreptul să-i fii loială iubitului tău.

Josian își umezi buzele. Sigur că era de acord cu el !

— Și de ce nu mi-ai povestit asta până acum ?

— N-am vrut ca băiatul să afle cumva. Şi-apoi... iartă-mă, dar eu nu mă încred orbeşte în toată lumea, aşa cum faci tu, spuse el cu cinism. A continuat, după o scurtă pauză : Tatăl băiatului a murit. Bunicul consideră totul ca fiind voia lui Allah. El acceptă totul, fără să crâcnească. După părerea lui, un puşti de şaptesprezece ani este deja bărbat. Aşa am considerat şi eu, până ce sora lui Driss a venit să-mi ceară ajutor. După cum ţi-am mai spus deja, pentru moment sunt liber. Ziza este o fată excepţională, care şi-a dedicat viaţa patriei sale şi fraţiorului ei. Aşa că, i-am promis...

Josian nu mai auzea nimic. Ziza ! Deci, toate astea el le făcea pentru Ziza ! Toate... încă din clipa când s-au întâlnit... Iar ea nu era nimic... Un fir de praf... Mai puţin chiar decât un fir de praf... Ce proastă, ce naivă ai putut fi, Josian Jones ! Raymond Laurent a făcut exact ceea ce făcuse şi Kit Garett. Doar că, pentru scopurile sale personale, Raymond trebuia s-o îndepărteze de Kit, ca s-o manipuleze singur.

Da, dar de neiertat nu era decât Raymond. Raymond, de care ea se îndrăgostise ca o proastă...

Iar el, care se gândea doar la Ziza...

Bine, o să-l ajute acum. Era convinsă de necesitatea de a-l găsi pe Driss — fratele Zizei. Pentru acesta, nenorocirea era aceeaşi, fie că Tony îl lua cu el în Anglia, fie că-l va abandona aici, în deşert.

Josian îşi dorea ca Raymond să-i fi povestit toate acestea de la bun început. Dar Raymond nu avusese încredere în ea. Îşi închipuise că şi ea este la fel de superficială, la fel de egoistă ca Tony. Ce mai compliment !

Spuse, cu glas stins :

— Sigur c-o să fac tot ce-mi va sta în putință ca să te ajut să-l găsești pe Driss. Dar nu cred că va fi chiar atât de ușor. Nu exista decât un singur indiciu — scrisoarea lui Tony, în care mi se spunea încotro să mă duc. Dar Kit mi-a luat-o. Dacă, însă, Tony nu se află la En-Nakhla, dacă urma să găsesc aici o altă scrisoare, atunci Kit va avea unele dificultăți. Deoarece el nu are acel „Sesam deschide-te !" — amuleta mea de aur.

Josian își desprinse lănțișorul de la gât și-l lăsă să cadă în mâna pe care el i-o întinsese fără, însă, a-și întoarce capul către ea. Îl privea, cu ochi temători și flămânzi, știind că fiecare mișcare a lui, fiecare expresie, o vor face să-l iubească și mai mult.

— O gazelă de aur, șopti Raymond gânditor. Deci, aceasta-i amuleta după care plângeai atunci, noaptea, în Ourida ? Acum înțeleg că valoarea ei este dublă pentru tine.

I-a înapoiat pandantivul, iar ea și l-a prins din nou la gât și a simțit cum bucățica de metal îi alunecă printre sâni, purtând cu ea căldura mâinii lui Raymond.

Totuși, ceva o reținea de la a-i spune adevărul despre Tony. Parcă i se părea preferabil ca el să-și închipuie că ea este îndrăgostită de altcineva, decât să-și închipuie că este disperat de îndrăgostită de el. Peste ei coborî tăcerea.

După un timp, Raymond spuse :

— Nu-mi pot explica un lucru, Natalie. De ce trebuie să-l găsești pe Tony printr-o modalitate atât de bizară, atât de întortocheată ? Numai pentru că părinții lui se opun căsătoriei voastre, așa cum mi-ai explicat ieri ? Oare sunt atât de porniți împotriva ta ?

Jo dădu din cap fără chef, hotărâtă să spună cât mai puține lucruri. Rosti pe un ton neutru :

– Ei cred că Tony este... este prea tânăr.

– Și totuși, ai de gând să te măriți cu el, în ciuda opiniilor părinților lui. Sau aveți voi un alt scop, care motivează acest ciudat joc de-a v-ați ascunselea ? Poate că vreți să folosiți dragostea naturală a părinților față de copilul lor, pentru instrumentarea abilă a unui șantaj. Dacă, să spunem, ei își vor priva progenitura de beneficiile pe care i le conferă situația sa de urmaș al unui milionar, atunci ei riscă să-și piardă fiul în deșertul marocan și să nu-l mai revadă niciodată, nu ?

Paloarea și roșeața invadară, consecutiv, chipul lui Jo, de parcă ea ar fi fost, într-adevăr, Natalie Jones. Până atunci, nu văzuse situația în felul acesta, dar acum avea convingerea că era vorba de un șantaj.

Raymond îi aruncă o privire rapidă și, observându-i reacția, continuă, ceva mai sceptic :

– Sunt sigur că acum regreți că nu m-ai ascultat și ai crezut orbește în prietenul tău american. Cum urmărim același scop, până acum am fi reușit amândoi să ne vedem dorințele împlinite. Eu l-aș fi găsit pe Driss, iar tu te-ai afla în brațele iubitului tău, pe un pat de trandafiri și cu viitorul asigurat.

Josian avea senzația că, dintr-o clipă într-alta, i se va face rău și va leșina. Dar nu avea de gând să-și mai prelungească suferința. Și-a adunat toate puterile și a rostit cu hotărâre în glas :

– Aș dori să încetezi să mai utilizezi asemenea fraze. Tony nu este... nu este... iubitul meu !

Raymond frână brusc și Land Rover-ul se opri pe

traseul nisipos. Când motorul își încetă huruitul, împrejur se lăsă o liniște apăsătoare.

Josian simți puterea hipnotizatoare din ochii lui Raymond și-și întoarse privirile către el. O cuprinse teama, atunci când el rosti cu o asprime calculată :

— Nu ți-a trecut prin minte, Natalie, că investigațiile pe care le-am întreprins în legătură cu Tony Greyhurst mi-au furnizat și unele informații în privința ta ?

Jo simți un veritabil șoc în inimă. Raymond întinse mâna în spatele mașinii și luă de acolo bidonașul de argint cu apă și două boluri. Josian se tot gândea la ce-o fi aflat el în legătură cu ea, ba nu, cu Natalie Jones ! Iarna de la Cannes... și, desigur, că Natalie și Tony erau amanți și...

— Trebuie să recunosc că, pentru mine, ai constituit o veritabilă surpriză. De fapt, câtva timp mi-am închipuit chiar că nu puteai fi iubita nimănui. Păreai atât de simplă, de fragilă, de inocentă... Dar se știe că o femeie versată în arta iubirii cunoaște perfect momentul în care trebuie să-și tragă vălurile peste trup și peste chip. Aproape m-am autoconvins că, de fapt, ești sora sau poate prietena adevăratei Natalie Jones. Că „Jo" nu este o poreclă, ci un nume.

Și ai avut perfectă dreptate, ar fi dorit Josian să-i răspundă. Dar buzele îi paralizaseră brusc și s-a gândit că, oricum, era mult prea târziu pentru confesiuni.

Raymond făcu o pauză, bău puțină apă înviorătoare, puse de o parte bolurile și bidonașul de argint și continuă pe un ton rece :

— Da, pentru mine ai fost un veritabil mister. Iubitoare, pasionată, dar înconjurată totuși de aura

inocenței. Erai asemenea unui fulg de pasăre sau aripilor unui fluture care, în lumină, își expun culorile cele mai strălucitoare. Dar, dintr-o dată, culorile dispar și te întrebi, oare ce te-a fermecat așa ? Ochii lui s-au întunecat brusc. Azi-noapte, Natalie, când te-ai aruncat în brațele mele cu atâta dăruire, am înțeles că nu-ți sunt străine nici pasiunea, nici dorința, și nici împlinirea ei. Acum, știu de ce Tony Greyhurst este atât de hotărât să te aibă, indiferent de ce vor spune sau vor face părinții lui pentru a-l opri.

Josian răspunse încet :

– Cred, domnule Laurent, că ar fi mai bine să ne continuăm călătoria.

– Cred că ai dreptate, i-a răspuns el sceptic.

Apoi, în timp ce pornea motorul :

– Cred că acest pelerinaj a fost extrem de plăcut pentru tine, nu-i așa ? Mai ales c-a fost presărat pe ici, pe colo cu mici aventuri erotice. Exact pe gustul tău, nu-i așa, Natalie ?

*
* *

Au ajuns la En-Nakhla sub un soare dogoritor. Orașul era mai mic și mai uscat decât Tarfa. Pământul crăpat din scuarul central, cu minuscula fântână arteziană de mult secată, reflecta căldura asupra trecătorilor.

În scuar nu mai exista nici un alt vehicul și Jo simți cum i se strânge inima. Se așteptase, tot timpul, că va întâlni aici mașina lui Kit și acum se întreba dacă nu cumva En-Nakhla nu era doar un punct pe

harta rătăcirilor ei prin Maroc, destinația finală fiind cu totul alta.

A intrat în micul restaurant HOMMES BLEUS, încercând să se răcorească și să se spele în mica și primitiva toaletă. Când a ieșit, l-a căutat cu privirea pe Raymond, dar acesta nu se afla acolo.

Ultima parte a călătoriei o făcuseră în liniște, deoarece nici unul, nici celălalt nu prea aveau ce spune, față de ceea ce fusese spus deja. Totuși, Josian era convinsă că Raymond o s-o aștepte în sala restaurantului. Se pare, însă, că lui nu i-a prea păsat de ea și...

Sigur, de ce l-ar fi interesat pe el ce-și dorea ea, nu ? Oricum, îi dispăruse orice urmă de poftă de mâncare, dar se simțea extrem de însetată. Iar el, chiar dacă era unul dintre cavalerii Mesei Rotunde, nu era cavalerul ei. Tot spiritul său cavaleresc era dedicat Zizei și țării sale – Marocul.

Josian a ieșit și a pornit în neștire, prin ulițele strâmte și întortocheate ale localității. Mașina lui Kit nu se zărea nicăieri și nu părea să existe vreun loc unde aceasta să poată fi ascunsă de ochii trecătorilor.

După ce trecu de bazarul în care mișunau fel de fel de oameni – femei cu chipul acoperit cu văluri și bărbați cu burnuzuri de toate culorile, printre care se distingeau cei îmbrăcați în albastru, așazișii oameni ai deșertului, Josian urcă pe unul din acoperișurile plate ale unei case și cuprinse cu privirea aproape întregul orășel. Nu era nici urmă de Raymond sau de Kit. Jo avea senzația că ajunsese la capătul drumului și al puterilor ei și că pierduse cursa. Se pare că Kit reușise să meargă mai de-

parte, iar ea nu putea să mai întreprindă absolut nimic pentru a schimba situația.

Acum, însă, nu-i mai păsa de Tony ci de Driss. Ce se va alege de băiatul acesta, oare ? Desigur, totul depindea de ceea ce va face Kit în continuare. Probabil că-l va lua pe Tony și-l va duce la părinții săi. Poate înapoi, în Anglia, poate chiar aici, în Maroc — la Casablanca, Marrakech sau Tanger. Iar Driss va fi abandonat, să se descurce cu propriile sale resurse, care la ora actuală erau egale cu zero.

În timp ce medita astfel, ochii ei au surprins, lângă o tarabă din piața supraaglomerată, figura atât de dragă ei — Raymond, care se pregătea să intre în cortul unui vrăjitor, sau vraci, judecând după obiectele expuse afară — șopârle uscate, piei de șarpe, creste de cocoș și alte lucruri ciudate. Ce Dumnezeu o fi căutând Raymond acolo ? Nu cumva dorește să i se prezică și lui viitorul ? A mai zărit un băiețel cu haine peticite, care a luat din mâna vraciului un pachețel și a pornit ca vântul să-și croiască drum prin mulțime.

Și, exact în clipa în care ea se uita fix la el, Raymond, ca atras de magnetismul privirilor ei, a ridicat capul și a văzut-o pe acoperișul-terasă.

Clipa avea ceva mistic în ea și Josian simți nevoia să coboare imediat și să zboare în brațele omului celui mai drag de pe lume. Nu, nu trebuia să se simtă abandonată. Trebuia să accepte sprijinul lui Raymond, să accepte totala sa dependență de el.

Când ajunse lângă el, nici măcar nu și-a dat seama de claritatea cu care chipul ei îi exprima frământările lăuntrice.

— Liniștește-te, Natalie, nu te-am părăsit. Ar fi trebuit să mă aștepți în restaurant. N-am făcut decât

să încerc să obțin ceva informații, dar n-am reușit să aflu nimic. Prietenul tău american se pare că are o mulțime de bani, cu care a putut înnoda bine chiar și cele mai vorbărețe limbi.

– Și ce vom face acum ? întrebă ea speriată.

Sprâncenele lui întunecate s-au ridicat a mirare :

– Ia te uită, parc-ai fi muza tragediei ! Să știi că totuși am descoperit ceva.

– L-ai găsit pe... Kit ?

– Kit ? O privi inchizitorial. A cui imagine o prețuiesc mai mult ochii aceștia aurii ? Cea a playboy-ului sau cea a ticălosului ?... Pe când stăteam aici, lângă cortul vraciului, a venit un băiețel care a cerut niște leacuri pentru cineva care este bolnav la kasbah-ul de dincolo de Poarta Gazelei de Aur.

– Poarta Gazelei de Aur ! exclamă Josian, iar degetele ei s-au prins, instinctiv, de amuleta de la gât. Crezi că... amuleta... șopti ea nedefinit.

– Cred că este o legătură care trebuie cercetată. Prin urmare, eu o să mă duc la kasbah, în timp ce tu vei rămâne să mă aștepți la restaurant.

– Nu, l-a contrazis Jo. Vin și eu cu tine.

– Îți dorești asta atât de mult ? Sau n-ai încredere în mine și crezi c-o să te părăsesc ? Nu-ți face griji, Land Rover-ul meu rămâne pe loc, deoarece eu voi merge la kasbah în spatele unui măgar.

– Te rog, ia-mă cu tine...

– Mai bine nu. Nu va fi o călătorie plăcută. Arde soarele și vântul îți umple ochii și gura cu nisip. Și-apoi, s-ar putea să nu dăm de nimic acolo.

– Dar trebuie să merg, se încăpățână ea. Și-apoi, dacă cineva este bolnav...

– Mă pot descurca cu un bolnav mai bine decât tine. Am destulă experiență în legătură cu

stările febrile pe care le pot încerca oamenii din deșert. Tu nu ai asemenea experiență, nu ?

— Dar... încercă ea să mai protesteze.

— Înțeleg, o întrerupse el scurt. Dacă bolnavul este Tony, vrei să fii alături de el. **Eh bien,** dacă trebuie...

Degetele lui i-au strâns dureros brațul, dar ea n-a scos nici un cuvânt.

Peste zece minute erau, amândoi, călare pe niște bieți măgari, iar Josian se simțea cam rușinată că trebuie să fie cărată de un animal atât de mic, slab și prăpădit, care arăta cât se poate de fragil, în ciuda capului său mare și a urechilor lungi.

Împreună cu Raymond, mergeau în urma unui al treilea măgar — cel al ghidului marocan. Nisipul îi umplea ochii și gura, cu toate că-și protejase obrazul cu o eșarfă de mătase. Picioarele i se bălăngăneau caraghios, în ritmul pașilor animalului de sub ea.

Jo se întreba dacă Raymond, rămas ceva mai în spate, observa acea mișcare ridicolă a picioarelor ei, care păreau a avea o viață aparte și care nu ascultau de încercările ei de a le opri legănarea dezordonată. Dar nu, desigur, toate gândurile lui Raymond erau absorbite de felul în care ar putea să-l găsească cât mai repede pe băiatul acela — pe Driss. Da, pe Driss — fratele Zizei.

Brusc, începu și ea să fie preocupată de modul în care se vor desfășura lucrurile, din clipa când vor ajunge la acea kasbah din deșert. Realizase dintr-o dată că, dacă Tony se afla într-adevăr acolo, prezența ei va fi cu totul neașteptată pentru el. Ce figură va face, văzând o persoană complet necunoscută ! Iar ea va sta acolo ca o proastă, străduindu-se

să-i explice ceva ce chiar și pentru ea era destul de lipsit de claritate.

Regreta din tot sufletul că nu avusese destul curaj să-i destăinuie lui Raymond adevărata sa identitate, în loc să se ascundă-n spatele Nataliei Jones — o ascunzătoare cât se poate de nepotrivită și care-i adusese numai și numai necazuri.

Când drumul a devenit ceva mai larg decât o potecă, Raymond a venit lângă ea. O clipă, rațiunea o îndemnă să-i spună imediat adevărul. Dar aspectul jalnic al ființelor pe care călăreau, tristețea pustiului presărat cu pietre golașe, totul a făcut-o să se abțină.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Raymond spuse :

— Nu-i chiar cel mai romantic mod de a te prezenta în fața bărbatului iubit, nu-i așa, Natalie ? Probabil că ai visat să ajungi la el călare pe un superb pur-sânge arab, sau chiar pe o cămilă. Dar în nici un caz pe un măgar !

— Asta așa-i, îl aprobă Jo din toată inima.

Gândurile ei răvășite se întorceau mereu la ideea că, o dată Tony și Driss găsiți, acesta va fi sfârșitul. O lacrimă i-a alunecat de sub pleoape și s-a uscat imediat, lăsând doar o dâră pe nisipul de pe obraji. Nisipul va fi spălat și urma sărată se va duce o dată cu el. Dar rana din inima ei nu se va vindeca niciodată !

CAPITOLUL X

Când au ajuns la grupul de palmieri de lângă zidurile trandafirii, Josian observă că potecuţa pe care veniseră ei nu era singurul drum către kasbah. Dinspre nord, se deschidea o cale cu mult mai largă care tăia deşertul străbătut mai mult de vânt decât de călători.

Raymond, care tocmai descălecase, remarcă şi el existenţa acelui drum şi se îndreptă, supărat, către ghid, căruia-i spuse ceva în limba lui, ceva ce Josian n-a putut înţelege.

Apoi, Raymond a venit la ea şi a ajutat-o să coboare de pe spinarea măgăruşului. Atingerea mâinilor lui a înfiorat trupul fetei şi ea n-a ştiut cum să se îndepărteze mai repede de el.

Se aflau foarte aproape de kasbah şi Jo a remarcat că, de fapt, acesta era un ksar – un mic sat fortificat, locuit, în parte, de triburi nomade. Dincolo de ziduri, erau câteva lanuri de ovăz. Aerul era insuportabil de fierbinte şi ea s-a grăbit să ajungă la umbra săracă a palmierilor, îndreptându-se spre poarta mare care se înălţa în faţa ei lăsând în seama lui Raymond aranjamentele pentru întoarcerea lor la En-Nakhla.

Printre cele câteva fire de iarbă uscată şi printre mărăcinii cu ţepi ameninţători păşteau vreo două capre costelive şi triste. Totul era mohorât şi pustiu, dându-i senzaţia că acolo era capătul lumii.

Tocmai ajunsese la poarta satului, când Raymond îi strigă din spate :

— Stai, Natalie ! Nu vom intra pe poarta aceasta, ci pe Bab el Ghezal, poarta din spate. Dar mă tem c-am ajuns prea târziu şi că vei fi iarăşi dezamăgită. Probabil că iubitul tău a plecat deja.

Josian îşi scoase ochelarii şi-şi şterse cu dosul palmei urmele de lacrimi de pe obraji. Apoi, îl privi interogativ pe Raymond, care continuă :

— Ar fi trebuit să venim pe drumul celălalt. El duce exact la kasbah-ul unde am dormit azi-noapte. Nici măcar nu era necesar să mai trecem prin En-Nackhla şi, probabil, acesta-i motivul pentru care n-am dat acolo de urma prietenului tău american. Probabil că el deja a sosit, a învins [illegible] a plecat, dacă nu cumva raţionez în mod eronat.

— Dar Driss ? întrebă Josian. Crezi că a plecat şi el ?

El o privi cu o curiozitate nedisimulată :

— Driss ? Mă întrebi doar de Driss ? Ei, bine, da, Natalie, bănuiesc că a plecat şi el.

Jo începu să-şi blesteme, în gând, neîncrederea de care dăduse dovadă faţă de singurul om onest care participa la această ciudată şi aberantă aventură.

Strigătele vesele ale unor puşti care se jucau au trezit-o din meditaţiile ei lamentabile şi inima începu să-i bată cu putere. Nu departe de poartă — de Poarta Gazelei de Aur — scăldată din plin de razele strălucitoare ale soarelui, etalându-şi o splen-

doare oarecum ştirbită de faptul că unul dintre cauciucuri era desumflat, se afla maşina lui Kit !

Josian îi aruncă lui Raymond o privire triumfătoare. Deci, Kit nu plecase încă. Deci, Driss se mai afla acolo. Şi tot aşa şi Tony... Tony, care habar n-avea de ea ! Ei bine ! Se va descurca ea cumva şi de-acum înainte, indiferent de ce surprize i-o mai rezerva soarta.

Raymond n-a scos nici o vorbă şi şi-au urmat drumul spre poartă. Suna superb, atunci când rosteai — Bab el Ghezal. Dar, în realitate, Dumnezeule ! Dacă Natalie ar fi fost în locul ei, ar fi luat-o la goană pe drumul pe care venise-ncoace.

Kasbah-ul unde se afla Tony era o ruină. Josian privea totul pe jumătate dezamăgită, pe jumătate fascinată.

Dar cum ar fi fost posibil ca un tânăr ca Tony să locuiască aici ?

Citindu-i parcă gândurile, Raymond i-a răspuns la întrebarea nerostită :

— O asemenea kasbah, părăsită şi neîngrijită, este unicul loc unde un tânăr european s-ar putea instala pentru o perioadă mai scurtă de timp. Tony Greyhurst este tolerat graţie banilor săi. Pentru aceşti oameni sărmani, o mică sumă de bani constituie o veritabilă avere, Natalie.

Natalie ! Jo simţi cum o trec fiori de gheaţă, auzindu-l numind-o astfel.

Au intrat într-o curte, unde tot ce mai rămăsese dintr-o grădină erau un tamarin şi un palmier înalt. În jurul curţii erau mai multe clădiri, fiecare cu câte o terasă cu colonade, cu etaj superior şi cu ornamente specifice. Dar, dintre toate, doar una singură părea cât de cât locuibilă, deşi aceasta avea eta-

jul superior grav deteriorat din cauza condițiilor atmosferice și a neglijenței oamenilor.

Sfârșitul unei lungi călătorii, sfârșitul căutărilor ei ! Cum de-i putuse Tony cere Nataliei să vină aici după el ? De fapt, Jo pur și simplu nu putea crede că Tony chiar s-ar putea afla aici. Peste tot domnea o liniște mormântală.

Dar, un minut mai târziu, urmându-l pe Raymond în interiorul răcoros al clădirii, Josian rămase cu gura căscată de uimire. Ce contrast ! Covoare moi și grele, strălucitoare, mătăsoase, bogate. Divane încărcate cu perne de mătase și brocart. O măsuță, pe care se afla o uriașă tavă de argint, cu un ceainic măiestru gravat, însoțit de toate vasele necesare servirii ceaiului de mentă. Tavanul, lucrat din trunchiuri lungi de palmier, se sprijinea pe coloane artistic sculptate.

De fapt, era cu adevărat un cuib al dragostei. De perete era sprijinit un instrument muzical cu două coarde — un gimbri.

Josian își aminti cuvintele din scrisoarea lui Tony către Natalie : „Voi sta la picioarele tale și-ți voi cânta melodii seducătoare pe gimbri, până ce te voi face să cazi, gemând, în brațele mele".

Aproape-și imagina sunetele acelei muzici celeste și glasul care cânta convingător și dulce.

Dar aici domnea tăcerea.

Sau, aproape tăcerea.

Se auzea, totuși, o respirație. Rară, slabă, de parcă cineva era adâncit într-un somn profund.

Ochii Josianei se îndreptară către Raymond. Și el era gânditor și extrem de tăcut.

După o clipă, Raymond se îndreptă spre o draperie fină de voal, brodată cu fir de aur, care aco-

perea o ușă ce ducea într-o încăpere vecină. Josian îl urmă, de parcă ar fi fost în transă.

Aici, aerul era înțepător și prin cameră plutea un fel de fum. Pe o canapea joasă zăcea un băiat cu părul negru, umed, răsfirat pe cuvertura de păr de cămilă. Era înfășurat în pături, de parcă i-ar fi fost foarte frig. În timp ce Josian rămase pe loc, Raymond se apropie de divan și îndepărtă puțin acoperământul de pe tânăr.

— Este... este Driss ? șopti Josian.

— Da. Are febră, dar boala este pe terminate.

Se ridică și-și îndepărtă privirile către un colț al camerei. Acolo, Josian zări un grătar de fier, pe cărbunii aprinși ai căruia se zgârcea, din pricina focului, ceea ce mai rămăsese nears din pielea solzoasă a unei șopârle. Cu siguranță era pielea care fusese cumpărată în dimineața aceea de la vraciul din bazarul de la En-Nakhla.

— Cum am putea să-l ajutăm ? întrebă ea în șoaptă.

Raymond ridică din umeri.

— Acum, nu mai avem nimic de făcut... Apoi, arătându-i pielea de șopârlă... Febra a fost tratată. Driss nu are nevoie de medicamentele noastre occidentale... Pot să te rog să mă aștepți aici, Natalie, până ce eu mă duc să-i caut pe... prietenii noștri ?

— Sigur, răspunse ea, cu o demnitate rece. Observând carafa de argint cu apă, mai întrebă : Dacă se trezește, pot să-i dau puțină apă ?

— Da. Îți promit să nu-ntârzii prea mult.

După o clipă, rămăsese singură. Singură cu băiatul care era fratele Zizei — fata pe care o iubea Raymond. Driss zăcea în stare de inconștiență, în-

tr-un somn adânc, iar respirația lui răsuna enervant în liniștea din jur, în timp ce fumul subțire rătăcea prin încăpere, ca un fel de prezență tangibilă.

Se așeză pe alt divan care, de fapt, era doar un fel de saltea foarte groasă, își șterse obrazul plin de nisip cu o batistă curată, și-și turnă o ceașcă cu apă din carafa de argint.

Sorbind câte puțin din lichidul rece, privea gânditoare la băiatul adormit, la Driss. Aici, printre covoarele grele care ascundeau zidurile scorojite și ruinate, arăta extrem de tânăr și de lipsit de apărare.

Fusese bolnav, într-o regiune unde nu existau medici și trebuise să recurgă la leacuri ca să se vindece. Iar leacurile l-au vindecat ! Era un băiat marocan. Și oricât ar fi tânjit el după modul de viață european, era clar că întreaga lui ființă era îmbibată adânc cu credințe și superstiții care durau, aici, de sute, poate chiar de mii de ani.

Josian își puse ceașca jos și se lăsă pe perne, hotărâtă să uite că mai avea de trecut prin câteva momente grele. Nu-i nimic, se descurcă ea. Curând, se va-ntoarce acasă, în Anglia, lângă sora ei, Francine, și totul se va transforma într-o poveste tot atât de ireală ca și mirajele din deșert. Iar în legătură cu ceea ce se va întâmpla când, pusă față-n față cu Tony, minciuna ei va fi dată la iveală, ei bine — facă-se voia lui Allah !

Acum, se simțea oarecum relaxată și respira ceva mai ușor. Ochii îi cercetau încăperea și ea începu să filozofeze.

Era un simbol în tot luxul acesta, utilizat pentru a ascunde decăderea și ruina. Asemenea lui Tony Greyhurst. El nu avea nimic, deși părea a avea

totul. Oare Driss reușise, și el, să descopere asta ? Aici, în această kasbah din deșert, Tony își construise un adevărat cuib al dragostei, așteptând-o pe cea pe care o iubea și care nu avea de gând să vină. Cuvintele din scrisoarea lui, tot acest decor fantastic, păreau a fi doar fanteziile unui adolescent irresponsabil.

Părinții lui au dreptate, medita ea. El nu era încă pregătit pentru a se căsători. Mai ales cu o fată ca Natalie care, cu toată vârsta tânără, avea gândirea unei femei versate...

A tresărit, când liniștea a fost destrămată de un glas care rostea în franceză :

— Ziza... mi-e sete...

Era Driss, care deschisese ochii și o privea fix, fără însă s-o vadă. Ea se ridică repede și-i turnă o ceașcă de apă. După ce bău, Driss își lăsă din nou capul pe perne, iar chipul lui, pe jumătate adormit, aducea izbitor cu cel al surorii sale.

— Oare mă vei ierta vreodată, Ziza ? Mâna lui s-a întins spre mâna ei, iar degetele subțiri, de adolescent, s-au strâns peste ale ei. Îmi pare rău că te-am necăjit atât... Mi-ai văzut elevii ? Sunt convins c-o să te bucuri că i-am ajutat să mai învețe câte ceva. Au atât de puțin și știu atât de puțin ! Băiatul acesta din Anglia este foarte bogat, dar habar nu are ce să facă cu banii. S-a oprit pentru o clipă, iar buzele i s-au curbat a plâns. Știi, monsieur american n-a mai putut să aștepte... m-au lăsat aici...

Apoi, vocea a devenit din ce în ce mai slabă, mai mult un fel de bolboroseală, ochii i s-au închis și degetele i s-au desprins, moale, de ale ei.

Josian mai rămase puțin lângă el, privindu-l cu compasiune. Era dezamăgit și acum își imagina că-l părăsiseră toți. Dar uite că mașina lui Kit era pe-aproape și tot așa era, desigur, și Tony. În curând, Raymond va reveni cu ei și toată povestea va ajunge la deznodământ.

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Iar ochii îi erau umezi doar din pricina fumului emanat de pielea de șopârlă care ardea pe jar, nicidecum din pricina lacrimilor...

Raymond a revenit, într-adevăr, ceva mai târziu, dar a revenit singur. Driss dormea ceva mai liniștit. Josian, foarte agitată până atunci, se simți, dintr-o dată mai relaxată. Nu prea știa cum va reuși să facă față celor trei bărbați. Pe doi dintre ei reușise ea să-i păcălească. Dar pe Tony nu-l putea păcăli.

— Unde... unde-s ceilalți ? întrebă ea cu jumătate de glas.

— Au plecat, Natalie. Automobilul domnului Garett s-a stricat — mă tot minunez cum de-a reușit s-ajungă cu el până aici — și au luat jeep-ul lui Tony.

— Și... și l-au părăsit pe Driss așa... bolnav... cu febră ? izbucni ea indignată. Fără să fi lăsat pe cineva care să se-ngrijească de el, în afara unui puști care-l tratează cu o piele de șopârlă ?!

Raymond ridică din umeri :

— Lucrurile nu stau chiar așa de rău. Mai este și o femeie care aduce de mâncare din ksar. Driss n-o să moară din asta, dar o să-nvețe o lecție care-i va servi toată viața... Nu prea pari necăjită că ți-a plecat iubitul. Regret, dar n-am reușit să aflu încotro a luat-o. Poate că atunci când Driss își va mai

reveni puțin, va reuși să ne lămurească mai bine și vom putea pleca în căutarea lui. Dar, pentru moment, nu-ți pot fi de nici un folos în privința aceasta.

Deci, rămăsese aici, împreună cu Raymond. Situația putea să se transforme fie în iad, fie în rai. Privirile ei erau cât se poate de confuze, în timp ce se-ntreba în gând, dacă să-i spună că, pentru ea, acum, nu mai avea absolut nici o importanță dacă Tony și Kit plecaseră sau nu, deoarece ea nu era Natalie Jones ?

Totuși, ce rost mai avea să i se destăinuiască ? Ar fi mai bine ca el să nu afle nicicând adevărul...

A rostit înțepată :

— Te rog să nu-ți faci griji în privința mea, domnule Laurent. Ar fi mai bine să-ți concentrezi întreaga atenție asupra lui Driss. Eu... eu pot să am și singură grijă de mine !

Raymond zâmbi ironic :

— Ia te uită ! Declarația de independență !

Apoi, continuă serios :

— Dar, desigur, ai dreptate. Trebuie să mă gândesc mai întâi la Driss. Iar el nu poate fi transportat nicăieri pentru moment. Va trebui să rămânem aici, cel puțin în noaptea aceasta, dacă nu cumva și mâine noapte.

Lui Jo i s-au dilatat pupilele. Să rămână aici cu Raymond ? Imposibil ! Rosti repede :

— Aș prefera să mă-ntorc la En-Nakhla. Pot să-mi găsesc o cameră la hotelul „OAMENII ALBAȘTRI"... și... te rog...

— Nu suporți să rămâi aici o noapte sau două alături de mine, nu-i așa ? Asta ți-ar aminti prea tare de Tony, care organizase întreg decorul acesta pentru scenele de dragoste dintre voi doi. Deci, el

este unicul bărbat cu care dorești să joci într-o asemenea dramă ? Totuși, nu ai fost deloc emoționată sau tristă auzind că a plecat... Ba chiar aș putea jura că te-ai simțit oarecum relaxată aflând că nu te vei mai întâlni cu el.

— Prefer să mă duc la En-Nakhla, insistă ea. Oare... oare aș putea găsi pe-aici vreun măgar, care...

El o privi amuzat :

— Chiar nu te bufnește râsul când îmi pui o asemenea întrebare, domnișoară Jones ? Deși mi-ai părut întotdeauna o fetiță, gata să se distreze cu cele mai mici glume. Bine, n-o să te mai necăjesc. Da, am putea găsi un măgar și, dacă insiști, l-aș putea ruga pe Mohamed să te-nsoțească prin pustiu.

— Mulțumesc, spuse ea demn, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

N-avea de gând să rămână la hotelul acela, decât în cazul că nu se va putea descurca altfel. Dacă va putea găsi un mijloc de transport la En-Nakhla, indiferent care va fi acela, chiar și o cămilă, se va duce la Tarfa și apoi, înapoi la Marrakech. Orice, numai să scape de Raymond Laurent și să redevină ea însăși — Josian Jones. Raymond n-avea decât să-și închipuie, în continuare, că ea era Natalie Jones. El nu va afla niciodată cine era și ce se va mai întâmpla cu ea de-acum încolo. De fapt, nici nu credea că lui îi păsa de asta. Se va întoarce la Marrakech și la Ziza și la munca lui și vor trăi fericiți, până la adânci bătrâneți !

Raymond o lăsă să plece singură și ea îi fu recunoscătoare pentru asta deși, în același timp, inima i se strângea de disperare. El nu știa că ea intenționa să părăsească En-Nakhla înainte ca el să fi

ajuns acolo cu Driss, dar era sigură că așa va face. Simțea că lucrurile se vor desfășura potrivit dorinței ei, așa cum se-ntâmplase de atâtea ori, în această călătorie stranie.

Raymond o conduse la palmierul unde-și lăsaseră măgarii. Mohamed era acolo și și-au luat rămas-bun. Pentru Jo, acesta era, de fapt, un adio. Pentru Raymond — doar un scurt „la revedere".

O dată ajunsă la Marrakech, a descoperit că, lângă Land Rover-ul lui Raymond era parcată o altă mașină. Excelent ! exclamă ea în gând.

A intrat în restaurant și s-a interesat al cui era vehiculul. De la un arab jerpelit, care o rupea puțin în franceză, a aflat că proprietarul este un negustor din Marrakech, care venise să cumpere curmale.

Josian s-a așezat la o masă și a început să bea un ceai de mentă, înfiorător de dulce. Ciudat, dar abia acum se simțea în deplină siguranță. Nimeni n-o băga în seamă, nici măcar cu coada ochiului, și avea senzația că este complet invizibilă.

Arabul cel jerpelit a revenit cu vești cât se poate de bune. Negustorul va pleca mâine dimineață, foarte devreme, și va fi încântat s-o ia cu el. Între timp, la etaj era o cameră foarte drăguță și confortabilă, și negustorul respectiv și-a permis s-o rețină pentru ea. Arabul nu i-a pus nici o întrebare, dar a privit-o speculativ, evaluându-i îmbrăcămintea scumpă și ea s-a întrebat atunci cam ce fel de individ o fi fiind acel negustător.

Seara târziu, proprietarul hotelului, care nu vorbea nici engleza, nici franceza, a condus-o în camera ei care era aproape goală și nu cine știe ce curată. Raymond îi dăduse un rând de chei și bă-

iatul marocan i-a adus bagajele în cameră. Se pare că nu exista nici un loc unde s-ar fi putut spăla, exceptând toaleta aceea primitivă de jos, de la restaurant, şi ea s-a străduit să se descurce cât mai bine doar cu atât.

Şi-a pus o fustă albă şi o tunică cu flori şi a coborât, dornică de a face un tur prin târguşor. Atunci s-a întâlnit cu negustătorul de curmale. Acela purta turban şi burnuz, şi vorbea foarte prietenos, stând la o distanţă foarte mică de ea. Simţea mirosul respiraţiei lui şi i s-a părut că fumase haşiş, aşa cum făceau cam toţi prin părţile acelea.

Când negustătorul a invitat-o la cină, ea s-a scuzat, sub pretext că nu s-ar simţi prea bine.

– Ah, n-are nimic. Am eu un leac pentru neplăceri digestive, i-a spus el cu un surâs unsuros.

Josian a refuzat şi de data asta, spunând că luase deja nişte tablete.

Scăpând de el, a traversat restaurantul şi a ieşit în lumina amurgului. Se gândea că, mai târziu, când negustătorul îşi va fi terminat cina şi se va duce la culcare, ar putea lua şi ea ceva de-ale gurii. Un fior rece a trecut-o, atunci când şi-a amintit că el urma să doarmă în camera vecină cu a ei. Dar, slavă Domnului, observase că pe partea interioară a uşii exista un zăvor destul de solid.

Când trecu pe lângă cele două vehicule parcate în scuar s-a gândit, cu teamă şi speranţă, că ar fi preferat să se-ntoarcă la Marrakech cu Land Rover-ul lui Raymond.

Apoi, şi-a amintit că nu reuşise s-o mai informeze pe Natalie de mersul evenimentelor. Bine, imediat ce va ajunge la Tarfa o să-i telefoneze lui Natalie, deşi nu prea era convinsă că aceasta era tare

îngrijorată de soarta lui Tony Greyhurst. Mai ales dacă continua să-l aibă lângă ea pe Richard !

Ei bine, nu numai Tony va avea inima zdrobită, în toată această aventură fantastică...

Gândul o purtă apoi către Kit. Sigur, atunci când spusese că se duce la poștă, îl contactase pe Blyth Greyhurst care, probabil, era acum într-un avion zburând spre Casablanca. Oare cum reușise Kit să-l convingă pe Tony să părăsească kasbah-ul ? O fi utilizat forța fizică, sau înșelăciunea ? Era convinsă că nu va afla niciodată. Probabil că nici Driss nu știa mai multe, dat fiind starea lui de delir, generată de febră.

Făcea eforturi mari să nu se gândească la Raymond și asta-i producea o extenuare psihică. A revenit la hotel și a urcat în camera ei. A tras zăvorul, s-a întins pe pat și a adormit aproape imediat.

A trezit-o un zgomot din camera alăturată. Deci, negustorul de curmale este acum în camera lui. Josian s-a uitat la ceas — era trecut de opt.

Se pare că durerile sufletești nu aveau nici o influență asupra stomacului, deoarece simțea o foame cumplită. S-a ridicat, s-a pieptănat și a ieșit cu grijă, nu cumva să facă vreun zgomot.

O dată ajunsă în restaurant, a descoperit că tot ce se putea mânca era un fel de tocană, pe care băiatul care i-a adus-o a numit-o tajin și o bucată de pâine. Totul arăta foarte neatrăgător și insipid, dar îi era foame, așa că a mâncat întreg conținutul bolului — niște bucățele de carne tare, plutind într-un fel de zeamă apoasă, alături de vreo trei boabe de fasole și vreo două cubulețe de cartofi.

Un anume sunet a determinat-o să-și ridice privirile.

Dinspre ușa care se deschidea în întunericul nopții, se îndrepta către ea nimeni altul decât Raymond Laurent ! S-a oprit și a privit-o amuzat :

– E bună mâncarea, domnișoară Jones ? a-ntrebat-o el, cu un fel de curiozitate politicoasă.

– Mi-e foame, i-a răspuns ea demn.

El izbucni în râs :

– Chiar că ești un mister !

Jo îi aruncă o privire mânioasă. Nu mai putea mânca în prezența lui și se simțea foarte nefericită, în vreme ce inima ei își mărise considerabil numărul de bătăi pe minut. Cum de putea o inimă atât de rănită să simtă o bucurie atât de mare ?

– Ce faci aici ? întrebă ea, punându-și deoparte tacâmurile.

– Am venit să văd dacă te afli în siguranță. Driss doarme. Acum se simte mult mai bine. Credeai că o să te las aici singură, fără să vin și să te sărut de noapte-bună ?

– Nu era necesar să te deranjezi, spuse Jo, cu ochii în pământ. Se simțea vunerabilă și se temea de el. Mă simt cât se poate de bine. N-am nevoie de...

– De sărutarea mea de noapte-bună ? De aceea ai roșit așa, domnișoară Jones ?

Ochii lui o cercetau de aproape și ea simțea că nu mai are nici o scăpare.

– Voiam doar să spun că nu am nevoie de protecția ta. Și mai voiam să-ți spun că mi-am aranjat plecarea de aici, pentru mâine dimineață.

El s-a-ncruntat puțin :

– Cu cine ?

Jo ridică ochii.

– Cu un negustător de curmale din Marrakech. Probabil că i-ai văzut mașina afară.

– Acționezi impulsiv, ca o școlăriță prostuță, izbucni Raymond. Credeam c-ai învățat ceva până acum. Și... pe negustorul acela... l-ai văzut deja ?

Jo dădu din cap că da.

– Ești mulțumită de aspectul lui ?

Din nou, Josian dădu din cap, dar cu mai puțină convingere. Exact în momentul acela, își făcu apariția și negustorul, în carne și oase. El traversă încăperea, trimițându-i Josianei una din privirile cele mai lascive și mai unsuroase din arsenalul lui personal, după care dispăru la toaletă.

Jo înghiți în sec și începu să mestece o bucățică de pâine.

– Deci, acesta-i negustorul tău de curmale ! Fără doar și poate, ai mare nevoie de cineva care să aibă grijă de tine ! Vrei să spui, domnișoară Jones, că marea ta înțelepciune îți confirmă faptul că vei fi în deplină siguranță alături de acest om ? Ascultă ce-ți spun. Pentru mine, nu-i absolut nici o problemă să te duc la Marrakech. Îl iau cu mine și pe Driss, s-o vadă pe sora lui înainte de a se-ntoarce la Rabat, la studiile sale.

– Prefer să-mi fac singură toate aranjamentele, insistă Jo, cu voce stinsă.

– Haide, haide. Nu crezi că-i timpul să vorbim deschis ? Nu mai ții minte ce ți-a spus ghicitoarea din bazar ? Uită-te la mine, cu ochii aceia minunați, asemănători cu două flori de aur. Nu știi că pot citi tot ceea ce se ascunde în spatele lor ?

– Nu, nu poți, clătină ea din cap.

– Vezi, Jo, lui Driss i-a trecut febra și el mi-a spus că domnul din America l-a luat cu el pe Tony, pentru a-l duce la iubita lui. Întâlnirea lor va avea

loc la hotelul unde locuieşti şi tu. Ce părere ai despre toate acestea ?

Raymond o privea în tăcere.

– Te amuzi ? Mă-ntreb de ce ? Sper că, odată şi-odată, o să-mi explici totul... Între timp, aş dori să-ţi atrag atenţia, domnişoară Jones, că acesta nu prea este un loc potrivit pentru a vorbi de dragoste.

Jo îl privi cu seriozitate :

– Despre dragoste ?

Raymond se aplecă spre ea şi-i şopti :

– Acesta-i motivul pentru care mă aflu aici – pentru a vorbi despre dragoste. Te-am cunoscut doar de câteva zile, dar m-am îndrăgostit nebuneşte de tine. Domnişoară Jones... Natalie... Jo... dar asta nu are nici o importanţă. Pentru mine eşti singura fată pe care doresc s-o cunosc şi s-o păstrez alături de mine. Tot ce vreau este ca ochii tăi de aur să se uite la mine şi eu o să cred tot ce-mi vei spune.

– Şi... şi ce crezi că-ţi voi spune ? Nu-ţi voi spune nimic. Ziza...

– Taci, iubito. Habar n-ai de nimic şi ochii tăi îmi spun asta. Haide, ţi-am zis că aici nu putem vorbi despre dragoste.

O ridică de la masă şi o trase afară, sub cerul albastru al nopţii arabe. S-au oprit lângă un pâlc de palmieri. Raymond o luă în braţe şi ea se simţi iarăşi ca în grădinile interioare din kasbah. Apoi, lăsând-o să respire, o întrebă, zâmbind :

– Şi-acum, ce-ar fi să-mi spui cum te cheamă cu adevărat, **chérie** ?

– Josian, şopti ea. Josian Jones.

– Şi Tony Greyhurst ?

– L-am văzut doar o singură dată-n viața mea.

– Natalie ?

– O colegă de școală, mai mare cu câțiva ani decât mine. Ne-am întâlnit din întâmplare la Marrakech și...

– Și tu ai acceptat o aventură hazardată și atrăgătoare.

– Nu chiar. Cred c-a fost voia lui Allah ca eu să intru în încurcătura aceasta și...

– Și să mă-ntâlnești pe mine. Ai străbătut drum lung pentru a-ți întâlni iubirea, micuța mea Josian. Insh'Allah – n-ai să regreți nimic niciodată ! Să știi că, din toată lumea asta mare, mie îmi pasă numai și numai de tine.

– Nu de Ziza ?

– Pe Ziza o iubesc ca pe o soră. Pe tine, te iubesc cu fiecare părticică din mine, cu sufletul și cu trupul meu. Tu ești visul meu dintotdeauna, steaua mea, dorința inimii mele...

Ochii lor s-au reîntâlnit pentru o clipă, apoi ea s-a aruncat din nou în brațele lui. Pentru totdeauna !

— SFÂRȘIT —

Dat la culeș 9.09.1996. Bun de tipar 16.09.1996
Coli tipo II. Format 16/61x84
Hârtie tipar de 50 g/m²
Apărut 1996

Tiparul executat sub cd. nr. 40172 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galați
B dul George Coșbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

THE BEST

Ajunsă în Maroc, unde venise în căutarea iubitului ei — Tony Greyhurst, fiul unui milionar, pe care părinții nu doreau să-l lase să se căsătorească, Natalia Jones s-a trezit implicată într-o situație extrem de complicată și plină de mister. Din fericire, o altă domnișoară Jones — Josian — o veche prietenă de-a Nataliei — își petrecea și ea concediul în Maroc și Natalia a reușit s-o convingă să-i ia locul. Și, astfel, Josian a fost atrasă într-o serie de aventuri, iar de fiecare dată, în calea ei apărea figura tulburătoare a lui Raymond Laurent. Atrasă de el, Josian n-a mai stat să se gândească dacă acesta îi era prieten sau dușman. Numai că, Raymond Laurent credea că ea era cealaltă domnișoară Jones, despre care avea toate motivele să aibă cele mai proaste păreri posibile ! Oare cum se va descurca Josian până la urmă ?

Acum era absolut sigură — acesta-i bărbatul asupra căruia o prevenise ghicitoarea... Deci, trebuie să se teamă de el, să n-aibă nici un pic de încredere în el, să... să nu se-ndrăgostească de EL !

ISBN 973-580-095-0

Lei 2549 + 51 T.L. = 2600

POARTA CĂZUTĂ DE AUR
Dorothy Cork